

Nhật Được Cúc Thái Lang

Contents

Nhật Được Cúc Thái Lang	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2-1	8
4. Chương 2-2	11
5. Chương 3-1	15
6. Chương 3-2	18
7. Chương 4-1	21
8. Chương 4-2	25
9. Chương 5-1	28
10. Chương 5-2	31
11. Chương 6-1	35
12. Chương 6-2	38
13. Chương 7-1	41
14. Chương 7-2	43
15. Chương 8-1	46
16. Chương 8-2	50
17. Chương 9-1	52
18. Chương 9-2	56
19. Chương 10-1	60
20. Chương 10-2	63
21. Chương 11-1	65
22. Chương 11-2	69
23. Chương 12: Vĩ Thanh	71
24. Chương 13: Phiên Ngoại — Bách Hoa Thần Thủy	73

Nhật Được Cúc Thái Lang

Giới thiệu

Thể loại: Tiên phàm, H văn, Bá đạo nhi tử công & phụ thân gốc thụ. Edit: TiêumanulkVào núi đồn củ ai ngờ nhật đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-duoc-cuc-thai-lang>

1. Chương 1-1

Mây mù mệnh mỏng, tiên nhạc bổng bình.

Cây bàn đào vô cùng trân quý trên tiên giới ba ngàn năm mới kết quả một lần, tiên hậu nương nương cực

kỳ vui mừng đã tổ chức thọ yến.

Trong cung chuông bạc xanh vàng rực rỡ, đèn đóm sáng chói, rải rác chung quanh tụ tập những thần tiên lớn nhỏ cùng nhau đến đây chúc thọ.

Kim Đồng Ngọc Nữ cầm trong tay bình ngọc bảo kiếm, phân ra đứng hai bên trái phải tươi cười nghênh đón mỗi vị thần tiên đến.

Đệ nhất mỹ nhân trong giới thần tiên thiên hậu nương nương dung mạo tuyệt thế, tư thái ung dung ngồi ngay ngắn bên cạnh Thiên đế, nâng chén cười đón nhận lời chúc thọ từ các vị tiên gia.

Các vị thần tiên tề tụ chung một nơi nhất nhất nâng chén hướng thiên hậu chúc thọ, không khí vui vẻ vô cùng.

Không ngờ, bữa tiệc chỉ mới tam tuần, chân trời đột nhiên mây đen bao phủ ảm thanh không ngừng, chúng tiên không khỏi hai mặt nhìn nhau, ngẩng đầu nhìn lại

Một nam tử vóc người cao lớn uy vũ, chân đạp Thất Tinh Hồng Vân hùng hổ bay đến trên điện, rồi lập tức bị phần cất giọng nói "Bốn quân có nỗi oan lớn muốn báo cáo với thiên đế, xin Thiên đế làm chủ cho tiểu tiên!"

Chúng tiên bắt đầu thảo luận rối rít

"Là Ngao Tiểu Thần Quân!"

"Hắn không phải phụng mệnh trấn thủ Thiên Bảo tiên sơn àh, sao lại rãnh rỗi đến đây?"

"Ngao Tiểu Thần Quân là người có tính tình nóng nảy, hắn hôm nay nổi giận đùng đùng, xem ra có chuyện lớn rồi."

Trong lúc những thần tiên bàn luận xôn xao, Ngao Tiểu Thần Quân nhanh như chớp nhào về phía Thiên đế và Thiên hậu, thiên binh thiên tướng bên cạnh nhìn thấy hắn phóng tới, lập tức xoẹt một tiếng rút ra kiếm tiên trong tay, đồng loạt tiến đến ngăn trước mặt hắn

"Ngao Tiểu Thần Quân! Không được vô lễ!" Tướng lĩnh đứng đầu lớn tiếng quát.

"Tất cả rút ngay cho bốn quân!"

"Láo xược, hôm nay là thọ yến của thiên hậu nương nương, sao có thể để người ở đây giở trò ngang ngược, còn không mau lui ra. Nếu không dừng trách Hưu Quái bốn tướng vô lễ với Thần Quân."

Ngao Tiểu Thần Quân nghe đột nhiên cười lên ha ha "Được lắm, được lắm, bốn quân lần này chịu oan vô cùng nhục nhã, đang muốn nhờ Thiên đế đòi công đạo, không ngờ còn chưa nói được câu nào, mấy người các người thế nhưng liên hợp muốn động thủ, thử hỏi Thiên Lý ở đâu? Thiên Lý ở đâu hả? Hu hu....."

Ngao Tiểu Thần Quân trước mấy câu còn nói rất đông dạc nhưng nói xong lời cuối về mặt lại trở nên buồn rầu, gào khóc thành tiếng!

Đám thần tiên kinh ngạc không thôi, hai mặt nhìn nhau.

"Hỗn láo!" Thị nữ được thiên hậu yêu thương nhất Tử Ngọc tiên tử đang nén giận đi tới trước mặt Ngao Tiểu Thần Quân, mở miệng mắng "Ngao Tiểu Thần Quân! Người dám thất lễ khóc lóc ở thọ yến nương nương, bộ người muốn nương nương chịu vận xui sao? Bạch Hổ tướng quân, ngài đứng đó làm gì? Còn không mau bắt lại tên cuồng đồ giải vào thiên lao!"

"Hừ, bắt cái gì mà bắt, các người cứ dứt khoát một đao giết bốn quân là được!" Ngao Tiểu Thần Quân mặt đầy nước mắt, bộ dạng chẳng thèm quan tâm "Tử Ngọc tiên tử, đừng tưởng rằng bốn quân là người dễ khi dễ, người rõ ràng muốn giết người diệt khẩu bao che sắc phôi kia! Người và tiểu tử vô liêm sỉ kia nhất định cùng một phe!"

"Người..... Người nói hươu nói vượn gì đấy!" Tử Ngọc tiên tử dung nhan như hoa như ngọc giận đến tái mét!

"Hừ, đừng cho rằng ta không biết, tiểu tử kia đã làm qua phân nửa tiên nữ trên thiên cung, không phải người cũng là một trong số bọn họ sao?"

“Hồn lảo,bổn tiên nữ hôm nay nhất định phải xé nát cái miệng bẩn của ngươi!” Tử Ngọc tiên tử quát một tiếng,rút ra tiên khí hộ thân của mình —— dải lụa Tử Ngọc

“Tôi đi,ai sợ aichứ?” Ngao Tiểu Thần Quân cũng không cam chịu yếu thế giờ lên Đại Quan đao của mình.

Mắt thấy một cuộc đại chiến sắp sửa bùng nổ ——

“Dừng tay cho Bồn đế!”

Thiên đế chí cao vô thượng vừa mở miệng,toàn trường thoáng cái yên lặng.

Tử Ngọc tiên tử không cam tâm dậm chân,nhưng thiên hậu đã ra hiệu nàng không thể làm gì khác hơn biết điều lui ra phía sau.

“Ngao Tiểu Thần Quân,hôm nay là thọ yến,ngươi có oan khuất lớn cỡ nào cũng phải đến ngày mai bẩm báo,ngươi ồn ào thế thì còn gì là thể thống?” Thiên đế nhíu mày.

“Hu hu..... Không thể chờ....không thể chờ ah! Thiên đế,tiểu tiên cũng biết mình không đúng,nhưng thật sự không thể đợi được nữa,đợi thêm nữa Đào hoa tiên tử mà ta yêu sẽ thoát hôn ah!” Ngao Tiểu Thần Quân nôn nóng đến oa ao thét to.

“Ngươi nói nhăng gì đó? Đào hoa tiên tử không phải hai ngày nữa sẽ thành thân với ngươi sao?Tại sao lại thoát hôn?” Thiên đế không hiểu nổi hỏi.

“Tâm can bảo bối của ta Đào hoa muội muội tối hôm qua đột nhiên chạy tới nói với ta nàng không gả cho ta,còn muốn hủy hôn ước giữa chúng ta!Hu hu..... Chuyện này đối với tôi đúng là sét đánh giữa trời quan! Thiên đế,nói đến lỗi cũng do tên khốn kiếp sắc phôi kia,ngươi phải làm chủ cho tiểu nhân!Hu hu.....”

“Được rồi,được rồi,đừng khóc nữa,mà người ngươi nói rốt cuộc là ai? Mau tấu.” Thiên đế nhướn đầu hỏi.

Ngao Tiểu Thần Quân liếc nhìn thiên hậu ngồi bên cạnh Thiên đế,khẽ cắn răng,giận giữ nói”Chính là cái tên *** đang Vân Du!”

Hả? Lại là chuyện tốt của Bách Hoa đại thần làm sao?

Lời vừa nói ra,tất cả mọi người có mặt bắt đầu xôn xao ——

“Bách hoa đại thần Vân Du công tử là đứa cháu được thiên hậu yêu thương nhất,nhưng hắn lại dám ngay trong ngày thọ yến của thiên hậu cáo trạng người kia,Ngao Tiểu Thần Quân đúng là không muốn sống nữa rồi!”

“Ngao Tiểu Thần Quân thật đáng thương,lão bà bị đệ nhất mỹ nam tử Vân Du công tử đoạt đi,chuyện này xem ra không có hy vọng haizzz.”

“Vân Du công tử phong lưu thành tánh,cướp lão bà nhà người ta cũng không phải lần đầu,chẳng qua tất cả mọi người giận mà không dám nói gì thôi,Ngao Tiểu Thần Quân lần này đúng là giúp mọi người hả giận.”

Đang lúc chúng tiên nghị luận hết sức sôi nổi,Thiên hậu rốt cuộc mở miệng ——

“Ngao Tiểu Thần Quân,ngươi nói Du Nhi đoạt lão bà của ngươi,thế có chứng cứ không?”

“Chứng cứ?” Ngao Tiểu Thần Quân hơi sững sờ”Là Đào hoa muội muội chính miệng nói cho ta biết,nàng muốn đi theo Vân Du công tử nên không muốn thành thân,chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác?”

Thiên hậu nghe vậy lạnh lùng cười một”Du Nhi từ trước đến nay phẩm tính ngay thẳng,hiền lành đôn hậu,sao có thể đoạt thê tử người khác,chắc là Đào hoa tiên tử tự mình đa tình rồi?”

Ngao Tiểu Thần Quân thấy thiên hậu rõ ràng thiên vị cho cái tên đầu sỏ kia,đem trách nhiệm ném lên mình người khác,không khỏi giận dữ nói”Đào hoa muội muội của ta bằng thanh ngọc khiết,nếu không phải cái tên sắc phôi vô sỉ kia lừa gạt dụ dỗ,nàng ấy sẽ không làm chuyện hồ đồ thế này!Nếu như Thiên Hậu không tin,ngại gì tìm Vân Du công tử và Đào Hoa muội muội của ta đến đối chất lẫn nhau?”

“Như thế rất tốt.” Thiên đế nghe vậy trong lòng mừng thầm,hắn đã sớm muốn tìm một cơ hội tốt dạy dỗ tên tiểu tử bị chịu thành hư kia.

Cho nên không đợi Thiên Hậu mở miệng,lập tức ra lệnh”Bạch Hổ tướng quân,nhanh chóng dẫn thiên binh truyền Bách Hoa đại thần và Đào Hoa tiên tử đến đây.”

“Tuân chỉ.” Bạch Hổ tướng quân lĩnh mệnh đi.

“Chuyện bé xé ra to làm gì.Du Nhi không phải sẽ đến đây chúc thọ bốn hậu sao,chàng cần gì phải thiên binh đến đón?” Thiên Hậu tức giận trừng mắt nhìn Thiên đế.”Huống chi chỉ là chuyện riêng của nữ nhân,Thiên đế đáng lý không nên ra mặt?”

“Cũng không thể nói thế,mọi người sẽ cho rằng hai vợ chồng chúng ta thiên vị người trong nhà,hôm nay coi như giải quyết rõ ràng trước mặt mọi người.”

“Hừ,cường từ đoạt lý!Có bốn hậu ở đây sẽ không cho phép chàng làm khó Du Nhi!”

“Được,được.Hôm nay dù sao cũng là đại thọ của nàng đừng để dung nhan tuyệt thế lấy tức giận,để Bốn đế mời nàng một chén.” Thiên đế cười chân thành nâng chén rượu lên khoe miệng nàng,nhân lúc thần không biết quỷ không hay rót vào trong rượu một chút”Tửu tiên khí”.

Thiên hậu nhìn thiên đế ân cần lấy lòng mình mới nguôi cơn giận,cười trừng mắt liếc hắt “Thật là ba hoa.”

Hai người đối ẩm mấy chén,chỉ chốc lát sau thiên hậu đột nhiên mềm nhũn ngã vào trong ngực Thiên đế.

Thiên đế thấy gian kế được như ý trong lòng mừng thầm nhưng mặt ngoài giả bộ quan tâm”Tử Ngọc,thiên hậu đã say,người mau đỡ nàng hồi cung nghỉ ngơi đi.”

Tử Ngọc tiên tử trong lòng thấy hoài nghi,thiên hậu tiên lực kỳ cao,từ trước đến giờ ngàn chén không say,sao hôm nay chỉ mới mấy chén sẽ say ngã thế này?

Chắc là Thiên đế âm thầm động tay chân muốn thiên hậu rời khỏi chỗ này.

Thiên đế từ trước đến giờ bất mãn việc thiên hậu quá nuông chiều Vân Du công tử,nên nhất định sẽ mượn cơ hội lần này nghiêm gia trách phạt.

Bây giờ nên làm thế nào cho phải?

“Tử Ngọc,còn không mau đưa nàng đi?” Thiên đế thúc giục.

“Dạ” Tử Ngọc tiên tử mặc dù trong lòng lo âu nhưng không dám trì hoãn,sai người mang bảo kiệu đến điện Kim Loan hộ tống Thiên hậu hồi cung.

Tử Ngọc tiên tử trước khi đi,buồn bã quay đầu lại nhìn chân trời.

Oan gia,người phải bảo trọng đấy!

2. Chương 1-2

Sau khi nhóm người Thiên Hậu rời đi không lâu,chân trời bay tới một đám mây ngũ sắc,ánh sáng bắn ra bốn phía,mùi hoa lan tỏa khắp nơi làm người ta như si như say.....

Hắn tới!

Thiên cung chúng tiên nữ đứng bên ngoài trái tim âm thầm rung động,hai mắt sáng lên ngẩng nhìn nam tử trên đám mây bông bồng bay xuống.....

“Chỉ mấy ngày không gặp các vị tỷ tỷ,mà mọi người đã đẹp hơn rất nhiều ah.”

Khi nói chuyện hai hàng lông mày nam tử nhíu cao,phong thần như ngọc,giở tay nhắc chân nói không hết phong lưu tiêu sái,chính là đệ nhất mỹ nam tử trên thiên cung——”Bách hoa đại thần” Vân Du công tử!

Chúng tiên nữ cửa bị đôi mắt câu hồn đoạt phách cuốn lấy,tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi ngực,mọi người hai gò má ửng hồng,dáng vẻ thẹn thùng.

Thiên đế nhìn tên tiểu tử thú vị trong mắt chỉ có mỹ nữ,ngay cả chào hỏi Thiên Đế tôn quý như hắn cũng không,giận đến dưng rầu trợn mắt,hét lớn “Tiểu tử thú vị! Còn không mau quay lại đây cho Bốn đế!”

Vân Du công tử không sợ hãi nhìn chúng tiên nữ cười cười, bỏ lại mấy chữ “Chờ ta trở lại”, không nhanh không chậm đi tới trước mặt Thiên đế, khom người nói “Tham kiến Di Phụ (ý là dượng)! ”

“Không được gọi Di Phụ! Phải xưng Thiên đế! Người không thấy đây là trường hợp gì sao?”

“Trường hợp nào? Không phải trường hợp sống phóng túng sao?” Vân Du công tử nhún nhún vai, cà lơ phất phơ nói.

“Hỗn láo!” Thiên đế mặt rồng giận dữ! “Hôm nay, nơi này chính là đại đường xét xử người!”

“Đúng, Xét xử hần đi! Dem cái tên sắc phôi lừa gạt tình cảm, vô sỉ đoạt thê tử người khác đánh vào Phước Tiên động đi!” Ngao Tiểu Thần Quân là người đầu tiên hùng hổ nói!

“Xét xử! Phước Tiên động!”

“Xét xử! Phước Tiên động!”

Chúng tiên từng bị tên này đoạt đi người yêu đứng bên cạnh lập tức phát cỡ reo hò!

Chúng tiên nữ mắt thấy tình cảnh mọi người xúc động, Thiên Hậu đã rời đi Vân Du công tử mất đi nui dựa, sợ rằng sẽ bị Thiên Đế thù dật tội danh nghiêm gia trách phạt, nên mọi người lo lắng đứng ở trước mặt hần, nũng nịu nói “Vân Du công tử là vô tội, các người muốn hại hần phải bước qua cửa của tỷ muội chúng ta!”

Mắt thấy các thần tiên tỷ tỷ phân ranh giới rõ ràng xoắn xuýt vào nhau, Vân Du công tử vẫn ung dung, nét mặt tươi cười như hoa nói “Các tỷ tỷ tình thâm ý trọng với ta, Vân Du thật cảm động vạn phần. Nhưng hôm nay nếu Thiên đế đã mở đại đường xét xử, chúng ta nhất định cũng phải chừa mặt mũi cho ông ta, tạm thời nghe một Thiên Đế xét xử ta thế nào chứ.”

“Vân Du công tử thật là thiện lương thể thiết!”

“Nếu Vân Du công tử đã nói vậy, tỷ muội chúng ta sẽ tạm thời nén xuống, xem Thiên Đế xét xử thế nào!”

“Đa tạ tỷ tỷ đã giúp đỡ, Vân Du sau này sẽ càng thêm thương yêu các tỷ tỷ.”

Vân Du công tử cong khóe miệng mỉm cười hấp dẫn chúng tiên nữ nhớ tới khoảng thời gian ôn tồn trước kia giữa bọn họ, mọi người đỏ mặt tim đập!

Vốn là gương cung bặt kiếm không biết lúc nào chuyển thành một mảnh kiều diễm.

Chúng tiên môn mắt thấy tên đáng đồ tử trái ảm phải ôm hưởng hết mỹ nhân, ghen tỵ thiếu chút nữa hộc máu!

“Đào Hoa tiên tử đâu? Mau đưa Đào hoa tiên tử đến đối chất!”

“Đúng, mau đưa Đào Hoa tiên tử đến đối chất!”

“Bốn tiên tử không phải đã tới rồi sao?”

Đào Hoa tiên tử dáng vẻ thướt tha mềm mại từ trên trời bay xuống, cười khanh khách khom người nói “Tham kiến Thiên đế.”

“Bình thân.” Thiên đế uy nghiêm nói “Đào hoa tiên tử, hôm nay Bốn đế truyền người đến là muốn hỏi người một chuyện, người cần thành thật trả lời, không được sai sót.”

“Bốn tiên tử tự nhiên tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn.”

“Rất tốt. Vị hôn phu của người Ngao Tiểu Thần Quân nói người hôm qua bởi vì Vân Du công tử kiên quyết hủy bỏ hôn ước, có chuyện này không?”

“Hồi bẩm Thiên đế, thật có chuyện này.”

Thiên đế nghe vậy sững sốt. Hần vốn còn tưởng rằng Đào Hoa tiên tử che chở tiểu tử thú kia, phải tốn nhiều lời mới để cho nàng ta nói thật, không nghĩ tới nàng ta lại thẳng thắn đến thế, thật là ngoài dự liệu của ông!

Chúng tiên nghe lời của Đào Hoa tiên tử nhất thời xôn xao lên!

“Xem đi,quả nhiên là Vân Du công tử gây họa!”

“Đoạt thê tử người khác,đáng ghét vô cùng!”

“Xin Thiên đế chủ trì công đạo,không thể tha thứ cho loại người này!”

Chúng tiên nữ mắt thấy tình thế bất lợi với Vân Du công tử,không khỏi mắng to Đào Hoa tiên tử bụng dạ khó lường!

“Thiên đế anh minh,Đào Hoa tiên tử hủy bỏ hôn ước là bản thân tình nguyện,sao lại liên quan đến Vân Du công tử?”

“Chuyện này Bồn đế tra sẽ rõ mọi việc.Bách hoa đại thần,người thành thật khai báo,người có bảo Đào Hoa tiên tử hủy bỏ hôn ước không?”

Vân Du công tử nhàm chán ngáp một cái,tiêu sái giơ cao ống tay áo,khinh bạc cười hỏi Đào Hoa tiên tử”Ta chỉ thuận miệng nói chơi,cô lại làm thật sao?”

Hắn hai ngày trước sau khi cùng Đào Hoa tiên tử ôn tồn,nghe được Đào Hoa tiên tử oán trách Ngao Tiểu Thần Quân là một đại lão thô,không biết thương hoa tiếc ngọc,nên hắn thuận miệng nói không thích thì cứ hủy bỏ hôn ước là được.

Không nghĩ tới Đào Hoa tiên tử động tác thật đúng là nhanh.

“Từng câu từng chữ của công tử Đào Hoa luôn ghi nhớ trong lòng,không dám quên.Công tử muốn Đào Hoa hủy bỏ hôn ước,Đào Hoa sao dám làm trái ý.”

Trong lòng nàng bắt đầu tính toán,muốn thừa dịp có Thiên Đế ở đây gả nàng cho Vân Du công tử,chấm dứt vọng tưởng của những tiên nữ khác.

“Bách hoa đại thần!Tên sắc phôi vô sỉ kia! Bồn quân giết người!” Ngao Tiểu Thần Quân nghe vậy giận dữ,vung Đại Quan đao của hắn lên muốn giết người kia!

Bách hoa đại thần nhiệt tình yêu thương mỹ nữ,ghét nhất những xú nam nhân vô lễ thô lỗ,che lại lỗ mũi,ngay cả mắt cũng không nhìn hắn một lần.

Thiên đế mặc dù hận không thể hung hăng dạy dỗ tiểu tử thói này một bữa,nhưng nghĩ lại người đau lòng nhất chính là Thiên Hậu,lỡ như y bị chém chết chết,ông làm sao khai báo với lão bà.Bất đắc dĩ đành phải nghiêm giọng quát”Có Bồn đế ở đây,không được láo xược!”

Thiên binh thiên tướng tranh thủ chạy đến ngăn cản Ngao Tiểu Thần Quân.

“Thiên đế,ngài cũng nghe được lời Đào Hoa muội muội của ta,rõ ràng do tên sắc phôi kia giật giây bảo nàng hủy bỏ hôn ước,Thiên Đế nhất định phải làm chủ cho ta!Hu hu.....”

Nghe Ngao Tiểu Thần Quân khóc lóc thê lương,Thiên Đế lập tức nắm chắc cơ hội,hạ tiên chi”Người yên tâm,Bồn Đế nay đã điều tra rõ chân tướng,chắc chắn xử lý công lý,trả lại công đạo cho người.Bách Hoa đại thần nghe lệnh!”

“Bồn thần đang nghe.” Vân Du công tử vươn người vàng ngọc,thong thả trả lời.

“Người dám làm chuyện tà *** trên Thiên giới,còn đoạt thê tử người khác,phạt người hạ phạm tạo phúc muôn dân thiên hạ, xem như lấy công chuộc tội!”

Hạ phạm?

Đào Hoa tiên tử và chúng tiên nữ môn bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc,cùng hô to!”Không! Thiên đế khai ân!”

Bách Hoa đại thần nghe vậy ánh mắt sáng lên!

Ha ha,đại thần vừa lúc buồn bực,tiên nữ trên trời cần làm cũng làm xong,nghe nói mỹ nữ phạm trần tuyệt sắc phồn đa,vừa lúc để ta hạ phạm thay đổi khẩu vị mới,cho nên vô cùng vui vẻ nói”Bồn thần lĩnh chỉ!”

Thiên đế nhìn vẻ mặt vui mừng của hần, cười thầm đến bụng cũng đau: "Tốt, Bồn đế phong ngươi làm đại thần hoa cúc, đảm nhiệm việc trông coi hoa cúc nhân gian!"

Hoa cúc đại thần? Ừm, nghe rất phong nhã.

Vân Du công tử cười càng thêm vui vẻ: "Tạ ơn Thiên đế ban ân."

"Việc này không nên chậm trễ, hoa cúc nhân gian đang chờ ngươi đến chăm sóc đó, ngươi mau hạ phàm đi!"

Thiên đế gian kế được như ý, mặt nở nụ cười gian đem Bách Hoa đại thần gây họa cho Thiên giới một cước đạp xuống!

.....

"Bạch Mậu Sơn" nơi Diệp Tiểu Sam đã sống từ nhỏ đến lớn.

Không có người nào quen thuộc từng cọng cây ngọn cỏ nơi này bằng hần.

Kể từ khi cha mẹ bệnh nặng qua đời, hần vẫn sống một mình trong căn nhà gỗ trên núi, dựa vào việc đốn củi để duy trì cuộc sống.

Mấy thanh niên hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi như đã sớm thành gia lập thất, nhưng hần bởi vì gia cảnh thanh hàn, thể cốt đơn bạc, tướng mạo lại bình thường, theo như lời bói của sư phụ hần thuộc dạng đoản mệnh, cộng thêm cuộc sống đơn điệu kham khổ trên núi, cho nên đời này hần sẽ không lấy được thê tử.

Mỗi lần thấy người khác nhúc nhít cả đám con cái, không khỏi sinh lòng cảm thán.

Haizzzz, xem ra đời này ta Diệp Tiểu Sam phải sống quãng đời cô độc còn lại trên núi.....

Cầm lấy thùng nước đến khe núi lấy nước, hần không ngừng thở dài.

Đột nhiên, từ xa xa dòng suối trôi tới một vật thể to lớn hấp dẫn sự chú ý của hần ——

Hơ, đó là vật gì?

Diệp Tiểu Sam không dám tin dụi dụi con ngươi.

Hoa cúc! Một hoa cúc lớn màu trắng cao cỡ nửa người!

Diệp Tiểu Sam thấy vậy vui mừng vạn phần!

Wow, hoa cúc vừa lớn vừa đẹp, ngày mai lại là ngày mừng thọ Vương Mẫu nương nương, không bằng hần đem hoa cúc lớn này đến trước miếu bái, nhất định sẽ được một số ngân lượng!

Diệp Tiểu Sam vội vàng nhảy vào trong suối, đem hết sức lực ôm đại hoa cúc đến bên bờ.

Hần mặc dù cả người ướt đẫm nhưng trong lòng vô cùng vui vẻ, cẩn thận thưởng thức đóa hoa cúc thần kỳ, nghĩ đến nếu như có thể bán được giá tốt, có phải hần sẽ lấy được vợ còn sinh ra một đứa bé mập mập.

Trong lòng mới nghĩ tới đứa bé mập mập, đột nhiên nghe được bên truyền ra tiếng khóc của đứa bé ——

"Oa oa....."

Đột nhiên xuất hiện tiếng khóc khiến Diệp Tiểu Sam sợ đến lùi ba bước, mộng ngủ ngồi trên mặt đất!

Trời ạ, hoa cúc là do yêu quái biến thành sao? Không thì tại sao bên trong lại có tiếng khóc của em bé ah?

Diệp Tiểu Sam từ nhỏ đã nghe phụ thân nói rất nhiều thứ kỳ quái, nào là trong núi thường có nhiều yêu ma quỷ quái biến thành nhiều loại người để mê hoặc người phàm, vì vậy bị dọa sợ đến không dám đến gần đóa hoa cúc.

"Hu hu..... hu hu....." Đứa bé khóc một hồi, tiếng khóc từ từ nhỏ dần, rồi lại như không còn sức để khóc, nghe thấy mà đau lòng.

Diệp Tiểu Sam vốn là người mềm lòng, lo lắng đứa bé khóc nữa sẽ không tốt cho thân thể, không quan tâm đó có phải yêu quái hay không, vội vàng mở ra tầng lớp cánh hoa cúc ——

Ở nhụy tâm hoa cúc, có một đứa bé mập phần điều ngọc mài nằm trên túi gấm rực rỡ, vừa trắng vừa mềm ——

3. Chương 2-1

Đứa bé giương to đôi mắt to còn ngấn nước mong ngóng nhìn hân.....

Nhìn đôi mắt to long lanh ánh nước, Diệp Tiểu Sam tìm lập tức hòa tan.....

“Cực cưng,có phải đói bụng rồi không?Ánh mắt đáng thương quá ah.”

— Cái gì đáng thương,người xấu xí này có hiểu gì là cửa sổ tâm hồn không?

—Bổn đại thần đây ánh mắt là”Hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang” đấy!

Vân Du công tử mở miệng tức giận mắng,nhưng phát giác thanh âm của mình bật ra lại là “y y a a”,không nén nổi thấy vọng đầy lòng mắng to Thiên đế!

—A a a! Thối Thiên đế! Hạ phàm thì hạ phàm,ông lại biến Bách Hoa đại thần ngọc thụ lâm phong thành trẻ nít nhỏ,ông không phải chủ tâm hãm hại bổn đại thần của không được các nữ tử chứ?

—Thối Thiên đế!Thiên đế đáng chết!

—Ta muốn nói di mẫu (là dì) bỏ ông!Đày ông đến lãnh cung!

Diệp Tiểu Sam thấy đứa bé kích động a a kêu loạn,nước miếng chảy đầy miệng,lập tức bối rối nói “Ai ya,cực cưng chảy nước miếng.”

Vân Du công tử nghe thấy nổi trận lôi đình!

—Có làm không? Ta đường đường đệ nhất mỹ nam tử sao có thể chảy nước miếng?

“Đừng sợ,ta giúp con lau sạch sẽ nha.” Diệp Tiểu Sam vội vàng dùng ống tay áo cẩn thận lau khôe miệng đứa bé.

—A a a! Tiểu tử thúì,không được dùng y phục vô cùng bẩn của người đựng và miệng ngọc đại thần ta!

Vân Du công tử liều mạng lắc đầu.

Nhưng mặc kệ y cố gắng giãy dụa thế nào,vẫn bị nam nhân”kiên nhẫn” lau miệng khô ráo sạch sẽ.

Vân Du công tử giận đến thiếu chút nữa thở không nổi.

Thấy khuôn mặt đứa bé đỏ bừng,Diệp Tiểu Sam cho rằng nó hân đói bụng lắm,nên lo lắng ôm lấy đứa bé chạy vào trong nhà ——

“Cực cưng ngoan,ta sẽ cho con bú sữa mẹ.”

Nghe được hai chữ bú sữa mẹ,Vân Du công tử nhất thời yên tĩnh lại.

—Ừh,bụng của y quả thật có chút đói.

—Không lẽ uống thứ y thường dùng trên Thiên giới ”Vân Sơn tiên nãi” sao.

Chẳng những có thể bổ khí huyết,còn có thể dưỡng nhan mỹ dung.

Thấy đứa bé yên tĩnh lại,Diệp Tiểu Sam mừng rỡ nói “Quả nhiên cực cưng đói bụng rồi,nghe có sữa uống liền hết ầm ỉ.Yên tâm,ta nhất định sẽ cho con ăn no ăn no.”

Vân Du công tử bụng nhỏ đói đến kêu ừng ực ừng ực,chỉ muốn có gì uống để no.

Nhưng khi y phát hiện người quái dị kia dẫn ra một con dê mẹ,con người thiếu chút nữa rút ra!

“Cực cưng,mau mút vú nó đi,ăn no mới có thể lớn nhanh ah.” Diệp Tiểu Sam cười híp mắt ôm đứa bé,đưa miệng nó đến gần đầu nhũ dê mẹ.

—A a a! Thối quá!Hun chết ta!

—Ta Vân Du công tử đường đường là Bách Hoa đại thần,thể mà bị người quái dị ép bổn đại thần mút cái thối quắt của dê mẹ!

—Ta sẽ giết ngươi!

Diệp Tiểu Sam thấy đứa bé y y a a, liều mạng vùng bàn tay nhỏ nhắn mập mạp, trề môi chết cũng không chịu mở miệng mút, phiền não nói “Cực cương không chịu mút, làm sao bây giờ?”

Diệp Tiểu Sam ôm lấy đứa bé đang đưa, gấp đến độ xoay vòng.

Vân Du công tử bị Thiên đế dàn xếp, sau khi hạ phàm tiên lực hoàn toàn biến mất, mà còn biến thành đứa bé tay trói gà không chắc, một chút nước cũng chưa được uống, đói bụng đến mắt nổ đom đóm, không khỏi giận đến muốn cắn người——

“Ai u! Đau chết ta!” Diệp Tiểu Sam ngực bị đứa bé hung hăng mút, nhất thời thất thanh hét to!

Nghe xú nam nhân kêu thảm thiết, Vân Du công tử trong lòng mới đỡ buồn bực.

—Hừ, hiện tại mới biết bổn đại thần lợi hại sao!

Không ngờ y chỉ khê cần, ngược lại làm Diệp Tiểu Sam lóe ra một ý nghĩ——

“Ai nha, ta thật ngốc, sao lại không nghĩ tới chuyện này? Cực cương đừng nóng vội, phụ thân đi chuẩn bị sữa đây!” Diệp Tiểu Sam ôm đứa bé đặt kỹ trên giường, hứng thú hừng hực chạy mất tăm.

—Ha ha, tiểu tử thú vị kia cuối cùng thông suốt rồi.

—Nhanh đi lấy “Vân Sơn tiên nãi” bổn thần thích uống đây!

Đang lúc Vân Du công tử nhớ lại khoảng thời gian sung sướng trên Thiên giới cùng các tiên nữ uống rượu mua vui, Diệp Tiểu Sam đã vội vã chạy trở lại!

“Đến đây đi! Cực cương! Mau mút!”

Vân Du công tử thấy thiếu chút nữa hộc máu bỏ mạng!

Chỉ thấy nam nhân gầy còm kia giải khai vạt áo, đem chén sữa dê bên cạnh bôi lên trên đầu nhũ của hắn, tiến tới bên miệng y——

“Cực cương, mau mút, ta là mẹ ngươi ah!” Diệp Tiểu Sam kéo giọng, cố gắng nói ổng ẹo.

—A a a! Cái tên ẻo lả biến thái! Chớ tới gần bổn đại thần!

Vân Du công tử liều mạng lay động khuôn mặt nhỏ bé mập mạp, miệng nhỏ chu chu không cần thận dụng phải tiểu núm nam nhân tràn đầy mùi sữa!

Thơm quá..... Mềm mại quá a.....

—Nam nhân này mặc dù rất “Thất lễ”, nhưng “Vị” nếm vú không ngờ lại ngon đến thế, làm cho người ta không nhịn được muốn.....

—Không không không!

—Bổn đại thần không phải đói đến điên rồi chứ, sao lại thích mút vú của xú nam nhân này?

“Cực cương ngoan, mau mút đi.....” Diệp Tiểu Sam kiên nhẫn đem đầu nhũ của mình đưa vào trong miệng cực cương——

Đầu lưỡi nếm đến non châu mềm mại, Vân Du công tử đầu nhỏ nóng lên ——

—Oa oa —— không được —— chịu không nổi rồi!

Trong lúc Vân Du công tử còn chưa lấy lại tinh thần, cái miệng nhỏ đã rất hăng hái một ngụm nuốt vào!

“Chiêm chiêm.....” Thơm quá! Ăn thật ngon a!

Bởi vì mùi vị thật sự quá tốt, Vân Du công tử giống như gặp ma vừa mút vừa liếm, hồn nhiên mút xú nam nhân hắn ghét nhất.

“Hừ ưm..... Cực cương..... nhẹ chút.....”

Đầu vú rung động bị hút đến chặc chặc truyền đến một loại cảm giác khác thường, Diệp Tiểu Sam thân thể như nhũn ra, cả khuôn mặt mắc cỡ đỏ bừng.....

.....

Mặc dù vô cùng xấu hổ nhưng chỉ cần cục cưng mút được vui vẻ là Diệp Tiểu Sam đã hài lòng. Dem một chén sữa dê dùng phương thức "Giả gái" dứt uống xong, Diệp Tiểu Sam thấy cục cưng nấc một cái ngủ thiếp đi.

Có thể ăn quá nhiều, còn tí sữa thừa tràn ra khoe miệng.

"Haizz, khiến cho cả người cũng dính đầy. Không sợ, cục cưng, chúng ta đi tắm nha." Diệp Tiểu Sam đặt đứa bé lên trên giường, vội vàng đến phòng bếp chuẩn bị củi, nấu nước ấm.

Chờ chuẩn bị xong nước tắm, Diệp Tiểu Sam rón rén cởi tã vải gấm trên người đứa bé—— Vân Du công tử được lấp đầy bụng đang buồn ngủ, trong lúc không phòng bị đã bị cởi sạch sẽ——

"A, đúng là nam hài!" Thấy tiểu kê kê trên người đứa bé, Diệp Tiểu Sam mừng rỡ như điên hét to!"Ha ha, ta Diệp Tiểu Sam có nhi tử rồi! Ta có nhi tử rồi!"

Vân Du công tử đang buồn ngủ lại bị tiếng ồn như sấm dọa sợ hết hồn, mở mắt ra nhìn qua lại thấy được màn quỷ dị——

Nam nhân kỳ quái đang sờ tiểu kê kê của y!

——A a a! Cái tên biến thái kia, người muốn làm gì bốn đại thần ah?

——Một đêm đại kê kê của Bốn đại thần ngự mười tám nữ tử, không phải cái dạng người xấu xí người có thể sờ loạn!

——Mau dừng tay! Nếu không bốn đại thần sẽ chém đứt đôi sắc cỏ của người đấy!

Đáng tiếc Diệp Tiểu Sam đang chìm đắm trong vui vẻ, hoàn toàn không phát giác đứa bé giận sôi lên!

"Diệp gia có hậu rồi! Diệp gia có hậu rồi! Cục cưng, sau này người chính là con ta, ta chính là phụ thân của người!" Diệp Tiểu Sam vừa xoa tiểu kê kê của đứa bé, vừa cười khúc khích nói.

A a a! Ai là...nhi tử của người?

——Bốn đại thần mới không loại phụ thân quái dị như ông!

——Không nên chảy nước miếng ngó đại kê kê tôn quý của bốn đại thần ah!

"Đúng rồi, phụ thân còn phải đặt tên cho cục cưng! Ừh..... tên gì nghe mới hay đây?"

Diệp Tiểu Sam từ nhỏ tới lớn đều sống trong núi, cũng không được học hành đằng hoàng, chữ không biết mấy từ, vắt hết óc mới nghĩ tới một cái tên "A, có rồi! Cục cưng nằm trên hoa cúc thật lớn đến, hay gọi là Diệp Đại Cúc đi!"

Diệp, Đại, Cúc?

——A a a! Cứ để cho bốn đại thần chết đi!

Nghĩ đi hần là Bách Hoa đại thần tuần mỹ vô song, Vân Du công tử phong lưu phóng khoáng lại bị đặt cái tên bỏ đi này, nếu như để những thần tiên khác biết, chắc chắn sẽ cười đến chết thôi?

——Không được! Chết cũng không muốn!

Vân Du công tử hai mắt phun ra lửa giận, vô cùng hung ác rùng mắt nhìn!

"Woa, cục cưng ánh mắt tràn đầy vui mừng kia, nhất định rất thích cái tên này đúng không!" Vui mừng sao?

——Người quái dị này mù mắt chó rồi sao?

——Bốn đại thần đây ánh mắt chính là tràn đầy "Oán niệm" đấy!

“Hi hi,nếu cục cưng đã thích cái tên do phụ thân đặt,thôi thì phụ thân đặt thêm nhũ danh cho con.Ta trước kia nghe qua gia gia con kể chuyện Đào Thái Lang,đứa bé đó từ trong quả đào chui ra,con thì từ trong hoa cúc chui ra,phụ thân sau này sẽ gọi con là Cúc Thái Lang,thế nào!” Diệp Tiểu Sam phấn chấn gọi “Cúc Thái Lang! Cúc Thái Lang!”

Cúc,Thái,Lang?

—A a a! Không nên a a a!

—Để cho ta chết cho rồi!

Đáng thương Vân Du công tử tâm cao khí ngạo,bởi vì chịu liên tục đả kích tàn khốc,hai mắt nhắm lại “đùng” một cái hôn mê bất tỉnh!

.....

4. Chương 2-2

Đêm khuya u ám,ánh trăng treo cao.

Một ông lão tóc trắng xoá hiện thân trong ngôi nhà nhỏ dưới chân núi———

“Tiểu nhân thổ địa công tham kiến Bách Hoa đại thần.”

Thổ địa công?

Loại thần tiên vị trí thấp đến không biết mà cũng dám tới quấy rầy giấc mộng của bốn đại thần?

— Xem bốn đại thần đập bay ông bây giờ!

Vân Du công tử mở mắt,tròng mắt thâm thúy như đêm tối thiêu đốt hừng hực lửa giận —— Thổ địa công thấy nguyên thần Bách Hoa đại thần nhập vào trong cơ thể đứa bé phàm trần “hùng hổ” đi ra ngoài,ông bị dọa sợ đến lùi lại ba bước,ở trong lòng kêu khổ không thôi!

Chúng tiên người nào không biết Bách Hoa đại thần rất được Thiên Hậu sủng ái,làm mưa làm gió trên Thiên giới ai cũng không quản được,ngày hôm nay thiên đế lại phái ông tới “quản thúc” Vân Du công tử,không phải muốn đẩy thổ địa công nho nhỏ này nhảy hố lửa sao?

“Đại..... Đại thần bớt giận!” Thổ địa công ồm một tiếng quỳ xuống.

“Hừ,Phúc Đức lão đầu,muốn bốn đại thần bớt giận rất đơn giản,mau biến thân thể của ta trở thành người lớn,bốn đại thần muốn đi tán gái!”

“Này..... Này.....”

“Này cái gì này? Còn không mau chuẩn bị.”

“Đại..... Đại thần,thứ tiểu nhân không thể ra sức,Thiên đế đã hạ thiên lệnh,đại thần hạ phàm đảm nhiệm hoa cúc đại thần,phải tận trung cương vị công tác,trấn giữ miếu thần hoa cúc,phàm thể mới có thể từ từ lớn lên.....”

“Cái gì? Đây là lệnh quái gì? Có tin bốn đại thần sẽ giết ông!” Vân Du công tử nổi giận dùm dùm dùm “Hoa Vân Thúc”tổ tiên tiên gia y truyền lại bung ra ngón tay chỉ về phía ông ta———Hả? Sao không có động tĩnh?

Ta chỉ!

Ta chỉ nữa!

“A a a! Tiên lực đâu? Tiên lực của Bốn đại thần đâu?” Vân Du công tử phát giác tiên lực trong người không,tức giận dậm chân!

Thổ địa công rút lại đầu nói “Đại thần bớt giận,Thiên đế có hạ lệnh,chỉ cần đại thần biết điều trấn giữ miếu hoa cúc để chúng hoa cúc môn nhận được hạnh phúc,sẽ từ từ khôi phục tiên lực.”

Nhận được hạnh phúc?

Hắc hắc..... Yên tâm đi,Bổn công tử nhất định giúp các tỷ tỷ hoa cúc nhận được tràn đầy “Tính phúc”.....

Bạch Cúc tiên tử,Hoàng Cúc tiên tử, Phấn Cúc tiên tử..... Các người đợi ta đã lâu đúng không!

Bổn công tử tới đây!

Vân Du công tử bị bắt làm trẻ con tay trái gà không chắc một ngày,quả thực buồn bực tới cực điểm,đang muốn”đại hiển hùng phong” giết nàng một mảnh cũng không để lại!

Hắn lập tức rạng rỡ cất giọng nói”Vậy còn chờ gì nữa? Mau đưa bổn đại thần đến thần miếu Hoa Cúc gặp các hoa cúc tỷ tỷ!” Thổ địa công nhìn về mặt hưng phấn của Bách Hoa đại thần,thầm thở phào nhẹ nhõm.

May Bách Hoa đại thần biết điều chịu nhậm chức,nếu không ông sẽ bị Thiên đế mắng chết.

Hắn dựng thẳng sống lưng,cười ha ha nói ——”Đại thần xin mời!”

Ở dưới chân núi Bạch Mậu trấn,có một miếu nhỏ đơn sơ.

Trước ngôi miếu nhỏ treo một tấm bảng nhỏ.

Trên tấm bảng viết đơn sơ bốn chữ ——”Hoa Cúc thần miếu”.

Bốn chữ này chỉ viết qua quýt như sợ người ta đọc hiểu,hoàn toàn không có khí thế rồng bay phượng múa nhưng bằng hiệu các thần miếu khác,nơi này lộ ra vẻ keo kiệt vô cùng thương cảm.

Vân Du công tử vừa nhìn thấy,ngghi ngờ quay đầu sang hỏi”Xú lão đầu!Ông đưa bổn đại thần đến ngôi miếu đồ nát này là sao?”

“Bẩm Đại thần..... Đại thần,chuyện này..... Đây chính là miếu hoa cúc Thiên đế chỉ định đại thần trông coi.....”

“Cái gì?Ông..... ông bảo ta đường đường là Bách Hoa đại thần lại đến trông coi ngôi miếu đồ nát,ta giết ông!”

Vân Du công tử ở trên Thiên giới được di mẫu và các tiên nữ của cung nữ hầu như bảo,nào chịu nhục nhã thế này,gương mặt tuần tú tức đến xám ngắt, lập tức nhào tới ——

Đáng thương thổ địa công rõ ràng người đầy tiên lực lại không dám có chút phản kháng,ngay cả trốn cũng không dám trốn,ngạnh sanh bị Vân Du công tử bóp cổ ——

“Khụ khụ..... Đại..... Đại thần tha mạng.....”

“Tha cho ông cái rắm!Ông lão đáng chết này,dám cáo mượn oai hùm giả truyền thánh chỉ!”

“Khụ khụ..... tiểu nhân không dám,đây mới thật là ý chỉ của Thiên đế!”

“Ông nói sạo!”

Đang lúc thổ địa công nắc một cái,cột một đạo Thiên Lô ầm ầm bổ xuống——

Ầm——

Vân Du công tử luôn tự hào về mái tóc bảo bối của mình,giờ đây có một dóm bị cháy xém quần xoắn đứng lên ——

“Lôi công đáng chết! Người mù mắt chó sao? Lại dám dùng sét đánh lên người bổn đại thần?” Vân Du công tử nổi giận dùng dùng nhìn trời rống giận!

Lôi công nhìn có chút hả hê cười ha ha ——

“Ha ha,đáng thương quá,đáng thương quá,không nghĩ tới Bách Hoa đại thần bình thường làm trời làm đất,cũng có ngày bị thảm thế này!” Lôi công hận chết đám tiên nữ cầu kết với Vân Du công tử,ngĩ đến Tử Ngọc tiên tử vốn tâm đầu ý hợp với hắn cũng chuyển sang ngực tên này,liền hận không được dùng một tiếng sấm đánh chết cái tên sắc phôi hạ lưu,để xóa tan tràn ngập đổ kị trong lòng!

“Lôi công đáng chết, người cười gì mà cười? Chờ bổn đại thần trở lại Thiên giới, sẽ tìm người khai đao đầu tiên!”

“Trở lại Thiên giới? Ha ha, người cứ từ từ đi! Dựa theo Thiên Quy, phạm là thần tiên hạ phạm một khi chưa hoàn thành sứ mạng phạm trần thì không được trở lại Thiên giới.”

“Thiên Quy? Thiên Quy có gì mà đặc biệt? Bảo di mẫu ta bỏ không phải là được sao!”

“Hừ, Cho dù là thiên hậu cũng không thể tự tiện sửa đổi Thiên Quy. Huống chi chuyện người hạ phạm là truyện trên Thiên Đình, người cũng đã ở trước mặt chúng tiên chính miệng đồng ý, sao có thể cho người tự tiện lật lọng?”

“Bổn đại thần chính là muốn lật lọng, người có thể làm gì ta? Thổ địa công, bổn đại thần ra lệnh ông lập tức đưa ta trở về thiên đình, ta muốn đến tìm Thiên Hậu thay bổn đại thần lấy lại công đạo!”

“Hơ..... Đại thần..... Thứ cho tiểu nhân vô năng.....tiểu nhân không có quyền hạn này.....”

Ông chỉ nhận lệnh Thiên Đế ở ở phạm trần trông coi Vân Du công tử, nào dám đưa ngài ấy quay lại Thiên giới, đây chẳng phải tự chui đầu vào lưới sao, hu hu hu thương thay!

Lôi công nhìn có chút hả hê nói “Vân Du, cái tên thối lưu manh, biết điều thì mau cút vào! Nếu dám tự ý trốn việc, Hưu Quái của ta ‘Thiên Lôi thất thức’ sẽ không có mắt đâu đấy!”

Thổ địa công sợ hai người thật đánh nhau, vội vàng dùng lời tốt khuyên giải “Đại thần, hảo hán không nên chịu thiệt trước mắt, hay chúng ta mau mau vào miếu đi, sớm hoàn thành sứ mạng ở phạm trần, đại thần cũng sẽ sớm được hồi thiên giới.”

Vân Du công tử mặc dù tức giận sôi người nhưng trong lòng cũng biết thiên mệnh khó trái, chính y đã tự mình chui đầu vào lưới thôi! Y nghiêng răng nghiêng lợi nói “Đi vào thì đi vào, bổn đại thần sợ con chim kia sao?”

Nói xong vung lên tay áo, ngẩng cao cằm, hùng hổ đi vào cửa miếu ——

.....

“Hoa Cúc thần miếu” thần đàn bày đồ cúng phụng một tượng thần bằng gỗ.

Bên cạnh đốt hai cây nhang nho nhỏ, ánh nến yếu ớt làm cho cả miếu càng thêm phần đổ nát, vừa nhìn đã thấy u ám.

Không nghĩ bên trong còn tệ hơn bên ngoài.....

Bách Hoa đại thần nhìn cảnh tượng bi thảm, hoàn toàn không biết nói gì.

Đang lúc hần buồn bực tới cực điểm ——

Một quả cầu thịt lông xù sáng choang lăn đến, ở trước mặt Vân Du công tử nảy lên!

“Chủ nhân! Chủ nhân!”

Tiểu nhục cầu đột nhiên phát ra thét chói tai, nhào vào trong ngực Vân Du công tử ——”A a a! Xú mao trư này từ đâu đến?” Vân Du công tử chán ghét quăng nó đi!

“Chủ nhân, Tuyết Cầu không phải là mao trư, là tiểu Bạch Thỏ đệ nhất thiên hạ khả ái nha!” Tuyết cầu tròn to con người màu đỏ, vẻ mặt bị thương nhìn chủ nhân của nó.

“Tiểu Bạch Thỏ?” Vân Du công tử đưa mắt nhìn sang “Chắc chắc, bổn đại thần còn chưa thấy được con thỏ vừa xấu vừa mập như vậy nha.”

“Hu hu..... Chủ nhân, Tuyết Cầu đã rất cố gắng giảm cân, ngài đừng ghét bỏ ta nha.....” Tiểu mập thỏ nắm khăn tay, khóc đến một bên nước mũi một bên nước mắt, lộ ra hai con người đỏ hơn ban này.

“Ầm ỉ muốn chết! Phúc Đức lão đầu, mau ném tiểu mập thỏ này đi cho ta!”

“Đại thần bớt giận, Tuyết Cầu chính là người hầu bên cạnh Hoa Cúc đại thần, hẳn nhất định sẽ hầu hạ ngài thật tốt.”

“Đúng vậy,đúng vậy,chủ nhân,Tuyệt Cầu nhất định sẽ hết lòng hầu hạ ngài,xin chủ nhân đừng đuổi ta đi nữa!” Tuyệt Cầu liếc mắt chớp một đôi mắt to vô tội, đáng thương nhìn chủ nhân của hắn.

Hu..... Thật tốt quá! Hắn cuối cùng có chủ nhân rồi.

Vị trí Hoa cúc đại thần đã bỏ trống ba trăm năm,hắn chờ Thiên giới phái chủ nhân đến,đợi đến nổi mốc luân! Hôm nay thật vất vả mới để hắn chờ được chủ nhân đến,hơn nữa dung mạo tuấn mỹ mê người,nói gì hắn cũng muốn người này.

Vân Du công tử nghe,thật sự là khóc không ra nước mắt.

Nghĩ tới khi hắn ở Thiên giới,người hầu bên cạnh đều do thiên hậu nương nương cho ngàn chọn vạn chọn,ai nấy người tuấn tú động lòng người,thông minh lanh lợi?

Không nghĩ tới đến phạm trần,y chỉ có thói mập thỏ làm người hầu,chẳng phải thần lạc bình thường bị thỏ lẩn!Tuyệt Cầu đang hưng phấn nên không phát hiện chủ nhân không thích,ánh mắt tròn vo nhìn thoáng qua cửa miếu,đột nhiên cao hứng hoa tay múa chân nói!”Chủ nhân,người khách thứ nhất của chúng ta đã đến!” Thỏ địa công nghe thấy trên mặt nhất thời xuất hiện ba đường hắc tuyến ——

Thảm!Ngôi miếu đồ nát này không phải đã lâu không có ai đến,tại sao hôm nay lại có khách đến dâng hương?

Xem ra hôm nay “Chân tướng”không thể dấu diếm..... Ông cũng không muốn ở lại làm pháo hôi!

“Hắc hắc,đại thần,ngài bận rộn,ngài bận rộn rồi! Tiểu thần trước hết cáo lui!”

Vân Du công tử còn chưa phục hồi tinh thần,thỏ địa công công đã chuồn mất!

“Giở trò quỷ gì đây?Ông vội đi đầu thai hả?” Vân Du công tử nghi ngờ nhíu mày.

“Chủ nhân,mau ngồi lên,mau ngồi lên!” Tiểu mập thỏ hưng phấn chỉ chỉ ghế ngồi trên thần đàn.

Vân Du công tử nhìn thấy cái ghế cũ nát thật muốn bỏ đi,nhưng nghĩ đến nếu không hoàn thành sứ mệnh hoa cúc đại thần,y sẽ không trở về được Thiên giới,cho nên vẻ mặt như đi đại tiện ngồi lên “Bảo tọa” ——

Lúc này,ngoài cửa đi vào là một nam tử thân hình nhu nhược giống như thư sinh.

Hắn vừa mới vào hơi khấn trương nhìn chung quanh,xác định không có người nào,về mặt mới hơi thả lỏng.

Hai tay hắn chấp lại,nhẹ nhàng quỳ rạp xuống ——

“Hoa cúc đại thần tại thượng,tín nam Đỗ Á Minh có một chuyện muốn nhờ,hi vọng Hoa Cúc đại thần giúp đỡ tiểu sinh.....”

“Nói đi, nói đi.” Vân Du công tử từ trước đến giờ không có hứng thú với nam nhân,y nhằm chán chống má vừa nghĩ thầm,kỳ quái,Hoa Cúc thần miếu sao ngay cả đóa hoa cúc cũng không nhìn thấy,hoa cúc tỷ tỷ các người đi nơi nào rồi?

Nam tử dừng một chút như có nỗi niềm khó nói,thật lâu cũng không mở miệng.

Qua một lúc lâu,hai má hắn đỏ ửng,khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói “..... Là như vậy,ta cùng với thanh mai trúc mã của ta Hồng ca ca lưỡng tình tương duyệt,đã hứa chung thân lẫn nhau,nhưng mấy ngày trước đây huynh ấy đột nhiên áp đảo ta lên giường,muốn cùng ta Chu công Chi Lễ,tình thể cấp bách ta hoảng sợ thường hắn một bạt tai,làm huynh ấy tổn thương.Ta..... Ta..... Thật ra thì ta không phải không đồng ý,ta chỉ sợ..... Sợ tiểu cúc hoa của ta không chịu nổi hùng vĩ của y..... Xin hoa cúc đại thần thương xót,ban cho tiểu sinh hoa cúc dẻo dai đi!”

Vân Du công tử nghe đến đó thiếu chút nữa té ghế!

A a a! Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ “Hoa cúc” này không phải “Hoa cúc”kia,ta đây “Hoa cúc” đại thần chỉ muốn trông coi là những hoa cúc mỹ nhân xinh đẹp,chứ không phải..... của xú nam nhân đâu ah.....

“Tuyệt cầu! Hắn..... Hắn đang nói lưu nói vượn gì đó?

“Hả? Hả không có nói hươu nói vượn đâu, Hoa Cúc thần miếu của chúng ta chịu trách nhiệm chính là ban hoa cúc tốt hơn phù hợp hơn cho các tiểu bị!”

Tuyết Cầu giải thích rõ mọi chuyện Vân Du công tử phỏng đoán, khiến hắn thoáng cái phát điên!” A a a! Thiên đề hèn hạ hạ lưu âm hiểm xảo trá chết đi! Ta muốn chém ông thành trăm mảnh, tìm người sắp nổ tung lão hoa cúc của ông a!”

Vân Du công tử lửa giận ngập trời tông cửa xông ra!

“Chủ nhân, ngài đi đâu vậy? Chờ Tuyết Cầu theo với!” Tiểu bạch thổ nắm khăn tay, chuyển động một thân thịt béo, thở hồng hộc đuổi theo!

Nhưng hắn chỉ mới đuổi theo đến cửa, đã nghe đến một tiếng ầm vang ———

Chủ nhân Tuyết Cầu sùng bái nhất đỉnh đầu bốc lên làn khói đen, xám xịt đi trở lại.....

5. Chương 3-1

Buổi sáng tại Bạch Mậu Sơn, ánh nắng rực rỡ chói lọi.

Diệp Tiểu Sam sáng sớm đã rời giường chuẩn bị ra ngoài.

Hắn đem Cúc Thái Lang ngủ đến chảy nước miếng dùng một cái khăn cột vào trên lưng, vui vẻ hăng hái lên đường.

Đi hơn một canh giờ, cuối cùng cũng tới trấn trên.

Diệp Tiểu Sam mặc dù mệt mỏi mồ hôi đầm đìa nhưng vẫn sải bước lớn, khẩn cấp đi về hướng cửa tiệm đậu hủ”Woa, hôm nay làm ăn vẫn tốt như thường ngày ah.”

Đứng ngoài phòng trọ đậu hủ quả nhiên là đám người xếp thật dài.

Cửa tiệm Đậu Hủ được mở nửa năm trước ngay cả chiều bài đồng cũng không có, nhưng bởi vì có món đậu hủ vang danh tứ phương, vô cùng trơn mềm làm cho người ta ăn một lần liền nghiện, vì vậy mỗi ngày mở cửa tiệm luôn có một đồng người đứng xếp dài như con rồng.

Kỳ quái chính là khách đến mặc dù nhiều, nhưng bắt ngờ chính là một chút thanh âm cũng không có.

Thì ra chủ nhân cửa cửa tiệm đậu hủ này thích yên tĩnh, không những trầm mặc ít nói, tích chữ như vàng, cũng không thích khách nói đông dài.

Trước kia khách đến đây không hiểu quy củ, có khi chỉ hỏi thêm hai câu, chủ nhân cửa hàng đậu hủ không nói hai lời, lập tức đóng cửa đuổi người. Bị mấy lần đóng cửa không bán, mọi người bắt đầu theo khuôn phép, vì mua được đậu hủ non mịn thơm ngon độc nhất vô nhị, mọi người cam tâm tình nguyện ngâm miệng, đem tiền đồng ném vào trong chén, rồi cầm lấy từng miếng đậu hủ được gói trong lá sen rời đi.

Lão bản cửa hàng Đậu Hủ từ đầu tới đuôi không có xuất hiện, chỉ nghe phía sau cửa truyền đến tiếng động của cối đá.....

Một thanh niên dung mạo bình thường, vóc người nhỏ gầy vác trên lưng một túi y phục lớn, quen thuộc đi vào cửa nhỏ bên cạnh phòng trọ.

Đẩy ra cửa sau phòng trọ Đậu Hủ, Diệp Tiểu Sam liếc thấy huynh đệ kết nghĩa của y, cũng chính là lão bản phòng trọ Đậu Hủ —— Bạch Vô Ly.

Diện mạo bình thường không có gì lạ nhưng thân thể nam tử anh tuấn vĩ ngạn đang khép hờ hai mắt, ngồi xếp bằng trên giường.

Mà cối đá bên cạnh không gió mà bay, Diệp Tiểu Sam nhớ tới năm đó lần đầu tiên y thấy còn sợ hãi muốn chết tưởng mình đã gặp quý. Sau mới biết được cái này gọi là”Vô công”.

Mà lão bản cửa hàng Đậu Hủ nhìn như bình thường, thật ra đang tránh né cừu gia đuổi giết, cao nhân thâm tàng bất lộ.

Dùng nội lực thâm hậu mài ra nước đậu xanh hương thơm nồng nặc, khó trách làm ra đậu hủ được phong làm thiên hạ cực phẩm.

Diệp Tiểu Sam nhìn đại ca còn đang luyện công cho nên không muốn quấy rầy hấn, nhưng bởi vì nôn nóng muốn báo tin vui với hấn, vì vậy ngồi không yên, đứng cũng không yên, trong lòng ước gì hấn nhanh kết thúc luyện công đi.

“Được rồi, người ngồi một chỗ cũng không yên, ta đây làm sao luyện công tiếp được?” Bạch Vô Ly khẽ mỉm cười, mở hai mắt ra.

Diệp Tiểu Sam ngượng ngùng gãi gãi đầu “Đại ca, xin lỗi, ta là người thiếu kiên nhẫn, huynh đừng trách ta.”

“Đừng nói nhiều, mau đưa ta xem.”

Diệp Tiểu Sam lấy làm kỳ lạ “Hả, sao biết đệ có đồ cho huynh xem?”

“Trên lưng đệ vác một cái túi lớn thế kia, nếu như ta còn không nhìn thấy, không phải ta có mắt như mù sao? Mau cho huynh xem thử là bảo bối gì?”

“Hi, đại ca anh minh, đại ca anh minh! Đệ thật sự có một bảo vật vô giá cho huynh xem!” Diệp Tiểu Sam cười toe toét, vội vàng tháo miếng vải ra——

Một đứa trẻ đang ngủ trắng mịn thơm ngào ngạt lập tức hiện ra trước mắt.

Diệp Tiểu Sam lòng tràn đầy kiêu ngạo chỉ vào đứa bé nói “Đại ca, huynh xem đi, ta có nhi tử!”

Bạch Vô Ly nhìn thấy hài tử kia, hai mắt lóe kỳ quang, nhìn chăm chú vào đứa bé.

Diệp Tiểu Sam thấy đại ca không nói lời nào, sắc mặt cứng ngắc, khẩn trương kéo ống tay áo hấn, ấp úng hỏi “Đại..... Đại ca, huynh không vui giùm đệ sao?”

“Lập tức bỏ nó!”

“Cái gì?” Diệp Tiểu Sam trừng lớn mắt.

“Đứa né này không tốt, đệ giữ lại hấn, tất có đại họa!” Bạch Vô Ly lạnh lùng nói “Đệ không đành lòng vậy để ta ném.”

“Không!” Diệp Tiểu Sam nghe vậy hoảng hốt, vội vàng ôm Cúc Thái Lang vào trong ngực! “Ai cũng không thể bỏ đi con hấn!”

“Tiểu Sam, nếu như đệ muốn có một đứa con, đại ca có thể cho đệ tiền để đệ cưới vợ sinh con. Nhưng đứa bé này, đệ tuyệt đối không thể giữ lại!” Bạch Vô Ly nói như đinh chém sắt.

“Không! Ta không muốn lấy tiền huynh! Đệ muốn đứa bé này!” Diệp Tiểu Sam gấp đến độ đỏ vành mắt.

“Tiểu Sam, chẳng lẽ đại ca sẽ hại đệ sao? Ta tinh thông tướng thuật cũng đã nhìn ra đứa bé vô cùng khác thường và lại trên người còn có yêu khí, nếu ở chung chỉ đem lại vận rủi cho đệ. Ngoan, nghe lời của đại ca, mau đưa đứa bé này đi đi.”

Lúc này Vân Du công tử vừa lúc tỉnh lại, nghe vậy giận dữ không thôi!

——Đúng là điều dân lớn mặt, dám chửi bỗ đại thần là yêu quái?

——Đứa bé dùng ngón tay chỉ vào Bạch Vô Ly, y y a a kêu loạn.

Diệp Tiểu Sam thấy cục cưng tỉnh, vội vàng đưa nó, cố gắng trấn an “Cúc Thái Lang ngoan, Cúc Thái Lang đừng giận đại bá, đại bá không phải cố ý, thật ra đại bá rất hiền a. Con đừng giận ghen, Cúc Thái Lang ngoan, phụ thân thương thương.....”

Bạch Vô Ly nhìn y yêu thương đứa bé, không khỏi nhú mày.

“Tiểu Sam.....”

“Đừng nói nữa!” Diệp Tiểu Sam lần đầu tiên lớn tiếng nói chuyện cùng đại ca kết bái hấn tôn kính, nhưng hấn thật sự không thể đứa bé, khổ sở nói “Đại ca, huynh nhất định là nhìn lầm rồi, đứa bé này sao có thể là

yêu quái đây? Hắn giống như đệ không cha không mẹ lẻ loi hiu quạnh, đệ tuyệt đối không vút bỏ hắn. Nếu như huynh không thể tiếp nhận, đệ sau này sẽ không đưa cục cưng đến gặp huynh nữa.”

Bạch Vô Ly nghe vậy không khỏi cười khở, nói “Không phải ý đệ là sau này cũng không đến đây gặp đại ca chứ? Haizzz, thôi, có lẽ tất cả đều là ý trời. Các người ở lại dùng cơm trưa đi.”

“Hi, cảm ơn đại ca!” Xem ra đại ca đã đón nhận Cúc Thái Lang. Diệp Tiểu Sam mừng rỡ nói với cục cưng trong ngực “Cúc Thái Lang, đại bá của con mời chúng ta ăn cơm, còn không mau cảm ơn đại bá.”

——Cảm ơn đại đầu quỷ người á!

——Tên giang hồ thuật sĩ này lại nhìn bốn đại thần thành yêu quái, ta không mài hắn thành bã đậu đã là hạ thủ lưu tình, còn bảo ta cảm ơn hắn, ta phi! Vân Du công tử ở trong lòng mắng to!

Bạch Vô Ly nhìn bộ dáng đứa bé gương nanh múa vuốt, lạnh lùng nói “Tiểu Sam, đứa bé này hết sức cố chấp, đệ phải quản giáo nghiêm khắc, không nên quá nuông chiều nó, nếu không tương lai hậu hoạn vô cùng.”

“Đại ca, huynh nói gì đây? Cúc Thái Lang làm gì cố chấp? Nó mỗi ngày ăn no ngủ, ngủ dậy rồi ăn, rất ngoan đấy.”

——Vân Du công tử nghe thiếu chút nữa hộc máu! Người quái dị này, tại sao đem bốn đại thần hình dung như đầu heo! Ta cắn chết người!

Vân Du công tử tức giận hung hăng cắn lên ngực y!

Diệp Tiểu Sam bị đau, a a thét lên!

“Tiểu Sam, đệ sao vậy?”

“Không sao, Cúc Thái Lang chắc là đã đói bụng, muốn bú sữa.”

“Bú sữa mẹ? Vậy thì cứ cho nó uống. Đúng rồi, đệ không phải là nữ cũng không có sữa làm sao cho nó uống?”

Vấn đề đại ca khiến Diệp Tiểu Sam nhớ tới mình đã “Giả gái” cho nó mút vú, lập tức đỏ bừng mặt.

Hắn sao có thể không biết xấu hổ để đại ca biết cục cưng mút đầu nhũ hắn?

Chuyện xấu hổ đó Diệp tiểu áo thật sự nói không nên lời, vội vàng chạy trốn chết.

“Đại ca, đệ còn có việc, đệ đi trước. Lần sau rảnh rồi sẽ núi ngồi một chút. Cáo từ.”

Bạch Vô Ly nhìn bóng người Tiểu Sam vội vàng rời đi, trong lòng không khỏi nặng nề.

Nửa năm trước y nhảy xuống Cô Tình Nhai, bị dưới nước lũ tại Hắc Long Đàm cuốn đến lưng sông Bạch Mạo Sơn. Tình cờ được Tiểu Sam xuống chân núi đón củi cứu lên.

Y cả người mệt mỏi, còn bị bệnh hơn nửa tháng, nhờ có Tiểu Sam hết lòng chăm sóc mới dần dần khỏi hẳn.

Hai người vô cùng hợp ý nên kết bái huynh đệ.

Bạch Vô Ly là thật lòng xem Tiểu Sam như thân đệ của mình, nhưng hắn vừa rồi đã nói dối Tiểu Sam.

Hắn nhìn thấy trên người đứa bé không phải là yêu khí mà là tiên khí.

Nhưng chẳng biết tại sao, tiên khí này không tốt cho Tiểu Sam.

Rốt cuộc tương lai sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Tiểu Sam, đại ca phải làm sao mới có thể giúp đệ tránh vận rủi?

.....

Cuộc sống từng ngày từng ngày trôi qua.

Diệp Tiểu Sam và con trai bảo bối của y Cúc Thái Lang mỗi ngày trải qua cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Bọn họ cùng nhau ăn cơm,tắm, ngủ,sáng sớm mỗi ngày Diệp Tiểu Sam còn đeo Cúc Thái Lang lên núi đồn củi.Mỗi lần trước khi chặt cây,Diệp Tiểu Sam đều cung kính cúi đầu lạy một cái,cảm tạ cây thần ban cho y rừng rậm tươi tốt,để y có thể nuôi sống gia đình.

Diệp Tiểu Sam mặc dù nghèo khổ nhưng y mỗi lần chỉ chặt đúng số lượng mình cần,tuyệt không lấy vượt quá,để núi rừng xinh đẹp có thể sinh sôi không ngừng,trùng điệp không thôi.

Vân Du công tử đứng bên cạnh nhìn,cảm thấy người phàm này rất thú vị.

Hắn thường nghe nói người phàm đều là bọn lòng tham không đáy,không nghĩ tới người này lại rất có lương tâm.

——Không tệ,không tệ,lúc trước y cũng không nghe lời của tên giang hồ thuật sĩ vứt bỏ hắn,hiện tại lại biểu hiện một mặt thiện lương.

——Rất tốt,rất tốt,bổn đại thần càng ngày càng có ấn tượng tốt với người này.

Hơn nữa sữa của y thật đúng là mát cũng không tệ.

Vân Du công tử sâu trong lòng không khỏi tăng thêm một câu.

“A a a ——”

Đột nhiên Diệp Tiểu Sam phát ra một tiếng thét sợ hãi,mặt mũi khủng bố chỉ vào hắn.

“Gặp quỷ,ông gào cái gì?” Vân Du công tử vừa mở miệng mới kinh ngạc phát hiện bản thân có thể nói chuyện!

“Ha ha,ta có thể nói chuyện rồi!” Vân Du công tử hưng phấn không thôi nhảy lên!

Nhảy một cái,hắn lại vui mừng phát hiện bản thân đã không còn là em bé,mà là hài đồng chừng năm tuổi.

Hi,xem ra hắn mỗi đêm ngoan ngoãn trấn giữ miếu Hoa Cúc lại là chuyện tốt.

Tin tưởng không lâu nữa,hắn có thể khôi phục thần thái ngọc thụ lâm phong,ở phàm trần tán gái!

“Ha ha.....” Vân Du công tử vui vẻ cười lớn lên.

Diệp Tiểu Sam mắt thấy Cúc Thái Lang từ một đứa bé không tới đủ tháng,biến hóa nhanh chóng thành hài đồng năm tuổi,bị dọa đến trong lòng run sợ,cả người run rẩy!

Vân Du công tử thấy y sắc mặt trắng bệch,không khỏi sinh lòng thương tiếc,đưa tay muốn kéo y”Đừng sợ.....”

6. Chương 3-2

Diệp Tiểu Sam thấy bàn tay Cúc Thái Lang trở nên to lớn,bỗng nhiên nhớ tới lời đại ca từng nói với hắn.....

Đứa nhỏ này là yêu quái không tầm thường,không nên tiếp xúc với nó!

“A a a! Yêu quái! Yêu quái!Đừng bắt ta!Đừng bắt ta!” Diệp Tiểu Sam hoảng sợ thét chói tai rồi bỏ chạy trốn chết,thoảng cái đã không thấy bóng dáng!

Vân Du công tử bàn tay dừng ở giữa không trung,cả người cứng đờ!

Yêu quái?

Cái người quái dị kia lại gọi y là yêu quái?

Uổng cho bổn đại thần vừa mới khen hắn có lương tâm,người này lại bỏ mình hắn ở lại chạy mất tiêu?

Khốn kiếp! Đệ nhất thiên hạ đại khốn kiếp!

Người cho rằng không có người,bổn đại thần sống không được sao?

“Thỏ địa công!Ông lăn ra đây cho ta!”

“Thỏ địa công! Ông chết nơi nào rồi?”

Vân Du công tử gọi đến khàn giọng, vẫn không thấy bóng dáng thỏ địa công.

“Tốt, ngay cả ông già đáng chết cũng không để ý ta, chờ bổn đại thần trở lại thiên giới, nhất định bảo di mẫu đánh vào Phục Tiên động, nhốt ông mười vạn tám ngàn năm!”

Bởi vì y phục con nít bị rách, Vân Du công tử không thể làm gì khác hơn là trần truồng, thở hồng hộc dùng phàm thể năm tuổi, sải bàn chân nhỏ bắt đầu đi trên đường núi gập ghềnh.

“Phù Phù..... Mệt chết ta..... phải đến khi nào mới có thể về nhà?”

Sắc trời dần dần tối sầm xuống, ánh sáng mặt trời mất đi ảm áp, núi rừng về đêm càng thêm âm u lạnh lẽo..... Không biết đi bao lâu rồi, Vân Du công tử trần như nhộng thở phì phì, nhưng vẫn tìm không được ngôi “nhà” sau khi y hạ phàm.

Ta chắc lạc đường rồi.....

Không, nhất định lạc đường rồi....

Vân Du công tử đáng thương vừa lạnh vừa đói, không khỏi nhớ đến ngôi nhà gỗ nhỏ ảm áp y và phụ thân ở. Mặc dù y luôn ghét nó vừa cũ vừa hỏng nhưng nếu như hẩn hiện tại ở nhà, phụ thân nhất định sẽ pha sẵn nước nóng giúp y tắm rửa, còn ôm y vào trong ngực, đưa núm vú thơm mịn cho y mút, rồi cùng nhau ngủ.....

Phụ thân.....

A a a! Không nên nghĩ đến hẩn!

Tên khốn đó không phải phụ thân y!

Trên đời này nào có phụ thân vứt con ngay giữa núi rừng chứ?

Khốn kiếp! Hẩn là thiên hạ đệ nhất đại khốn kiếp!

Vân Du công tử sâu trong lòng đang chửi ầm lên, đột nhiên nhìn thấy bụi cỏ phía trước đung đưa ——
Hmm, nhất định phụ thân tới tìm ta!

Hừ, người rót cuộc xem như có lương tâm! Bổn đại thần ta có lòng tốt tha người một lần!

Vân Du công tử hăng hái sải bước chạy tới!

“Gào———”

Tiếng rống kèm theo chấn động núi rừng, một con cọp từ trong bụi cỏ nhào ra——

Vân Du công tử sợ hết hồn, không cẩn thận đặt móng ngã ngổ trên mặt đất, đau đến oa oa thét to!

Mẹ kiếp, bổn đại thần bị người làm ngã rồi?

Xui xẻo lạc đường vừa lạnh vừa đói còn chưa tính, hiện tại lại bị con cọp đàn làm bị thương cái móng bảo bối!

“Thối phụ thân! Cũng là người làm hại ta! Ta hận người chết đi được!” Vân Du công tử nhìn trời gầm thét!

“Hừ!” Một bàn tay đột nhiên từ phía sau lưng đưa đến, nhẹ nhàng mà che lại miệng của hẩn “Cúc Thái Lang, đừng lên tiếng! Phụ thân tới cứu con đây!”

Lần nữa rúc vào hoài bão quen thuộc ảm áp, Vân Du công tử trong lòng mừng như điên!

Nhưng nghĩ đến tên khốn kiếp vừa rồi bỏ rơi hẩn, ngay sau đó giận tái mặt cắn mạnh lên tay hẩn!

Ôi! Diệp Tiểu Sam bị đau cũng không dám kêu ra tiếng, sợ kinh động đến con cọp lớn bên cạnh.

“Cục cưng, con cứ cắn phụ thân đi, đều do phụ thân không tốt không nên bỏ lại mình con.”

Nói đến Diệp Tiểu Sam sau khi chạy về nhà không tới nửa canh giờ đã hối hận.

Nghĩ đến Cúc Thái Lang y yêu thương một thân một mình ở trong núi rừng không biết sẽ gặp nguy hiểm gì,hắn không khỏi ảo não vạn phần còn tự mình mắng mình bộ mặt trí rồi sao.

Mặc kệ Cúc Thái Lang là yêu quái gì,nó cũng là hài tử của hắn! Nếu lão thiên đã an bài bọn họ là phụ tử,thì cả đời này hắn cũng là phụ thân y!

Trừ phi có một ngày Cúc Thái Lang không quan tâm đếnhắn,không thì hắn vĩnh viễn sẽ không bỏ lại y!

Sau khi đã hạ quyết tâm Diệp Tiểu Sam vội vàng chạy về phía rừng,ai ngờ không thấy bóng dáng đứa con.

Trời ạ,chẳng lẽ Cúc Thái Lang đã bị mãnh thú ngậm đi?

Diệp Tiểu Sam gấp đến độ thiếu chút nữa ngất xỉu,giống như nổi điên liều mạng tìm kiếm khắp nơi trong rừng.

May ông trời phù hộ,để hắn trong lúc nghìn cân treo sợi tóc tìm được bảo bối của mình Cúc Thái Lang!

“Bảo bối,phụ thân đến dẫn con về về nhà.”

Vân Du phi một tiếng “Ai muốn về nhà?”

“Thật xin lỗi,bảo bối,đều do phụ thân không tốt,con hãy tha thứ phụ phân đi.” Diệp Tiểu Sam xoay người y lại,đau lòng vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé quý giá vô cùng tỉ mỉ,yêu thương nói,phụ thân sẽ không bao giờ...bỏ lại con lần nữa,Cúc Thái Lang của ta.”

“Cúc cái đầu người đấy!” Vân Du tức giận trừng mắt liếc hắn “Người còn gọi ta Cúc Thái Lang lần nữa,ta liền cắn chết ngươi!”

“Hả?” Diệp Tiểu Sam sững sốt”Con không thích phụ thân gọi con là Cúc Thái Lang sao? Chẳng lẽ con yêu thích ta gọi tên đầy đủ Diệp Đại Cúc sao?”

“Còn lâu mới thích đấy!” Vân Du nghe vậy thiếu chút nữa hôn mê, nghiêng rãng nghiêng lợi nói”Người nghe kỹ cho ta,ta tên là Vân Du,không cho gọi cái gì Diệp Đại Cúc,càng không được gọi Cúc Thái Lang!”

“Vân Du.....”

Cái tên nghe hay quá,quả nhiên không phải loại cái đầu không đi học nghĩ ra.....

Diệp Tiểu Sam ngượng ngừng gãi gãi đầu.

“Vậy phụ thân sau này gọi con là Du Nhi nha.” Diệp Tiểu Sam vỗ về khuôn mặt nhỏ bé con trai bảo bối “Du Nhi,gọi một tiếng phụ thân đi.”

Bị trông mắt dịu dàng nhìn chăm chú,Vân Du như gặp ma nghe theo gọi “Phụ thân.....”

Diệp Tiểu Sam nghe vậy mừng rỡ như điên,trong lòng có loại mãnh liệt kiêu ngạo của bậc làm phụ thân!”Du Nhi! Con trai bảo bối của ta.....”

“Phụ thân.....”

Đang ở hai người liếc mắt “đưa tình” nhìn nhau,đột nhiên truyền tiếng động “ùng ục”——”Du Nhi,bụng con đang réo sao?”

“Không phải ah.Là phụ thân đúng không?”

“Cũng không phải của ta. Đó là.....”

Hai người đồng thời quay đầu nhìn lại——

Là của ta.

Ở bên cạnh đợi hai người”nói chuyện yêu đương” đến bụng kêu ùng ục con cộp chỉ chỉ bụng của mình.

“A ——” Diệp Tiểu Sam thoáng cái nhảy lên,đem con trai bảo bối của mình che ở phía sau.”Du Nhi,phụ thân sẽ dụ nó đi khỏi nơi này,con phải nắm chặt cơ hội chạy đi biệt chưa!”

Vân Du nghe vậy chỉ cảm thấy buồn cười.”Người gầy còm đến trên người không có mấy lạng thịt,con cạp mới không ăn người,hãy để ta trị con hổ dần đây!”

Phụ thân không biết y có tiên khí hộ thân,loại mãnh thú phạm trần căn bản không thể tổn thương được y.

“Không được,ta là phụ thân,ta dĩ nhiên phải bảo vệ con,Du Nhi,phụ thân cần nó con đi mau!”

Đang lúc hai người giằng co,thổ địa công đã len lén tới.

“Súc sinh lớn mật!Đây là phạm thể Bách Hoa đại thần,mà ngươi dám xúc phạm? Còn không mau cút đi!”

Con cạp nghe vậy bị dọa sợ đến tè ra quần,làm gì còn dám ở lại,lập tức cong đuôi bỏ trốn mất dạng!

Diệp Tiểu Sam thấy con cạp đột nhiên chạy mất,không khỏi sửng sốt.”Kỳ quái,con cạp kia sao lại bỏ chạy nhỉ?”

Vân Du đoán rằng chắc do thổ địa công tới,ở trong lòng bắt đầu thầm mắng.

Ông lão đáng chết,vừa rồi bỗng đại thần lạc đường gọi hồi lâu mà ông mà không đến,hiện tại tới lại giành hết uy phong?

Bỗng đại thần mới không thèm tính toán!

“Phụ thân,con cạp chắc thấy *đồ bẩn* cho nên chạy mất.”

Bị gọi là”đồ bẩn” thổ địa công trên mặt nhất thời xuất hiện ba đường hắc tuyến ——

“Đồ bẩn? Cái gì đồ bẩn hả?”

“Chính là thứ không dám xuất hiện quang minh chính đại.Mặc kệ thứ đó đi phụ thân,chúng ta về nhà đi,con đói bụng rồi!”

“Được,được, chúng ta về nhà!”

7. Chương 4-1

“Đến mua đi!Bánh mè mới ra lò đây!Bánh mè mới ra lò đây!”

“Bánh đậu đỏ! Bánh đậu đỏ nóng đây!”

“Thịt nướng xuyên chuối đây! Thịt nướng thơm ngon đây!”

Hội làng náo nhiệt tưng bừng,các lão bản bán hàng ai cũng cao giọng hét lớn hi vọng thu hút được nhiều khách hàng hơn.

Diệp Tiểu Sam vui vẻ dẫn nhi tử bảo bối của hắn đi dạo các gian hàng,chỉ cần tâm can bảo bối của hắn có hứng thú với món nào,hắn không nói hai lời nhất định dùng bạc mua lại.

Không đầy một lát,Diệp Tiểu Sam hai tay đã ôm một đồng đồ ăn ngon.

“Ồ,Tiểu Diệp có phải cậu phát tài rồi không?Bình thường vắt chày ra nước sao hôm nay lại rộng rãi thế?”

“Đúng đây,đứa bé này là ai? Xem cậu hầu hạ nó cứ như tiểu tử tông của mình ý.”

Biết người đi đường tò mò hỏi.

Diệp Tiểu Sam vội nói ra lời giải thích đã nghĩ sẵn từ trước “Nó là con của bằng hữu ta.”

Hắn thật ra rất muốn kiêu ngạo nói,nó là con ta!

Nhưng bởi vì Du Nhi thật sự lớn quá nhanh.

Chưa đến hai tháng nó lại có bộ dáng của một hài tử bảy tuổi.

Lỡ như để người khác phát hiện,chỉ sợ Du Nhi sẽ bị người ta xem như yêu quái bắt đi,tánh mạng cũng khó giữ.

“Phụ thân! Ta muốn cái kia!” Còn đang ăn bánh đậu đỏ,Vân Du hai mắt tỏa sáng chỉ vào một chuỗi trong suốt màu đỏ.

“Phụ thân? Y sao lại gọi ngươi là phụ thân hả?”

Người quen hỏi tiếp làm Diệp Tiểu Sam toát mồ hôi lạnh”Ha ha, giỡn thôi,giỡn thôi,lời tiểu hài tử nói sao có thể xem là thật chứ.”

Vì sợ lộ chuyện,Diệp Tiểu Sam tranh thủ lòi nhip tử đi.

“Ta không đi! Ta muốn cái kia!” Vân Du dù sao phàm thể vẫn là tiểu hài tử,đương nhiên cũng có khẩu vị của tiểu hài tử.

Hắn lần đầu tiên ăn món của người phàm chỉ cảm thấy mới lạ cực kỳ,sao mà chịu dễ rời đi chứ?

Thấy bộ dáng con trai bảo bối chu mỏ phồng má,Diệp Tiểu Sam thấy y thật đáng yêu,trong lòng cũng ngọt đến muốn hòa tan!

“Được được,Du Nhi ngoan,phụ thân sẽ mua,phụ thân gì cũng mua cho con.” Diệp Tiểu Sam vội vàng bỏ tiền mua một chuỗi mít quả.

Vân Du nhanh chóng cầm lấy mít quả bắt đầu ăn “Hi,thật là ngọt,thật là ngon ah.”

Thấy con trai bảo bối ăn đến miệng dính toàn đường,Diệp Tiểu Sam nhếch miệng cười,yêu thương cầm lấy khăn mặt giúp hắn lau miệng.”Du Nhi,chúng ta cũng đã đi dạo rất lâu rồi,con nhất định cũng rất mệt đúng không? Phụ thân đưa con đến nhà đại bá nghỉ ngơi một chút ha.”

Vân Du đối với việc đi thăm xú nam nhân một chút hứng thú cũng không có nhưng chân y đứng là hơi mỏi.

Thấy tâm can bảo bối xoa xoa chân,Diệp Tiểu Sam lập tức đau lòng ngồi chồm hổm trên mặt đất”Du Nhi,mỏi lắm phải không? Mau lên đây,phụ thân công con.”

Vân Du bất kể ở Thiên giới hay là nhân gian,từ trước đến giờ đều được nuông chiều,ngay lập tức mặt không đỏ hơi thở không gấp bò lên trên lưng nam nhân.

Diệp Tiểu Sam công con trai bảo bối của mình tuyệt không ngại nặng.

Hai người trên đường cười cười nói nói vô cùng vui vẻ.

Chờ bọn đi tới cửa sau tiệm đậu hủ,ngay cả cửa cũng chưa có gõ,hai cánh cửa đã”âm” tự động mở ra——

—”Vào đi.”

Từ trong nhà truyền đến thanh âm lạnh lùng không có nhiệt độ,Diệp Tiểu Sam trong lòng nhất thời chấn động.

Có lẽ hôm nay mang đứa bé đến gặp đại ca,không phải là một ý kiến hay.

Bình thường đại ca nói chuyện vô cùng ấm áp,tại sao hôm nay có vẻ không vui đây?

Diệp Tiểu Sam vội vàng mang theo con trai bảo bối của hắn đi vào bên trong nhà.

Diệp Tiểu Sam nhìn ánh mắt sáng quắc của đại ca nhìn đứa bé,vội vàng nói”Du Nhi,con mau gọi đại bá đi.”

Đại bá? Còn lâu!

Nhìn người âm dương quái khí,bồn đại thần mới không thềm gọi hắn!

Vân Du phối hợp liếm mít quả của mình,ngay cả nhìn cũng không nhìn hắn một lần.

Người này là người y ghét nhất,vĩnh viễn cũng không quên hắn gọi mình là yêu quái,còn bảo phụ thân vứt bỏ mình.

Diệp Tiểu Sam cũng thấy ngại ngùng,năn nỉ.”Du Nhi,ngoa,nghe lời của phụ thân mau gọi đại bá.” Vân Du xem như không nghe thấy,ăn xong mít quả lại ăn sang bánh hoa quế.

Diệp Tiểu Sam bất đắc dĩ cười khổ”Du Nhi.....”

“Thôi, đừng gọi.”

Sợ đại ca hấn kính yêu nhất cho rằng đứa con mình ngang bướng, Diệp Tiểu Sam vội vàng giải thích “Đại ca, huynh đừng hiểu lầm, thật ra Du Nhi bình thường rất lễ phép, hôm nay nó chẳng qua xấu hổ.”

“Biết điều? Xấu hổ?” Bạch Vô Ly nghe vậy cười ha ha. “Huynh thấy hai từ này và nó một chút cũng không giống nhau.”

“Đại ca!” Diệp Tiểu Sam liếc mắt trừng hấn.

“Được rồi, được rồi, đừng nóng giận, đừng nóng giận. Đại ca không nói nữa là được chứ gì.” Bạch Vô Ly cười sờ sờ đầu của y.

Sờ cái gì mà sờ? Cái tên sắc lang này!

Phụ thân, người tại sao không đẩy ra sắc quỷ của hấn? Tại sao còn nhìn người ta cười vui vẻ thế kia?

Vân Du nhìn bộ dáng hai người thân mật, tức giận dồn lại một chỗ, một cước đá ngã đầu hủ vừa mới làm sao!

“Du Nhi!” Diệp Tiểu Sam thấy thế hoảng sợ, vội vàng chạy tới ngăn lại! “Du nhi con sao có thể làm vậy?”

“Hừ! Ta thích làm vậy đấy!” Vân Du lại đá thêm một mâm.

“Du Nhi!” Diệp Tiểu Sam thật sự đã phát hỏa! mắng to “Con thật là quá đáng! Mau nói xin lỗi với đại bá!”

“Nói xin lỗi? Hấn xứng sao?” Vân Du hất cằm lên cao, bộ dáng khinh thường người khác.

“Không được nói nhảm!” Diệp Tiểu Sam giận đến gơ tay lên muốn dạy dỗ đứa con!

“Ông muốn đánh tôi?” Vân Du nhìn về phía người phụ thân yêu thương hấn lần đầu phát hỏa, trong lòng không biết từ đâu nảy lên chua xót ủy khuất nói “Ông vì xú nam nhân này muốn đánh ta?”

“Phụ thân không đánh con.” Diệp Tiểu Sam sắc mặt kéo căng ngồi xổm người xuống, cầm bả vai đứa con nhỏ “Chỉ cần con dọn dẹp đồ mình làm hỏng, xong rồi xin lỗi đại bá, phụ thân sẽ không đánh con.”

“Con không nói!”

Trong một cuộc đại chiến giữa Thần_Ma Phụ mẫu của Bách hoa đại thần Vân Du công tử bất hạnh hy sinh, lúc ấy y còn rất bé cũng là trụ cột duy nhất trong nhà, nên được di mẫu hấn cũng chính là Thiên Hậu cưng chiều vô pháp vô thiên, ngay cả Thiên Đế cũng không dám động đến một cọng tóc gáy của y. Thế nên người tâm cao khí ngạo như y sao có thể nói xin lỗi với một người phạm, hơn nữa còn là người hấn ghét nhất nữa chứ!

“Du Nhi, phụ thân cho con một cơ hội cuối cùng! Con có chịu xin lỗi không?”

“Không xin lỗi!” Vân Du cắn răng nói.

“Du Nhi! Phụ thân mặc dù thương con nhưng cũng phải để con hiểu đạo lý. Con chỉ vì bản thân không vui mà phá hỏng đồ người khác, sau chẳng những không hối hận còn kiên trì không xin lỗi. Đây là hành động không có gia giáo, phụ thân có trách nhiệm dạy dỗ con, để con sau này không được như thế nữa!”

“Phụ thân, người..... người muốn làm gì?”

Diệp Tiểu Sam đột nhiên ôm y đặt lên gối, đánh mạnh lên mông y!

“A a! Đau quá!”

Diệp Tiểu Sam yêu thương đứa bé này đến tận xương, nghe thấy nó kêu đau, lòng cũng đau đớn con rút.

Nhưng vì muốn tốt cho con, hấn vẫn nhịn đau đánh thêm mấy cái mới dừng tay.

“Phụ thân hỏi nữa con một lần nữa, con biết sai chưa?” Diệp Tiểu Sam đỡ nó dậy, thận trọng hỏi lại một lần nữa.

Vân Du cắn môi dưới không nói một câu, trong mắt mơ hồ ngấn nước.

Diệp Tiểu Sam nhìn bộ dáng tâm can bảo bối điềm đạm đáng yêu, đầu mũi đau xót, đau lòng đến hần thiếu chút cũng rơi nước mắt.

Vân Du là người dù chết cũng mạnh miệng, đánh chết cũng không chịu nhận sai, nhưng thấy hốc mắt phụ thân rưng rưng, đáng vẻ đau lòng không thôi, đột nhiên lòng mềm nhũn không tự chủ gật gật đầu.

“Du Nhi biết sai là tốt rồi, cái mông đau không?” Diệp Tiểu Sam đau lòng hỏi.

Phụ thân nhắc tới thì tốt, nhắc tới cái mông liền đau.

Trong trí nhớ Vân Du từ trước tới nay còn chưa bị đánh mông, không khổ vừa thẹn vừa giận, nước mắt thiếu chút nữa mất thể diện rơi xuống.

“Du Nhi không khóc, phụ thân thương, phụ thân thương.” Diệp Tiểu Sam đưa tay kéo nó nào trong ngực!

“Người nào khóc? Người mới là quỷ thích khóc ấy.” Vân Du dụi dụi mắt, mạnh miệng nói.

“Đúng, đúng bảo bối của ta, Du Nhi không có khóc, phụ thân mới là quỷ thích khóc.” Diệp Tiểu Sam làm mặt quỷ dụ dỗ đứa con vui.

“Ha ha, phụ thân xấu quá!” Vân Du lúc này mới nín khóc mỉm cười.

Bạch Vô Ly ở một bên thấy tình hình hai người chung đụng, trong lòng giống như bị một tảng đá lớn đè lên nặng đến không thở nổi.

Tiểu Sam, đệ đệ tại sao không nghe lời của đại ca đây?

Đệ đem tình cảm của mình lún sâu thế này, tương lai làm sao phải rút ra?

Đứa nhỏ này không phải người phạm, một ngày nào đó nó cũng phải rời khỏi đệ, đến lúc đó đệ sẽ sống thế nào?

Chẳng lẽ đệ muốn giống như đại ca, đợi đến khi bị tổn thương thấu tim, mới chịu hoàn toàn tỉnh ngộ sao?

Đang ở Bạch Vô Ly đắm chìm trong ký ức trước kia, trên đường cái ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng hét của quan binh———”Tránh ra! Tránh ra! Không được chặn đường!”

“Ồ, quan gia, người xem như giúp đỡ chúng ta, gian hàng chúng ta bán đều sẽ cho ngài! Ngài có thể cho chúng tôi một con đường sống không?”

“Đừng dài dòng! Nếu quấy nhiễu Tĩnh vương gia tọa giá, ta xem người thật không muốn sống rồi! Mau cút!”

“Cái gì?” Tĩnh vương gia tới? Vậy chúng ta sao có thể đi!”

“Trời ạ! Là Tĩnh vương gia! Quan gia, xin ngài thương xót, cho chúng ta ở lại chiêm ngưỡng phong thái Tĩnh vương gia sao. Nếu như có thể nhìn thấy Tĩnh vương gia danh chấn thiên hạ, thảo dân có chết cũng không hối tiếc!”

“Đúng vậy, cho chúng ta ở lại đi!”

“Được rồi, được rồi, tất cả mọi người không được ầm ĩ nữa! Không đuổi các người nữa! Tất cả đều quỳ qua một bên đi!”

“Cám ơn quan gia! Cám ơn quan gia!”

Không đầy một lát đã nghe được thanh âm mọi người quỳ xuống ——

Diệp Tiểu Sam ở bên trong phòng cũng phát ra một tiếng hét kinh hãi!”Woa, là người mỗi lần đánh giặc đều đánh cho kẻ địch đến hoa rơi nước chảy, đại đại hữu danh Tĩnh vương gia thế nhưng lại đến Bạch Mâu Trần nhỏ bé này, thật là đáng ngạc nhiên! Đại ca, Du Nhi, chúng ta cũng ra ngoài xem một chút!”

Diệp Tiểu Sam dắt con trai bảo bối đi vài bước, đột nhiên phát giác người phía sau đứng im, vội vàng quay đầu đi ——

Chỉ thấy gương mặt đại ca trước giờ ung dung bình tĩnh, không sợ hãi bất cứ việc gì thế nhưng bây giờ lại trắng như tờ giấy, khuôn mặt hoảng sợ đứng thẳng bất động.

Trời à! Đại ca gặp quỷ sao?

Không đúng, đại ca am hiểu kỳ môn độn giáp sợ rằng ngay cả khi thấy quỷ cũng không sợ thế này!

Chẳng lẽ có đồ vật gì so với quỷ đáng sợ hơn?

“Đại ca! Huynh làm sao vậy?” Diệp Tiểu Sam bị dọa sợ đến chạy đến bên cạnh hắn, kéo tay của hắn lắc lắc. “Đại ca, huynh có khỏe không? Huynh đừng làm đệ sợ.”

Bạch Vô Ly cả người chấn động, đột nhiên tỉnh táo lại!

“Đại ca, người không sao chứ?”

Thấy Tiểu Sam lo lắng cho mình, gương mặt tái nhợt của Bạch Vô Ly thoáng hiện nụ cười: “Không có chuyện gì, đại ca tối hôm qua ngủ được ngon, tinh thần có chút không tốt, nằm một chút sẽ tốt hơn thôi.”

“Ha, vậy thì tốt. Đệ còn tưởng rằng huynh bị trúng tà, làm đệ sợ muốn chết.” Diệp Tiểu Sam thở phào nhẹ nhõm. “Vậy Đại ca nhanh vào phòng nghỉ ngơi đi. Có cần đệ đỡ huynh không?”

“Đỡ cái gì đỡ?” Vân Du đã chạy tới đứng rần xen giữa hai người. “Hắn cũng không phải không có chân! Tại sao không tự mình đi đi?”

“Du Nhi! Không cho phép vô lễ với đại bá!”

“Hừ! Ta mới mặt kệ có hay không lễ! Phụ thân, chúng ta đi thôi! Vương gia gì đó ta cũng không muốn xem, ta mệt mỏi, ta muốn về nhà!”

Vừa nghe được con trai bảo bối mệt mỏi, Diệp Tiểu Sam lập tức nôn nóng. “Được rồi, được rồi, Du Nhi đừng giận nữa, phụ thân lập tức dẫn con về nhà. Đại ca, xin lỗi, vậy huynh nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta đi trước.”

“Ừ, đệ trở về đi. Sắc trời không còn sớm, trên đường nhớ cẩn thận.”

Sau khi tiễn Diệp Tiểu Sam, Bạch Vô Ly thất thần đứng một hồi lâu.

Cho đến đống đống tiếng vó ngựa xa dần, hắn mới kéo bước chân lão đảo đến bên giường, ngoái người lại nhìn chăm chú ra ngoài —————

.....

8. Chương 4-2

Thổ địa công vì lần trước bỏ trốn nên chọc giận Bách Hoa đại thần. Vì muốn y không giận ông đành phải len lén nói cho y biết một bí mật.

Thì ra chỉ cần Hoa Cúc thần miếu có đủ ba nghìn khách hành hương thì xem như đại thần đã hoàn thành sứ mạng phàm trần, có thể lên đường trở về Thiên giới rồi! Nhờ vậy Vân Du công tử mỗi ngày hết sức khẩn trương quan tâm “đếm số khách đến”.

“Tuyệt Cầu, thế nào rồi? Hôm nay có mấy khách hành hương?”

“Hồi bẩm chủ nhân! Hôm nay khách tới nhiều lắm!”

“Nhiều nhiều là bao nhiêu?”

“Hai!”

Ngất!

“Hai mà nói nhiều? Người có chút chí khí có được không?”

“Hu hu..... Nhưng trước kia một người cũng không có. Tuyệt Cầu cảm thấy có hai người là nhiều lắm rồi đấy.”

Mẹ của ta ơ! Phải chờ ngôi miếu đổ nát đủ ba nghìn khách hành hương. Bỏ đại thần không phải đợi đến có màng nhện luôn sao?

“Không được! Khách hành hương quá ít,sẽ tổn hại uy danh Hoa Cúc đại thần của ta!”

“Chủ nhân,không còn cách nào ah.Chỗ này dân chúng rất bảo thủ nên rất nhiều tiểu cúc hoa ngay cả cửa cũng không dám ra.”

“Không có cách cũng phải nghĩ ra cách!Nhất định phải làm Hoa Cúc thần miếu hương khói cường thịnh!Tiếng tăm vang xa!”

“Woa!Chủ nhân rất đẹp trai a!” Tuyết Cầu dùng hai bàn tay nhỏ mập mập liềm mạng vỗ tay!

“Tốt,bắt đầu từ hôm nay,Tuyết Cầu người chịu trách nhiệm ra ngoài trấn quảng bá tuyên truyền!”

“Hả? Ta sao?”

“Nói nhảm! Không phải người chẳng lẽ ta?”

“Nhưng..... Nhưng Tuyết Cầu không biết mà!”

“Đừng dài dòng,người không phải nói vì chủ nhân chuyện gì cũng nguyện ý làm? Chẳng lẽ người đang đang gặt ta?”

“Không có! Tuyết Cầu không có lừa gặt chủ nhân!” Tiểu mập thở lắc lắc đầu nhỏ như trống bỏi.

“Rất tốt!Vậy việc tuyên truyền trọng đại giao cho người làm!Phải làm thật tốt đấy!”

“Dạ.....”

Tuyết cầu đáng thương rũ xuống hai lỗ tai dài,ôm đầu tròn suy nghĩ suốt cả một đêm,đến khi trời tờ mờ sáng rất cuộc để hần nghĩ ra một cách!

“Ha ha..... Tuyết Cầu ta thật là thiên tài ah!Cách này nhất định có thể làm cho tất cả tiểu hoa cúc trốn trong nhà biết điều ló đầu ra ngoài ha ha!”

.....

Trên đường cái phồn hoa nhất Bạch Mậu trấn,gần đây mới mở một cửa tiệm.

Căn tiệm này tuy chỉ mới một khai trương nhưng số người chen chúc vô số.

“Ô,đừng chen lấn,đừng chen lấn! Từ từ sẽ đến!Chậm sao? Chậm thì sẽ lấy không được!”

“Không sai!Ta ngày hôm qua không có cướp được cho nên sáng sớm hôm nay đã tới xếp hàng!”

“Ta hôm qua cũng chỉ mới cướp được một quyển.Không nghĩ tới ở Bạch Mậu Trấn vắng vẻ của chúng ta lại mua được “Bách Diễm tập” đã không xuất bản nữa!”

“Bách Diễm tập”là mưu đồ Đông cung do đệ nhất họa sư vẽ ra.Tương truyền nội dung hương diễm kích thích vô cùng,chẳng những có đủ loại mưu đồ kiểu dáng nam nữ giao hoan,thậm chí ngay cả mưu đồ đoàn tụ Nam Nam Long Dương đồ,Nữ Nữ muốn gì có đó.

Với lại văn chương cao quý khó ai bì kịp cho nên tập mưu đồ này nổi tiếng khắp thiên hạ.

“Đúng vậy,có thể mua được quyển ‘ Bách Diễm tập ’ mà ta tha thiết ước mơ,thật đúng là nằm mơ cũng sẽ cười!Cừu lão bản thật đúng là người tốt ah!”

“Không sai,chúng ta đáng nên ban hần một bằng hiệu ‘ Tạo phúc hương lý ’ mới đúng!”

Mọi người lại một trận cười vang!

Đây là người tốt trong miệng mọi người —— Cừu lão bản dung mạo đáng yêu khả ái,mỉm cười mở cửa tiệm

“Cám ơn mọi người đã cổ vũ,bởi vì phòng trọ của ta nhỏ hẹp nên không chịu được cảnh mọi người chen chúc,hôm nay ta có quy mới chính là mời khách quan ở ngoài cửa xếp hàng,từng bước từng bước đi vào,một người chỉ mua một quyển,một tay giao tiền một tay giao sách,các vị đã rõ chưa?”

“Rõ! Rõ rồi ah!”

“Vì để cảm ơn các vị khách quý đã ủng hộ,ta đặc biệt chuẩn bị rút thưởng nhận lễ vật,tặng cho người hữu duyên.”

“Woa,còn có lễ vật sao? Là cái gì? Là cái gì?”

“Chuyện này..... Xin các vị khách quan tha lỗi,có thể nói thiên cơ bất khả lộ.” Cừu lão bản chớp chớp đôi mắt to tròn,ngịch ngợm nói “Hiện tại xin vị khách đầu tiên đi vào.....”

Đi vào đầu tiên là một nam tử bộ dạng võ tướng.Dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người vén lên rèm vải,thấp thỏm lo lắng đi vào trong.

Chỉ thấy trong *** tối như mực,một ánh sáng cũng không lọt,chỉ có một gương đồng lớn chiếu đến ánh nền mang đến chút ánh sáng.

Mặc dù hấn cảm thấy có chút thần bí nhưng trong lòng thấp thỏm không rảnh quanh tâm nhiều,hì hì nói “Cừu lão bản,bạc ở chỗ này,mau đưa sách cho ta đi.”

“Hi,sách ở chỗ này,mời khách quan đến trước gương lấy.”

Nam tử đi tới trước gương đồng lớn nhưng không thèm nhìn bản thân trong gương lấy một lần,chỉ lo cầm lấy”Bách Diễm tập” rồi chạy ra bên ngoài. Cừu lão bản nhanh tay lẹ mắt đưa tay ngăn cản hấn.

“Khách quan,chúc mừng ngài trúng thưởng.Đây là phần thưởng tiểu *** tặng cho ngài,xin từ từ hưởng dụng.....”

Hưởng dụng?

Nam tử mặc dù cảm thấy ông chủ dùng từ có chút kỳ quái,nhưng hấn chỉ nghĩ nhanh về nhà đọc sách nên không hỏi nhiều hơn,vội vã chạy mất!

Khách đến rồi đi,cả ngày nói liên không dứt.

Có người lúc ra ngoài còn cầm thêm phần thưởng,lại có người lại không có gì.

Cừu lão bản buôn bán đầy ắp hà bao,khuôn mặt dịu dàng cười.

.....

Bởi vì tối nay Hoa Cúc thần miếu một khách hành hương cũng không có,đại thần của chúng ta hết sức khó chịu nhìn chằm chằm cúc hoa của tiểu đồng hấn.

“Ai ya,chủ nhân,ngài dùng ánh mắt nóng bỏng đó nhìn ta àh nha,Tuyết Cầu sẽ xấu hổ lắm đó.” Tuyết Cầu xấu hổ rầu rĩ nhào khăn tay của mình.

Ngất! Vân Du công tử thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống!

“Ánh mắt nóng bỏng gì hả?Hiện tại anh mắt của bốn đại thần là ánh mắt khó chịu biết chưa hả!” Vân Du công tử thưởng hấn một phát!”Người đâu? Người mà ta muốn đâu rồi? Ta không phải bảo người nghĩ cách tuyên truyền hoa cúc thần miếu của chúng ta,dụ dỗ khách hành hương sao? Kết quả mọi người chết ở đâu rồi?”

“Yên tâm,yên tâm! Chủ nhân cứ yên tâm đi.Những tiểu hoa cúc núp trong nhà nhất định sẽ biết điều tự động đưa tới cửa ah.” Tuyết Cầu vỗ ngực có lòng mềm như nhung bảo đảm.

Vân Du công tử hoài nghi liếc sang y.

Yên tâm? Bảo hấn làm sao yên tâm đây?

Đây là chuyện trọng đại có thể giúp y nhanh chóng trở về thiên giới,nên y nhất định phải suy nghĩ thật cẩn thận.

“Tuyết Cầu! Người thành thật khai báo đi,người rốt cuộc nghĩ ra cách gì?”

“Hi,chủ nhân nghe nhất định sẽ khen Tuyết Cầu ta thông minh tuyệt thế! Xin nghe ta nói đây.....”

Thì ra Cừu lão bản cuồng bán”Bách Diễm tập” trong trấn chính là Tuyết Cầu biến thân.

Hắn vì muốn dụ tiểu hoa cúc núp trong nhà ra ngoài, đặc biệt bày ra “Hoa cúc trận”, còn dùng cả “Bộ Hoa Kính” tổ truyền ngàn năm chiếu lộ nguyên hình những tiểu bị.

“Woa, rất thông minh.” Vân Du công tử nghe được kế hoạch tốt “Vậy bọn họ hiện hình rồi sao nữa?”

“Hắc hắc, nếu như xác định là tiểu bị, chúng ta sẽ tặng miễn phí một quyển đầy là hình Nam Nam Long Dương ‘hoa cúc bảo điển’! Bảo đảm tiểu bị một khi nhìn thấy máu mũi sẽ cuồng phun, hoa cúc rỉ nước lan tràn! Tiếp theo đương nhiên không thể không đến Hoa Cúc thần miếu của chúng ta dâng hương cầu lương duyên ha ha!”

“Ha ha! Diệu kế! Thật là diệu kế ha ha!” Vân Du công tử mừng rỡ vỗ tay cười to “Tuyệt Cầu rất giỏi đây! Xem người bình thường ăn đến cái cái bụng mập mạp, còn tưởng rằng đầu người không bằng cái bụng đây, không nghĩ tới người còn có diệu kế hay đến thế. Tuyệt diệu! Tuyệt Diệu! Được rồi, chúng ta cứ an vị ở chỗ này chờ thôi! Tối nay khách hành hương nhất định sẽ đến cửa!”

Tuyệt Cầu được chủ nhân khích lệ không khỏi dương dương đắc ý đóng cửa phòng nhỏ.

Đợi đến hai canh giờ, vẫn không thấy được nửa khách hành hương.....

Trăm mối vẫn không có cách giải tiểu mập thỏ đột nhiên nghĩ đến điểm máu chốt—————

Ô..... Thảm rồi!

“Chủ..... Chủ nhân.....”

“Chuyện gì?”

“Ngài có thích ăn thỏ thịt không?”

“Không thích lắm. Có gì không?”

“Ta..... Ta quên.....”

“Quên cái gì?”

“Quên in lên bảo điển thêm mấy chữ.....”

“Chữ gì?”

“Hoa Cúc thần miếu.....”

“.....”

“A a a! Chủ nhân ngài đừng cần ta! Không phải ngài vừa nói không thích ăn thịt thỏ sao! Cứu mạng!”

9. Chương 5-1

Sau khi “Cừu lão bản” biết sai sửa đổi, thiện mạng đại yên chi miếu Hoa Cúc quả nhiên ngày ngày đều có nhiều khách hành hương đến, Hoa Cúc phiêu hương.

Vân Du cũng bởi vì làm việc nghiêm túc mà nhanh chóng lớn lên.

Như sáng sớm hôm nay, tỉnh dậy y đột nhiên phát hiện mình từ hài đồng mười tuổi tăng nhanh người đã trưởng thành!

“Ha ha! Ta thành công rồi! Phàm thể của ta rốt cục trưởng thành!”

Vân Du vốn là thần tiên, tuổi tác căn bản không có ý nghĩa với y bởi vì tướng mạo của y vẫn dừng lại ở tuổi thanh xuân mười bảy.

“Thật tốt quá! Bỏ đại thần rốt cục chờ đến ngày này.....” Hốc mắt rưng rưng nhìn “cự căn” của mình, Vân Du hưng phấn nhảy khỏi giường!

Bỏ đại thần rốt cục có thể đi tán gái rồi ah!

Mỹ nhân phàm trần! Tẩy hương chờ bổn đại thần đến chỉ bảo cho các người biết thế nào là dục tiên dục tử, tư vị mất hồn tuyệt đỉnh ra sao nha! Vân Du dương dương đắc ý nghĩ vừa xoay người mở ra tử treo quần áo.

Không biết có y phục phù hợp với y không, nếu không y thật để mông trần đến trần tìm mỹ nhân.

Trong lúc Vân Du tìm kiếm y phục, Diệp Tiểu Sam cũng vừa lúc từ ngoài cửa đi vào nhìn thấy một nam nhân lỏa lồ!

“A a a! Dâm tặc! Bắt *** tặc ah!” Diệp Tiểu Sam cầm lên một côn bên cạnh, một gậy quất tới phía trước!

“Hu!” Thật đáng thương, đường đường là Bách Hoa đại thần lại bị đánh đến chạy trốn chết!

“Hay lắm! Tên *** tặc không biết xấu hổ muốn trộm y phục của Du Nhi bảo bối, ta đánh chết người!” Diệp Tiểu Sam nhìn y cầm trong tay y phục hẳn phải tiết kiệm có dư mới mua được cho Du Nhi, nhất thời giận đến đuổi theo người kia chạy chung quanh phòng.

“Phụ thân!” Vân Du hét lớn một tiếng! Thừa dịp y sững sốt đoạt đi một côn!” Đừng đánh! Là con!”

“Du..... Du Nhi?” Diệp Tiểu Sam nghe thấy hoảng sợ trừng lớn mắt, không dám tin nhìn nam tử tuấn mỹ tuyệt luân trước mắt.” Thật..... Thật sự là con?”

“Không phải là con thì là ai?” Vân Du chau lại mày kiểm mím cười” Phụ thân đánh con đau quá.”

Nam tử giọng nói trầm thấp dễ nghe, rất khó hình dung với giọng non nớt của Du Nhi, nhưng giọng làm nũng thì giống như đúc con hân.

“Trời ạ! Du Nhi! Thật xin lỗi!” Diệp Tiểu Sam đau lòng kéo y ôm vào trong ngực, toàn thân cao thấp sờ soạng nhiều lần!” Mau nói cho phụ thân nghe, con đau chỗ nào? Có nơi nào bị thương không?”

Phụ thân bàn tay hàng năm đồn củi, trên tay có nhiều vết chai, so với bàn tay trơn mềm non mịn của tiên tử trên thiên giới quả thật không thể so sánh. Nhưng Vân Du chỉ vừa khôi phục cơ thể trưởng thành bị mờ mà cả người nóng rang, thanh thịt kiểm phía dưới thiếu chút nữa phóng ra!

Trời ạ! Vân Du, người điên rồi sao?

Người tên khốn kiếp thật là đã quá đói rồi sao? Ngay cả nam nhân cũng động dục?

Tỉnh táo đi! Hân là phụ thân ngày ngày thay tã cho người đấy!

“Đủ rồi!” Vân Du nắm lấy bàn tay hân, hít sâu một hơi!” Phụ thân, con không sao.”

“Thật không sao?” Diệp Tiểu Sam vẫn không yên lòng xem xét trên dưới.

“Thật không sao mà!” Vân Du sợ y sợ loạn nữa, vội vàng nói như đinh chém sắt.

“Không sao là tốt rồi.” Diệp Tiểu Sam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.” Du Nhi, lần này sao con lớn nhanh thế?”

Mặc dù biết Du Nhi không phải người thường nhưng vẫn lần đầu thấy y lớn nhanh vậy.

Thật ra ở sâu trong lòng Diệp Tiểu Sam vẫn hi vọng con của mình có thể chậm lớn một chút, để hân có thêm thời gian thương yêu con.

“Bổn đại thần đương nhiên phải nhanh lớn——”

“Đại thần?”

“Khụ, con nói là bổn đại gia!” Bởi vì Thiên Quy có ghi không thể cho người phàm biết thân phận thật, nên Vân Du không thể làm gì khác hơn vội vàng chuyển đề tài “Bổn đại gia mới không thích mãi là con nít. Phụ thân, con không có y phục làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy, làm sao bây giờ đây? Hiazzz, đều do phụ thân không tốt.” Diệp Tiểu Sam chán nản gãi gãi đầu” Phụ thân không nghĩ con trưởng thành nhanh thế này, nên trước đó không có chuẩn bị y phục người lớn cho con. Nếu không con cứ mặc tạm y phục của phụ thân, sau đó phụ thân sẽ dẫn con vào trần mua thêm vài món.”

“Được rồi,giờ đành phải thế thôi.” Vân Du bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Diệp Tiểu Sam từ tủ quần áo lấy ra một bộ không có vết vá tốt nhất cho con trai bảo bối.

“Du Nhi.” Diệp Tiểu Sam dường như vẫn đối với hắn như lúc còn con nít,cầm lấy y phục giúp hắn mặc vào.

Mặc dù hôm nay Du Nhi đã trưởng thành,y vẫn không đổi được thói quen.

Vân Du cũng tập mãi thành thói quen để phụ thân giúp mình mặc áo.

Giữa hai phụ tử tất cả đều là ảm áp tự nhiên.....

Một lát sau.....

“Phụ thân,người đã đủ rồi chưa?”

“Hả?Đủ gì? Phụ thân làm gì rồi?”

“Người còn dám giả bộ? Người rõ ràng muốn cười mà không dám cười.Con mặc y phục của phụ thân có phải rất buồn cười không?”

“Không có,một chút cũng không có..... Phốc! Ha ha.....” Diệp Tiểu Sam rốt cục không nhịn được cười thành tiếng.

Du Nhi cao ráo mặc vào y phục người có vóc dáng thấp như y,thoạt nhìn khôi hài cực kỳ!

“Phụ thân! Người dám cười con,người xong đời rồi!” Vân Du bắt đầu làm ra bộ dáng hổ đói bỏ nhào dề!

“A a a!Đừng cần phụ thân!”

Lần này đổi thành phụ thân bị Du Nhi đuổi theo chạy chung quanh.

Bởi vì phòng thật sự quá nhỏ,phụ thân chạy một chút đã bị đuổi kịp,mạnh mẽ áp đảo trên giường ——

“Cười đi!Để xem phụ thân còn dám cười không?”

“Ha ha..... Phụ thân không dám.....” Miệng nói không dám nhưng khóe miệng vẫn không nhịn được cong lên,trong mắt cũng đều hàm chứa nụ cười.

Vân Du thấy phụ thân cười tươi như hoa,đột nhiên nhiệt huyết dâng trào,tim cũng đập rộn lên,sinh ra một loại vọng động muốn hôn hắn!

“Ha!”

Thấy nhi tử bỗng nhiên nhảy ra xa,còn lập tức lao ra khỏi phòng,Diệp Tiểu Sam kinh ngạc gọi lớn.”Du Nhi,con làm sao vậy? Chờ phụ thân một chút!”

.....

Diệp Tiểu Sam cùng nhi tử mới vừa đặt chân vào trấn,trên đường lớn lập tức yên lặng như tờ.

Tất cả người nhìn thấy Vân Du đều choáng váng.

Dân chúng Bạch Mậu Trấn chưa từng thấy qua người có phong thái tiên nhân,chỉ cảm thấy người này như thần tiên từ trong bức họa bước ra.

Nhất là nữ nhân nhìn đến thần hồn điên đảo,dùng ánh chờ mong say mê nhìn y.

Diệp Tiểu Sam thấy mọi người giống như trúng tà nhìn mình chằm chằm nhi tử,tay chân luống cuống!Hong hét! Chẳng lẽ bọn họ nhận ra rồi?Bọn họ có khi nào xem Du Nhi như yêu quái rồi bắt không?

“Du Nhi,quần áo khi khác hãy mua! Chúng ta mau trở lại trên núi đi!”

“Không được!Con không trở về!”

Đem chuyện mình có vọng động với phụ thân quy tội do quá lâu không có đụng nữ nhân,cho nên “Bách hoa đại thần” Vân Du công tử quyết định tối nay nhất định phải tìm một nữ nhân trong trấn tha hồ tầm hoan tác nhạc,sao chịu dễ dàng về chứ?

“Nhưng..Du Nhi,con nhìn xem,về mặt bọn người nhìn con thật kỳ quái,phụ thân thật sợ bọn họ bắt con đi!” Diệp Tiểu Sam cầm chặt bàn tay con trai,nghĩ thầm nếu lỡ như có người muốn tổn thương Du Nhi,y nhất định sẽ liều mạng với bọn họ!

“Ha ha,phụ thân,người hiểu lầm rồi.Bọn họ đang nhìn say mê thôi! Loại phàm phu tục tử như bọn họ làm gì có phúc khí ra nhìn thấy người bất phẩm như con.” Vân Du tư thái phong lưu phất mái tóc đen nhánh,động tác duyên dáng khó thể hình dung lập tức khiến cho người chung quanh kinh ngạc thán phục!

Những tiểu cô nương yếu đuối nhìn thấy liền hôn mê bất tỉnh!

“Woa..... Du Nhi nói không sai,con thật khiến bọn họ mê chết!” Diệp Tiểu Sam cảm thấy hết sức kiêu ngạo khi từ cửa mình.

“Nếu như con mặc y phục khác còn mê người hơn nữa cơ!” Vân Du nhìn bộ dạng nhếch nhác mặc quần áo vải thô,quả thực dễ khóc dễ cười.

“Đúng đúng,chúng ta nhanh đi mua y phục đi! Phụ thân sẽ mua cho con y phục đắt nhất,tốt nhất luôn!”

Diệp Tiểu Sam vừa đi vào cửa tiệm bán y phục cao cấp nhất trong trấn,người bán hàng lập tức khinh thường đi đến.

“Đi,đi,nơi này không có loại y phục cho người đốn củi như ngươi! Đi mau!”

Diệp Tiểu Sam lo lắng nói”Không phải là ta muốn mặc,là ——”

“Là ta.” Sau đó Vân Du đi tới lạnh lùng nói.”Có vấn đề gì sao?”

Người bán hàng nhìn thấy u mê,một lát sau mới ngậy ngốc trả lời”Không có..... Không thành vấn đề.....”

Mà bên cạnh chướng quỹ từng buôn bán không ít tại kinh thành,gặp không ít Vương Công quý tộc,nên nhìn ra người này tuyệt không phải bình thường.

Kỳ quái? Bạch Mậu Trấn nho nhỏ của chúng ta khi nào xuất hiện như người tư thái phong lưu thế này?

Chẳng lẽ là.....

A! Tỉnh vương gia! Nhất định là Tỉnh vương gia vi phục xuất tuần!

10. Chương 5-2

Hai ngày trước mới nghe nói Tỉnh vương gia đi tới Bạch Mậu trấn nhưng vẫn yên lặng thủy chung không lộ diện.

Rất nhiều quan lớn người quyền thế muốn gặp hắn một lần,ai ngờ tất cả đều bị ngăn ngoài cửa.

Không ngờ hôm nay một chướng quỹ nho nhỏ như ông lại có thể nhìn thấy con người thật của hắn,thật là tổ tiên tích đức quá may mắn rồi!!

Chướng quỹ lập tức vui vẻ đi đến tiếp đón!

“Tỉnh vương gia đại giá quang lâm,thật vẻ vang cho kẻ hèn ah!”

Tỉnh vương gia?

Diệp Tiểu Sam cùng Vân Du không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Hắn không phải Tỉnh vương gia đâu.” Diệp Tiểu Sam vội vàng phủ nhận.

“Không phải Tỉnh vương gia.Vậy hắn là ai?”

“Hắn là của ta..... Của ta.....”

“Ta cái gì?”

Muốn chết! Ta lại không thể nói Du Nhi là nhi tử ta.

Tất cả mọi người trong trấn đều biết Diệp Tiểu Sam đồn củi ngay cả vợ cũng lấy không nổi,làm sao có nhi tử? Huống chi lại một người lớn thế này!

Thấy tên đồn củi trả lời không được,chường quỹ càng thêm khẳng định suy đoán của mình không sai.

Mặc dù không biết tại sao Tỉnh vương gia lại đi chung với tên đồn củi,nhưng hầu hạ tốt vị thần tài này cũng không lỗ lã!

“Vương gia,mời ngài xem,xiêm y này được dùng tơ lụa tốt nhất trong cửa tiệm ta may thành..... Còn có bộ này.....”

“Ừ,không giống như ta muốn.Được rồi,mua hết đi.”

Diệp Tiểu Sam lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống đất,vội vàng nhỏ giọng nói bên tai nhi tử”Du Nhi,mua một bộ được rồi,phụ thân không mang nhiều bạc ra ngoài.”

“Ừm,được.” Vân Du quay đầu nhìn sang lão chưởng quỹ nói “Chúng ta hôm nay không mang đủ ngân lượng,vậy chỉ cần bộ này thôi.”

“Ha ha,không cần,không cần,hai vị hôm nay không cần đưa gì cả,tiểu nhân hôm nào đến nhận cũng được.”

“Vậy thì tốt quá,phụ thân,chúng ta đi thôi.”

Thế là hai phụ tử một quan tiền cũng không cần trả,xách túi lớn túi nhỏ y phục ngênh ngang rời đi.

.....

“Phụ thân,trong trấn cô nương đẹp nhất ở đâu?”

“Đương nhiên ở Uyển Xuân Các rồi!Ở đó có Diễm Diễm cô nương dáng vẻ hoa nhường nguyệt thẹn,đẹp như tiên trên trời!”

“Thật sao? Phụ thân thấy rồi?”

“Không có.” Hắc không phải ngu ngốc,sao có thể lấy tiền đi kỹ viện làm hỏa sơn hiếu tử? Y chỉ muốn dành dụm một ít để nuôi nhi tử thôi!

“Vậy sao phụ thân khẳng định?” Hắc cũng không muốn kích động chạy đi,kết quả tìm được một người quái dị.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Bách Hoa đại thần cùng người phạm,dĩ nhiên phải lưu lại kỷ niệm đẹp nhất!

“Nam nhân trấn trên đều nói như vậy.”

“Được,con đi xem một chút.”

“Hả? Du Nhi nói gì?”

“Ồ,không có gì,phụ thân,người không phải muốn đến phòng trọ đậu hủ sao? Vậy người đi đi,tự mình con đi dạo một chút.”

“Không được,một mình con đi sẽ lạc đường,phụ thân không yên lòng.”

“Xin đi,phụ thân,con đã trưởng thành chứ không phải tiểu hài tử.”

“Nhưng”

“Không nhưng nhị gì cả,con đi đây,con đi chơi xong sẽ đến phòng trọ đậu hủ tìm người.” Vân Du vừa nói xong đã chạy mất.

Diệp Tiểu Sam nhìn bóng lưng nhi tử xa trần,không khỏi cảm thấy mất mát.

Đúng vậy,nhi tử đã trưởng thành nên không muốn ở cùng phụ thân.

Y phải làm thế nào để Du Nhi vui,để nhi tử đồng ý ở lại bên cạnh y?

Làm nhiều thức ăn ngon cho hắc,giúp hắc tắm,hay là giúp hắc.....

Thời điểm Diệp Tiểu Sam suy nghĩ khổ sở vạn phần,đột nhiên thấy ven tường có một tờ quảng cáo thật lớn——”Mới phát hành,hãy tặng quà cho người mình yêu thương!

Lóe lên tia sáng!

Đúng rồi! Tặng quà!

Nếu như có thể tặng một món quà mà Du Nhi thích,hắn nhất định rất vui vẻ,nhất định sẽ thích người phụ thân này!

Diệp Tiểu Sam nhanh chóng xông ào vào trong ***!

“Lão bản,các người là bán thứ gì?” Diệp Tiểu Sam hỏi lão bản mặt tròn vo đáng yêu.

“Kỳ thư! Kỳ thư đã lâu không xuất bản! Số lượng có hạn,giành trước được trước!”

“Woa,Thiếu niên cỡ mười bảy mười tám tuổi có thích xem không?”

“Thích! Bảo đảm hắn thích đến chảy nước mắt đầm đìa!” Huyết khí phương cương,bảo đảm vừa nhìn thôi máu mũi cuồn phun! Không phun không lấy tiền!”Khách quan yên tâm,nếu như hắn nhìn không thích người cứ đem lại trả ta!”

“Được,vậy mau bán cho ta một cuốn!”

“Khách quan đừng nóng vội,đừng nóng vội,quyển sách ở bên gương,phiền ngài tự mình đến lấy.”

Diệp Tiểu Sam nghe lời đi tới trước gương lấy sách!

“A,khách quan,chúc mừng ngài trúng thưởng!”

“Đúng đây,khách quan,chúc mừng ngài trúng giải thưởng lớn,đây là phần thưởng!”

Lão bản dứt thêm một quyển sách vào tay hắn,trên mặt treo nụ cười vô cùng “Thành khẩn”,”Đây là quyển đặc biệt,về nhà từ từ thưởng thức nha!”

“Lão bản,ông thật sự là quá tốt đi!”

Lần đầu tiên trong đời trúng thưởng Diệp Tiểu Sam hưng phấn cầm lấy sách.

Hoàn toàn không biết “Phần thưởng” nho nhỏ kia sẽ thay đổi cuộc sống bình thường của hắn.....

.....
“Vương gia,thoải mái không?”

Mặc dù về thù mị so thì thua xa những tiên tử trên thiên giới nhưng thân thể uyển chuyển nhiệt tình,Diễm Diễm hầu hạ nam nhân công lực cũng không tệ lắm.

Vân Du vô cùng hưởng thụ để nàng ôm vai mình.

“Vương gia,Diễm Diễm hôm nay có vinh hạnh hầu hạ Vương gia,thật là sống không uống cuộc đời.” Nhìn nam tử tuần mỹ tuyệt luân khí độ phi phàm,Diễm Diễm duyệt vô số người xương cũng muốn mềm.

Vân Du không hiểu tại sao tất cả mọi người nhận nhầm hắn là Tĩnh vương gia,nhưng nếu không thể cho người khác biết thân phận hắn là “Bách hoa đại thần”,những người phạm tục muốn nghĩ hắn là ai thì cứ là người đó.

Bởi vì sợ phụ thân chờ lâu lo lắng cho hắn,vì vậy Vân Du lười giải thích với nàng.

Hắn trước kia ở Thiên giới có thể nói là hàng đêm xuân,một đêm đại chiến mấy tiên nữ cũng là chuyện bình thường,không nghĩ tới sau khi hạ phàm phải nhịn nhiều đến thế,hại hắn hiện tại dục hỏa đốt người chỉ muốn tốc chiến tốc thắng.

“Đến đây đi,tiểu mỹ nhân,cho ta xem nàng giấu vật ngon gì?”

Diễm Diễm tim như nổi trống,thẹn thùng bỏ đi xiêm y của mình,đem ngọc thể trắng nõn mềm mại hiện ra ở trước mặt Vương gia.

Vân Du hài lòng cười một tiếng, đang muốn đưa tay chạm vào nàng——

Khuôn mặt xinh đẹp của Diễm Diễm đột nhiên dài ra giống như mặt nam nhân!

“A!” Vân Du thấy dị tượng sợ hãi thiếu chút nữa ngã xuống giường!

“Nàng —— mặt của nàng ——”

“Mặt của ta thế nào?” Diễm Diễm vượt gương mặt trơn mịn của mình, không hiểu bèn hỏi.

Vân Du còn chưa kịp trả lời nàng, vú nhỏ căng mẩy đột nhiên lại dài ra biến thành ***g ngực!

“A!” Vân Du chịu không nổi nữa nhanh chóng nhảy khỏi giường!

Đáng ghét! Nhất định là chuyện tốt thôi Thiên đế kia làm!

Rõ ràng cố ý không muốn bốn đại thần ở phạm trần tán gái!

Vân Du thật sự không thể ở cùng với con “Gấu mẹ” lông xù, hỗn hển phẩy tay áo bỏ đi!

Đáng thương người đứng đầu bảng tên Uyển Xuân Các không hiểu tại sao mình lại vượt mặt thần tài, ở ngay đó cuồng chửi tâm can! Nước mắt chảy như mưa!

Tức chết bốn đại thần!

Vân Du cả người dục hỏa không chỗ phát tiết, ngược lại khiến trong lòng tràn đầy lửa hận!

Thiên đế đáng chết, bốn đại thần biết người luôn ghen tỵ với diễm phúc của ta, nhưng không ngờ ông thừa dịp không có di mẫu ở đây, thiết kế cách chức còn đây ta xuống phạm trần, còn dùng kế dê tiện thể này để ta không được tán gái, tạo phúc cho các cô gái trần gian!

Người thật là lẩn”Thần” quá đáng!

Vân Du nổi giận đùng đùng một cước đá văng cửa sau phòng trọ đậu hủ ——

Ầm!

Hai bóng người thoáng cái bị phân ra!

Vân Du nhíu lại đôi mắt nguy hiểm”Phụ thân, các người vừa rồi đang làm gì đó?”

“Không có..... Không có gì hết.....” Diệp Tiểu Sam chột dạ cúi đầu xuống.

“Còn dám nói không có gì?” Hắn rõ ràng thấy phụ thân và xú nam nhân kia ngồi gần vào nhau, không biết đang xem cái gì?

“Tiểu tử thú vị, người hung dữ với ai đấy? Hãy chú ý thái độ của mình!” Bạch Vô Ly lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Tiểu tử này quả nhiên không phải là người, chỉ mới mấy ngày không thấy mà đã lớn thế này?

Không được, hắn phải khuyên nhủ Tiểu Sam để y mau rời đi, tránh rước họa vào thân.

Nhưng Tiểu Sam yêu tên kia tận xương sao chịu dễ dàng dứt bỏ? Vừa trả lại cho y món quà vừa mua tặng cho nhi tử thôi.

Haizzz, thật là khiến người lo lắng.

“Ta thích đối với phụ thân thế nào thì thế ấy, liên quan gì đến người cái rắm?” Vân Du tràn ngập lửa giận nhìn hắn gầm thét!

“Du Nhi! Không được quá đáng với đại bá!”

Vân Du nhìn thấy y che chở xú nam nhân kia liền nổi giận”Theo ta về nhà!”

“Không được, Du Nhi, đại bá còn chuyện muốn nói với phụ thân.”

“Phải không? Các người thật đúng là có nhiều chuyện cần nói.” Vân Du giận quá biến thành cười”Được rồi, vậy các người cứ từ từ nói, tự mình ta đi, sẽ không quấy rầy các người.”

Thấy nhi tử quay đầu bỏ đi,Diệp Tiểu Sam thoáng cái lo lắng!

“Du Nhi, chờ phụ thân một chút! Đại ca,thật xin lỗi,có lời gì hôm sau chúng ta hẳn nói.”

“Tiểu Sam!”

Không đợi đại ca đáp lại,Diệp Tiểu Sam vội vã đuổi theo cước bộ của con trai.

11. Chương 6-1

Dọc theo đường đi Du Nhi không nói một câu với hắn,gương mặt đen còn hơn đáy nồi hắn dùng suốt mười năm.

Mặc Diệp Tiểu Sam dùng đủ cách dụ dỗ nhi tử vui,nhi tử vẫn không cho hắn sắc mặt tốt.

Thật vất vả chịu đựng về đến nhà,Diệp Tiểu Sam vội vàng bưng trà rót nước”Du Nhi,khát nước rồi đúng không? Uống nhanh chút.”

Nhi tử vẫn không nói tiếng nào.

Diệp Tiểu Sam không khỏi kêu khổ không thôi.

A,đúng rồi,quà tặng!

Vốn định để ngày mai tạo bất ngờ cho nhi tử,nhưng trong tình trạng nguy cấp hiện tại không lấy ra”quà tặng” thì đợi đến khi nào?

Diệp Tiểu Sam lập tức khẩn cấp lấy ra món quà giấu trong áo đã lâu.

Nhưng bởi vì quá hấp tấp hắn đã cầm nhầm bản phụ”Phần thưởng” do lão bản tặng.

“Du Nhi,đừng giận phụ thân nữa mà.Con mau xem đi!” Diệp Tiểu Sam giống như hiến vật quý đưa quyển sách cho Du Nhi.

Vân Du lạnh lùng liếc sang y,nói”Phụ thân và xú nam nhân kia vừa rồi nhìn thứ này sao?”

Diệp Tiểu Sam gật đầu.Bất quá đại ca còn chưa lật được trang nào.

“Vậy phụ thân sao lại lén lút lút lút?”

“Phụ thân chỉ muốn để Du Nhi bất ngờ.Con nhìn xem có thích không?”

Vân Du sắc mặt hơi hòa hoãn,cầm đại lấy quyển sách.

Không ngờ không nhìn còn đỡ,vừa nhìn thì giật mình!

Té ra tất cả hình ảnh trên sách đều là Nam Nam trần truồng giao hoan!

Chỉ cần nghĩ đến phụ thân vừa rồi cùng xú nam nhân quan sát mưu đồ đồng cung *** loạn,một ngọn lửa màu đen sâu trong cơ thể Vân Du bỗng bốc cháy lên!

“Ngươi...phụ thân *** đăng!”

Bỗng nhiên bị đẩy ngã trên bàn Diệp Tiểu Sam ngây ngẩn cả người!

Dâm đăng?

Diệp Tiểu Sam thường bị nói hẹp hòi,cổ hủ,số khổ,chứ chưa từng bị mắng là *** đăng!

Hơn nữa từ này không phải thường được dùng trên người nữ nhân sao?

“Du Nhi,con đang ở đây nổi điên làm gì ah?” Diệp Tiểu Sam cười khổ.

“Nổi điên? Phụ thân còn chưa thấy cái gì gọi là nổi điên đấy?”

Vân Du cười tà một tiếng,đột nhiên đưa tay vạch ra vạt áo phụ thân——

Nam nhân ***g ngực trắng nõn tuy rằng không có vú đầy đặn như nữ nhân,nhưng thêm vào hai nụ hoa màu trắng nhạt lại...chết tiệt rất mê người!

Vân Du chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô,dục hỏa trong người khiến hần vươn đầu lưỡi điên cuồng cuốn nụ hoa mê người vào trong môi ——

“A a ——” Diệp Tiểu Sam cong người thét chói tai!

Bị nhĩ tử mút vú giống như bắt lửa cả người nóng rần,lại như muốn đem trái tim còn sống của y thiêu thành tro bụi!

“Ô..... A a..... Du Nhi..... đừng mút..... Thật kỳ quái..... con mau buông phụ thân ah.....”

Diệp Tiểu Sam trời sanh tính nghiêm túc,cộng thêm cuộc sống đơn giản trên núi,cho dù không lấy vợ y cũng không giống những người độc thân khác đi tầm hoa vãn liễu,nhiều khi có vọng động cũng tự mình động thủ giải quyết,chứ chưa bao giờ cùng người khác tiếp xúc thân mật như lúc này.

Hiện tại bị con mình vừa mút vừa liếm,cả người lại nóng như lửa,cây côn thịt cũng cứng rắn thiếu chút nữa nhảy ra khỏi đũng quần,không khỏi xấu hổ nức nở!

“Hu hu..... Du Nhi không nên nhìn..... Phụ thân thật mất mặt.....”

“Ta muốn nhìn..... Ta muốn nhìn toàn thân cao thấp mỗi một tắc da thịt của phụ thân.....” Đường như muốn chứng minh mình không nói nhầm.

,Vân Du vừa nói vừa giật xuống quần nam nhân,dùng con ngươi mị hoặc hừng hực nhìn chăm chú làn da trơn mịn ửng đỏ.....

Côn thịt bật ra run rẩy không chút kiêng kỵ ánh vào trong mắt Vân Du.

“Hu hu..... Du Nhi..... Du Nhi..... Tha phụ thân đi..... đừng khi dễ phụ thân.....”

Phụ thân khi nói mang theo âm khóc cùng với tiếng cầu xin tha thứ khiến Vân Du huyết mạch phun trương,kích động như muốn nổ tung!

Hần đột nhiên cúi người đem ngọc hành mỹ vị ngậm vào trong miệng ——

“——” Diệp Tiểu Sam đột nhiên dừng lại nức nở!

Tim đập vào giờ khắc này đã không tồn tại.

Chỉ có ngọc hành giữa hai chân không biết thẹn ở trong miệng nhĩ tử điên cuồng nhảy.....

Màn đêm trên núi,yên tĩnh hài hòa.

Trong nhà gỗ nhỏ lại quanh quẩn tiếng động chắc chắn mút côn thịt,*** mỹ mà thẹn thùng.....

Đột nhiên ngoài cửa sổ lóe lên một ánh sáng bạc—— ngay sau đó là một tiếng ầm,tiếng sấm chấn động!

Diệp Tiểu Sam vừa hoảng sợ vừa kinh ngạc,thoáng chốc thoát khỏi kích tình tỉnh táo trở lại!

hần đang làm gì đây?

Hần và đứa con mình một tay nuôi lớn đang làm gì?

“Không ——”

Diệp Tiểu Sam đột nhiên đẩy ra nam nhân phủ trên người mình,rồi chạy nhanh ra khỏi phòng!

Mưa to rơi tầm tã!

Mưa rơi dày đặc khiến trước mắt Diệp Tiểu Sam một mảnh mơ hồ.

Trong đêm tối mờ mịt,hần chỉ có thể không ngừng chạy trốn.

Không thể!

Không thể!

Không thể!

Mặc dù thân thể lạnh như băng đang kêu gào trở lại trong ***g ngực ấm áp kia,nhưng một tia lý trí còn sót lại bảo y tránh xa nơi đó.

Một khi rơi vào vực sâu đó thì sẽ vạn kiếp bất phục.

Bản thân dù có hèn hạ ra sao đều được,dù chỉ có Du Nhi thì không được!

Hắn tuyệt đối không để trong cuộc đời của con trai mình lưu lại vết nhơ nào!

Hắn cũng quyết không cho phép mình trở thành điểm nhơ đó!

“Phụ thân! Mau ra đây ——!Người ở đâu?”

Thanh âm nhi tử cách đó không xa truyền đến mang theo lo lắng xen lẫn hoảng sợ,nghe thấy làm lòng người muốn vỡ ra!

Diệp Tiểu Sam che miệng lại,núp phía sau cây đại thụ,cố gắng không để mình khóc thành tiếng.

Du Nhu,con ngoan đi,đó chỉ là một lúc ý loạn tình mê,đợi đến sáng hôm sau mộng xuân khê không còn.

Đến lúc đó chúng ta đều đem chuyện hoang đường tối nay quên sạch.

Ta vẫn là phụ thân của con,con vẫn là con trai của ta.

Chúng ta cùng sống chung với nhau,vĩnh viễn, vĩnh viễn ở cùng một nơi.....

Diệp Tiểu Sam cố gắng mở to hai mắt,muốn nhìn rõ bóng người nhi tử trong mưa,nhưng nước mắt đã sớm làm y nhìn mọi thứ đều mơ hồ.....

.....

Dục vọng là một loại độc,người không đụng vào có lẽ cả đời cũng không cảm nhận được hấp dẫn của nó,nước mưa điên cuồng từ trên cao trút xuống,chỉ chớp lát đã gội ướt cả người Diệp Tiểu Sam,nước mưa lạnh lẽo không thể giảm đi ngọn lửa dục vọng,ngược lại ham muốn từ trong cơ thể như được thiêu đốt,theo y phục ẩm ướt ma sát,ngọc hành của Diệp Tiểu Sam ngược lại càng thêm găng gượng đau đớn.

Tiếng gọi của Vân Du càng lúc càng xa,Diệp Tiểu Sam xấu hổ nhìn dục vọng không cách nào bình tĩnh,dưới đũng quần nhô ra một liều nhỏ.Ngón tay giống như bị trúng ma chú,không tự chủ đưa vào trong đũng quần,mạnh mẽ nắm lấy ngọc hành cứng ngắc nhô cao,Diệp Tiểu Sam tự làm khổ bản thân.

Đều tại người!Đều tại người! Người tại sao lại đứng lên? Tại sao có dục vọng với nhi tử của mình?

Khối thịt vì bị ngón tay bấm lên mà đau đớn mềm nhũn,nhưng trong lòng lại như đốt lên một ngọn lửa,Du Nhi cười,giọng nói của Du Nhi,Du Nhi vuốt ve,tất cả đều giống như ngọn lửa hừng hực đốt trái tim Diệp Tiểu Sam trở nên trống rỗng!

Giật xuống y phục đã ướt đẫm,trần truồng ngồi chồm hổm trong rừng cây,Diệp Tiểu Sam ngẩng đầu nhìn khoảng không trong màn đêm.

Rời đi,hãy rơi mạnh hơn nữa!

Để rửa sạch sẽ những suy nghĩ dơ bẩn trong đầu ta!

Ta..... Ta thật là quá dơ bẩn!Chỉ bị nhi tử đụng vào đã sinh ra dục vọng.....

Vân Du lòng như lửa đốt ở trong mưa tìm kiếm bóng dáng của phụ thân,may y rút cuộc tìm được,nhìn thấy lại là dáng vẻ thê mỹ của nam nhân thân thể trần truồng xụi lơ trong màn mưa.

Ở bên cạnh Vân Du chưa bao giờ thiếu mỹ nhân,nhưng tối nay không biết tại sao thân thể mỏng manh của phụ thân lại khiến dục hỏa trong người y không thể đè nén!Nhất định bởi vì thất bại ở kỹ quán nên mới ảnh hưởng lớn đến y,mới để y tùy tiện gặp phải người nào cũng có thể động dục! Vân Du tự tìm lấy cái có bào chữa vọng động của bản thân,sải bước cẩn thận đến gần “Con mồi”!

Trong đêm tối,nam tử thân thể trắng nõn như ánh đèn sáng hấp dẫn bướm bướm bay đến,ngay cả Vân Du cũng bị mê hoặc.

Y muốn làm! Muốn đem cự bồng cứng rắn của mình mạnh mẽ đâm vào trong thân thể phụ thân,dù có khóc la giãy dụa cũng sẽ không dừng tay!

Bị nước mưa tùy ý giội vào thân thể trần truồng tản hấp dẫn thu hút người đến khi kể,Vân Du rốt cục đi tới phía sau phụ thân,bàn tay run rẩy sờ lên cái mông mượt mà——

Đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình,thần trí đã bị nước mưa tưới đến mê muội,trên mông lạnh như băng bỗng cảm thấy hơi ấm,làm Diệp Tiểu Sam cảm thấy thoải mái.

“Du Nhi.....” Thanh âm như buông tha lại như đang thở dài.....

Nơi này là rừng núi vắng vẻ,hiện tại chỉ có mình y cô đơn đứng dưới làn mưa lạnh,làm bản thân trở nên thê lương.Bắt đầu từ lúc Du Nhi xuất hiện,Diệp Tiểu Sam tận đáy lòng giống như được thắp một ngọn lửa nhỏ,vô cùng ấm áp,bởi vậy y mới lưu luyến muốn con trai luôn ở bên mình làm bạn của mình,giờ đây hẳn như hơi thở trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của hắn.

“Du Nhi,phụ thân nên làm gì bây giờ?”

“Phụ thân.....”

12. Chương 6-2

Bàn tay sờ lên mông mang đến xúc cảm mềm mại trơn mịn như đậu hủ thật sự quá tốt đẹp,Vân Du nhẹ nhàng thở dài,tay khác lại càng được voi đòi tiên ôm lấy eo nam nhân “Phụ thân,thân thể của người lạnh quá..... để con đến làm cho nó ấm áp.....”

“Du Nhi,ta là phụ thân con..... Chúng ta không thể như vậy.....” Trong miệng đang nói lời cự tuyệt nhưng thân thể bị nước mưa tưới đến lạnh run,không thể ức chế tựa sát vào ***g ngực ấm áp của Vân Du”Nhu vậy không đúng,Du Nhi, ta muốn con hạnh phúc..... Phụ thân chỉ muốn con hạnh phúc.....”

“Phụ thân,chỉ cần có thể ôm người con đã hạnh phúc!” Thân thể trần truồng trơn mềm của phụ thân ngọạ ngay trong ngực y cứ như đang ôm một con cá còn sống,Vân Du trong lòng ngứa ngáy,phía dưới trướng nóng đến phát đau.

Xé rách y phục của mình,không đến mấy giây y cũng trần truồng trong mưa,Vân Du dùng giọng buồn bã nức nở nói: “Phụ thân,phụ thân..... Ta thích người, ta muốn sờ người..... Cho ta đi,ta rất khổ sở.....”

Mưa to xen lẫn tiếng sấm làm thanh âm Vân Du giống như tiếng vọng xa xôi,thách thức lòng người và đạo đức,dựa vào lòn ngực nhi tử Diệp Tiểu Sam lần nữa cảm thấy mình rất khát vọng,mỗi một tắc da bị Du Nhi chạm vào như đang nhảy nhót,cần được hạnh phúc lấp vào khoảng trống trong tim.

“Du Nhi,chúng ta không thể.....” Trong miệng theo thói quen từ chối,nhưng thân thể đã dần dần loay hoay đón nhận nhi tử,Diệp Tiểu Sam trong lòng bị đạo đức và dục vọng níu kéo qua lại,khiến hắn khổ sở vạn phần.

Nên từ chối!Thì nên mạnh mẽ đẩy ra như ban nãy hắn vừa làm.....

Lý trí không thể khống chế dục vọng sôi trào,Diệp Tiểu Sam ở dưới Vân Du bất lực vừa khóc vừa nỉ non: “Du Nhi,ta là phụ thân con,chúng ta không thể như vậy..... Nếu như người khác biết tất cả sẽ không thể cứu vãn!”

Đôi môi ấm áp rơi lên mi mắt đầy mê hoặc,Vân Du dùng kiên nhẫn trước nay chưa có trấn an phụ thân sợ hãi: “Phụ thân..... Phụ thân,nhìn con,người nhìn con đi..... con là Du Nhi mà người thích nhất,chỉ cần chúng ta có thể ở cùng nhau,ai cũng không thể chia cách chúng ta!”

Ngón tay leo lên ngọc hành đã cứng rắn,Vân Du thành thạo trêu chọc nơi nhạy cảm của nam nhân.

Từng đợt tê dại từ phần đuôi từ từ dâng lên, khiêu khích ham muốn Diệp Tiểu Sam không được tự nhiên. Trước nay chưa từng thể nghiệm tê dại làm Diệp Tiểu Sam giữa hưng phấn đồng thời cảm thấy một tia hoang mang.....

Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cảm thấy thân thể không giống như của mình, Diệp Tiểu Sam cảm nhận loại cảm giác xa lạ trước nay chưa từng có, không tự chủ tránh né khước từ Vân Du đụng chạm, điều này khiến Vân Du càng thêm nôn nóng.

Vân Du tuyệt chưa từng nghĩ mình sẽ ở trên mặt đất rừng sâu, dưới cơn mưa giàn giụa, lại khát vọng mập hợp cùng người.

Một loại hưng phấn sắp ứa vào đầu, y căn bản không quan tâm phụ thân còn đang giãy dụa, chỉ muốn dùng phương thức hữu hiệu nhất đạt được kích thích khát khao đã lâu!

Nâng lên mặt phụ thân, Vân Du dùng con ngươi thâm thúy nhìn sâu vào trong mắt y: “Phụ thân, người hãy nhìn con..... Người yêu thích con, có đúng không? Người muốn làm chuyện để con luôn vui vẻ, có đúng không?”

Vân Du dùng giọng quen thuộc hấp dẫn chỉ đạo, mà đối với phụ thân sớm chiều chung đụng, y đã sớm tìm ra tử huyệt của hắn.

Diệp Tiểu Sam nhìn nam tử anh tuấn tuyệt mỹ trước mặt, sâu trong lòng bỗng nhiên có một tia tuyệt vọng.

Đúng, y thích Du Nhi, đây là người duy nhất xuất hiện trong cuộc sống cô đơn hiu quạnh của hắn.

Đạo đức buộc hắn cự tuyệt nhưng tình cảm lại khiến hắn do dự. Diệp Tiểu Sam chưa từng nghĩ sẽ cùng nhi tử phát sinh quan hệ, hắn chỉ muốn chăm sóc tốt cho Du Nhi, để y có cuộc sống vui vẻ.....

Nếu như, nếu như lúc này hắn cự tuyệt nhi tử, Du Nhi có thể chán ghét hắn không?

Du Nhi có thể chán ghét mà bỏ lại hắn lựa chọn rời đi?

“Con hiện tại rất muốn có người, nếu người cự tuyệt con, con sẽ vô cùng vô cùng khổ sở..... Phụ thân, cứu con, cầu xin người cứu con!” Vân Du thân thể chậm rãi bao phủ lên Diệp Tiểu Sam, chỉ là ôm thật chặt chứ không hề có động tác tiến thêm một bước. Vòng ôm này thật ấm áp..... Diệp Tiểu Sam thở dài một hơi.

Nước mưa lạnh lẽo giội lên người lúc này hắn thật không muốn rời xa ***g ngực ấm áp khó được.

Làm sao bây giờ? Hắn rốt cuộc phải làm thế nào? Diệp Tiểu Sam có chút nôn nóng, vừa muốn hàng phục theo chỉ dẫn thân thể, vừa sợ không dám đối mặt hậu quả sẽ xảy ra.

“Phụ thân, xin người, chỉ lần này..... Sẽ không có người biết, con thề chỉ lần này thôi!”

Vân Du dụ dỗ lý trí Diệp Tiểu Sam gần như tan rã, đôi môi nóng hổi không nhận được tịch mịch bắt đầu từng chút hôn lên gương mặt lạnh của Diệp Tiểu Sam lạnh, trên mắt rồi đến môi: “Người gì cũng không cần làm, chỉ đừng cự tuyệt con..... Phụ thân, đây không phải là lỗi của người..... chỉ vì con rất là thích người!”

Nhi tử bày tỏ tình cảm trong lòng, Diệp Tiểu Sam phòng tuyến mỏng manh cũng đã hoàn toàn sụp đổ!

Du Nhi yêu thích ta..... Du Nhi cần ta!

Ý nghĩ kia thoáng cái chiếm hết đầu hắn, Diệp Tiểu Sam trong đầu hiện lên hình ảnh hắn vô tình liếc thấy trong “Hoa cúc bảo điển”, khẽ cắn răng, Diệp Tiểu Sam có chút xấu hổ quay đầu sang nơi khác, phía dưới chậm rãi mở ra hai chân đón nhận Vân Du.

Cảm thấy phụ thân ngằm đồng ý xụi lơ trong ngực mình, Vân Du trong lòng bị vui sướng bao phủ, dục vọng hưng phấn làm ngón tay của hắn nhịn không được run rẩy, run run sờ đến chỗ lõm giữa mông Diệp Tiểu Sam, đầu ngón tay không nghiêm túc vòng quanh tiểu cúc hoa mềm mại lướt hết vòng này đến vòng khác.

Cảm thấy nhi tử xoa nhẹ nơi đó, chỉ một lát nơi ô bần bị hơi nóng chiếm cứ, sống lưng Diệp Tiểu Sam thoáng cái trở nên cứng ngắc, ngay cả răng cũng khấn trương cắn mạnh xuống môi dưới.

Muốn trấn an phụ thân đang sợ hãi nhưng chỗ kín tội lỗi đang đau đớn điên cuồng gào thét, nhanh tiến vào nơi mềm mại ngọt ngào duy nhất có thể dung nạp mình, nhưng y lo lắng dục vọng to lớn của mình sẽ tổn

thương lần đầu tiên của phụ thân,nếu vì lý do đó mà về sao cự tuyệt hẳn đến gần..... Vân Du không khỏi vắt chặt chân mày.

Xoay lại thân thể phụ thân,để y có tư thế quỳ sấp trên mặt đất,Vân Du giọng nói bởi vì dục vọng mà trở nên khàn khàn: “Phụ thân,hãy thả lỏng..... nhếch mông lên..... ngoan!”

Diệp Tiểu Sam không nghĩ tới mình hai mươi mấy tuổi,thể nhưng ở trong núi rừng hoang dã giống như chó mẹ trần truồng cong mông cùng nhi tử mình giao hoan! Trên mặt nóng lạ thường,Diệp Tiểu Sam che mặt cúi thấp bả vai,hận không thể đem đầu vùi vào trong đất bùn,thắt lưng run rẩy khẽ giơ lên,để cho cái mông tương đối có thịt nhất trên người nhô cao trước mặt nhi tử.

Phụ thân nghe theo cơ hồ khiến Vân Du hưng phấn muốn điên!

Chưa từng có mỹ nhân có thể kích thích trêu chọc ham muốn của y,Vân Du không cách nào nhịn được tách ra mông trắng nõn của nam nhân,vươn đầu lưỡi tham lam liếm lên tiểu hoa cúc non mọng giữa hai đùi.

“A a a a!” Cảm thấy nơi xấu hổ bị con trai bảo bối của mình liếm,Diệp Tiểu Sam như bị sét đánh,toàn thân tê dại,tim cũng đập kịch liệt giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi ngực!

“Du Nhi,Du Nhi!Đừng như vậy..... Đừng như vậy!Rất xấu hổ..... Ta..... A a..... Phụ thân chịu không được!” Âm cuối mang theo khóc nức nở,Diệp Tiểu Sam toàn thân run rẩy.

Hắn không biết kích động ngoài tưởng tượng đại biểu cho việc gì,hắn cũng không phải chưa từng tự mình an ủi,chỉ sợ nhận được khoái cảm khi bắn tinh cũng không kích thích bằng hiện tại nhi tử gây cho hắn! Vân Du không chút lưu tình kéo dài công kích liếm láp,đem cúc hoa mãnh mai liếm đến run rẩy hết cả người,một mảnh hỗn độn.....”A a..... Du Nhi..... Không được..... Phụ thân không được..... sắp ra rồi!”

Cảm giác đầu lưỡi nhi tử *** loạn xâm nhập vào trong cúc huyết,Diệp Tiểu Sam cả người co giật,hai tay siết chặt đặt trên mặt đất lộn xộn, khóc hô xuất tinh ————

Vân Du ở thời khắc mấu chốt,nhanh tay lẹ mắt lật người phụ thân lại một ngụm nuốt lấy”Trắng tuyết” đang phun trào.....

“Ừm..... Phụ thân tinh thủy của người thật ngon.....”

Bộ dạng nhi tử liếm khỏe môi,*** loạn làm cho lòng người kinh động!

Diệp Tiểu Sam lại không tự chủ lần nữa giương cao!

Vân Du thấy thể mừng rỡ giống như nhặt được báu vật!”Hi hi,phụ thân mặc dù không có gì kinh nghiệm nhưng thân thể lại rất *** đáng a.....”

“Hu hu..... Không có! Phụ thân không có.....” Diệp Tiểu Sam đưa tay che kín ngọc hành giương cao,thẹn thùng khóc lên.

“Làm sao bây giờ,phụ thân,nhìn thấy nước mắt của người,con chỉ muốn điên cuồng đoạt lấy người!” Vân Du cuồng loạn hôn lên làn nước mắt trên mặt hắn “Con muốn người! Con muốn người!”

Đã sớm cứng rắn đến đau cự căn để ngay cửa cúc huyết bị y liếm láp mở rộng,cuối cùng bất ngờ xuyên thẳng ——

“Y a a a ——”

Sờ cúc thuần khiết bị nhiễm màu đỏ máu trinh,Diệp Tiểu Sam thất thanh khóc la,đau đến ôm chặt lấy nam nhân trên người!

Vân Du bị cái miệng nhỏ non mềm nóng ướt cắn chắc,thoải mái đến hắn ngửa đầu gào thét,bưng lấy mông phụ thân mất khống chế điên cuồng cắm vào rồi lại mãnh liệt rút ra!

Nơi đó bị nhi tử thúc chết đi sống lại,thiếu chút nữa ngắt xủ!

Hắn vút mái tóc ướt đẫm,trên mặt đất đau đón giãy dụa.....

“A a..... Chậm..... Du Nhi..... mông Phụ thân sắp bị con thao hư rồi..... A a.....”

“Vù vù..... Sảng khoái..... mông nhỏ của phụ thân thật là quá chắc.....đáng chết! A a..... sảng khoái chết ta!”

Vân Du về mặt say mê.

Bách hoa đại thần trải qua một đồng tiên nữ trên trời,nhưng lại hoàn toàn chịu thua tiểu hoa cúc thuần khiết ở dưới,ngay cả chính y không tin nổi!

“A a..... Phụ thân..... con thích người..... con thích người.....con muốn đời đời kiếp kiếp chiếm tiểu cúc hoa của người! Nó vĩnh viễn là của con!”

Vân Du dán lên môi hân,điên cuồng hôn môi

Nụ hôn đầu của Diệp Tiểu Sam cứ thế bị đoạt đi!

Dưới đất cái miệng nhỏ nhắn bị nhi tử thao đến *** thủy cuồng phun,dục tiên dục tử,cái miệng nhỏ nhắn phía trên thì hoàn toàn bị đánh chiếm,nam nhân cảm giác mình sắp hỏng mất!

Ngay lúc cảm giác được nhi tử gào thét bắn vào trong cơ thể mình,cùng lúc Diệp Tiểu Sam cũng cuồng loạn bắn ra.....

13. Chương 7-1

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào.....

Vân Du bị ánh nắng chói chang làm tỉnh lại,toàn thân cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái so với cưỡi mây trên thiên giới còn thoải mái hơn.....

Hồi tưởng lại tối hôm qua không biết cùng phụ thân giao hoan bao nhiêu lần,khóe môi không khỏi giương cao nở nụ cười ranh mãnh.

Không nghĩ phụ thân bình thường hiền lành,cởi y phục xuống lại trở nên quá phóng dăng.

Y ôm phụ thân từ làn mưa to ôm trở về phòng,sau đó hai người ở trên giường mập mạp thêm nhiều lần.

Mỗi lần y xô xuyên qua hoa huyệt nhỏ nhỏ,phụ thân sẽ ôm chặt y điên cuồng giãy giụa khóc lóc,hoa kính vừa nóng vừa ẩm cần chắc phân thân của y cho đến hai người thét to tiết tinh mới thôi.

Thật quá thoải mái!

Y thật muốn cả ngày đặt phụ thân lên trên giường,đem “Hoa cúc bảo điển” từ đầu luyện đến đuôi.

“A,kỳ quái,phụ thân đâu?”

Sáng sớm mỗi ngày không phải đều do phụ thân bưng nước rửa mặt tới,tự mình gọi y rời giường,sao sáng nay ngay cả bóng cũng không thấy?

Hổng biết,phụ thân không phải nghĩ không thông chứ?

Vân Du nghĩ tới đây,bối rối nhảy nhanh xuống giường,tiện tay phủ thêm một bộ y phục chạy ra ngoài phòng

Vừa ngoài phòng đã thấy phụ thân đang quỳ gối trước bài vị tổ tiên,đôi mắt đỏ như mắt đỏ của Tuyết Cầu,chắc chắn vừa mới khóc một trận.

Hiazzzz,phụ thân đàn ngón quá đi.

Y đâu phải con cháu của Diệp gia,phụ thân sám hối trước tổ tiên Diệp gia làm gì ah?

“Phụ thân,mau dậy đi,xem bộ dạng người như sắp ngất đến nơi,để con ôm người trở về giường nghỉ ngơi.”

“Không,ta không đứng,ta đã làm chuyện đại nghịch bất đạo,nghịch thiên luân,ta muốn quỳ gối sám hối với tổ tiên! Hu hu.....” Diệp Tiểu Sam khóc vô cùng thê thảm.

Nghĩ đến tối hôm qua vừa bắt đầu hẳn còn có chút lý trí,lúc đầu kháng cự một chút,không nghĩ tiếp theo không ra gì!

Chẳng những không thấy xấu hổ mở ra bắp đùi,để nhử từ một lần lại một lần xỏ xuyên qua hẳn,còn cuốn lấy y thật chặt không tha.

Diệp Tiểu Sam,sao người có thể *** đang như vậy? Không biết liêm sỉ như vậy?

Du Nhi là con của người,là cháu của Diệp gia!

“Hu hu..... phụ thân không còn mặt mũi sống trên đời..... Sau khi ta chết cũng không có mặt mũi gặp tổ tiên Diệp gia.....”

“Phụ thân,người đừng khoa trương quá,ta đâu phải do người sinh cũng không có quan hệ với những người đã chết kia?”

“Không thể nói như thế,ngày đó ta nhặt được con cũng từng lạy tổ tiên,cũng nói qua với bọn họ Diệp gia đã có hậu nhân,nhưng bây giờ..... hu hu..... Làm sao bây giờ? Du Nhi,phụ thân phải mở miệng giải thích sao với bọn họ đây?”

Thấy phụ thân khóc mãi không thôi,Vân Du không nhịn được đảo cặp mắt trắng dã.

Xem ra nói thêm cũng vô dụng,không thể làm gì khác hơn là đành phải sử dụng chiêu hèn hạ!

“A!” Vân Du đột nhiên ôm lấy đầu,tựa vào trên tường yếu ớt thở dốc.....

Diệp Tiểu Sam nghe tiếng động quay đầu nhìn,sợ đến vội vàng chạy đến ôm nhử từ vào trong ngực.

“Du Nhi!Con sao vậy?”

“Phụ thân..... con chóng mặt quá...” Vân Du vẻ mặt khổ sở rên rỉ.

“Ai ya,nhất định tối hôm qua dầm mưa cảm lạnh,đều do phụ thân không tốt,không nên chạy đi.....” Diệp Tiểu Sam thấy nhử từ ngã bệnh,trong lòng lại thêm phần tự trách.

“Không biết,ở trong mưa làm thật ra cũng rất kích thích.” Vân Du ở trong miệng lẩm bẩm.

“Du Nhi,con nói gì đó?”

“Không có! Con chỉ nói,con muốn trở về giường nghỉ ngơi,phụ thân,người đỡ con sao?” Vân Du lộ ra vẻ mặt điềm đạm đáng yêu.

Vừa nhìn thấy mặt nhử từ,Diệp Tiểu Sam yêu thương hẳn tận xương dĩ nhiên không từ chối,vội vàng gặt đầu nói “Dĩ nhiên,phụ thân dĩ nhiên đi với con.Du Nhi,đi thôi,để phụ thân đỡ con lên giường.”

Vừa đến trên giường,Vân Du lại bắt đầu mặt dày mày dạn ôm phụ thân vừa hôn vừa sờ,đem nam nhân mới nếm thử trái cấm làm cho thần hồn điên đảo,cả người mềm yếu chỉ có thể mở rộng thân thể mặc nhử từ định đoạt.

Hai người suốt ba ngày ba đêm,ngay cả cửa cũng không bước ra một bước.

Phụ thân đáng thương đã sớm sa vào trong bể dục mệnh mông,đem tất cả đắc tội ác áy ném.....lên chín tầng mây.....

.....

Đến buổi sáng ngày thứ tư,Diệp Tiểu Sam kéo thân thể mệt mỏi rã rời,miễn cưỡng từ trên giường bò dậy.

Mặc dù hẳn rất muốn ngủ đến tối,nhưng hôm nay đã có hẹn phải đưa củi đến trấn,tuyệt không thể trì hoãn.

“Phụ thân,người ngồi dậy làm gì?” Tối hôm qua hai người quấn nhau đến hừng sáng,phụ thân căn bản chỉ mới ngủ mấy canh giờ.”Ngủ thêm chút nữa đi.”

“Không được,phụ thân phải đi đốn củi.Du Nhi,con ngủ tiếp một lát đi.”

“Đốn củi?” Mồ hôi nhỏ giọt,Vân Du hoàn toàn quên mất chuyện này.

Y làm đại thần quá lâu còn chưa quen phải tự mình lao động kiếm tiền đây.

Bất quá phụ thân mấy ngày qua bị y hành hạ quá mức,sao có thể đi đón củi?

Không được,tuyệt đối không thể để y đi.

“Phụ thân để con đi.”

“Con sao? Không được! Con quên phụ thân đã nói,cầm rìu rất nguy hiểm.”

Vân Du không nhận được đảo cặp mắt trắng dã.”Xin đi,phụ thân,người mới quên con không còn là đứa bé nữa mà?Con làm được, yên tâm,bảo đảm hôm nay chặt đầy một xe củi cho phụ thân.”

“Vậy phụ thân đi với con!”

“Không cần,không cần! Người biết điều một chút ở trên giường nghỉ ngơi đi.Con sẽ nhanh chóng trở về.”

“Nhưng —————”

“Không nhưng nhị gì hết!Người không nghe lời có phải muốn con tức giận không.” Vân Du đỡ phụ thân trở lại trên giường,sau khi thơm trên mặt hấn một cái liền chạy như một làn khói.

Vân Du cầm lấy rìu chạy vào trong rừng,chiều theo cách trước kia phụ thân làm,ngghiêm túc bắt đầu đón củi.

14. Chương 7-2

Nói lại,từ lúc y chào đời đây là lần đầu y lao động làm việc.

Nhưng mới chặt hai canh giờ,Vân Du đã mệt mỏi mồ hôi đầm đìa.

Hiazz,làm người phạm đúng không dễ.

Nếu như y còn tiên lực chỉ cần tùy tiện vung lên đầu ngón tay một chút là xong,cần gì cực khổ lao động thế này.

Nghĩ đến phụ thân nhiều năm qua lẻ loi hiu quạnh không có người nào để dựa vào,phải dựa vào sức lao động bản thân cố gắng nuôi sống mình,không khỏi đau lòng không thôi.

Phụ thân hãy yên tâm,hiện tại phạm thể của ta đã trưởng thành,sau này cứ để y làm việc nuôi người.

Đợi đến y khôi phục tiên lực sẽ đưa phụ thân lên Tiên giới cùng nhau trải qua cuộc sống hạnh phúc tiêu dao.

Vân Du vừa nghĩ tới tương lai có thể cùng phụ thân vĩnh viễn sống chung liền bật cười vui vẻ.

Thổ địa công hiện thân trong rừng,nhìn thấy cảnh tượng kỳ quái Bách Hoa đại thần tôn quý của bọn họ,vừa cầm lấy rìu đón củi,vừa cười khúc khích.....

“Mẹ của ta ơi..... Đại thần,đại thần thế nhưng ở đây đón củi?” Thổ địa công nhìn thấy con người thiếu chút nữa rất xuống.

Đây là Vân Du công tử ở Thiên giới được Thiên Hậu cưng chiều được như báu vật,cầm trong lòng bàn tay sợ vỡ,ngậm trong miệng sợ tan đây sao.

Truyền thuyết nói rằng mỗi thần tiên phải trải qua tu hành tiên thuật hết sức cực khổ,vì Thiên hậu không nỡ để Vân Du công tử đi,trực tiếp cho y uống tiên đan thiên thần ngự tứ,để y bỗng chốc có thêm mấy ngàn năm tiên lực.

Vân Du công tử được chiều chuộng hết mực,bây giờ vừa lau mồ hôi như mưa vừa đón củi?

Nếu như bị Thiên Hậu biết,chẳng phải thổ địa công nhỏ nhỏ như ông nhất định phải chết!Không cũng đưa đến Phục tiên động bảo dưỡng tuổi thọ ah!

“Đại thần! Mau dừng tay!” Thổ địa công lo lắng hét to.

“Phúc Đức lão đầu,ông đang gào cái quỷ gì đó? Muốn hại chết bốn đại thần phải không!” Vân Du thiếu chút chém trúng chân của mình.

“Đại thần thân phận của ngài tôn quý,sao có thể ở đây làm công việc tầm thường thế này?”

“Tầm thường?Lão đầu đáng chết!Nói chuyện cẩn thận cho bốn đại thần,đồn củi có gì không tốt? Bốn đại thần rất thích đồn củi đấy!” Vân Du lạnh lùng trừng mắt nhìn ông ta,phối hợp tiếp tục công việc.

Thổ địa công ở một bên gấp đến độ xoay quanh “Đại thần,sứ mạng ngài đến phạm trần chính là trấn giữ hoa cúc thần miếu,chuyện cực khổ thế này người không cần phải làm.”

“Đừng dài dòng!”

Hắn không làm chẳng lẽ bảo phụ thân làm? Vậy cũng không được,hắn thề sau này không để phụ thân chịu khổ nữa.

“Đại thần!”

“Phúc Đức lão đầu,ông rãnh rồi ở đây nói nhảm,không bằng cùng ta đồn củi đi.”

“Hả?”

“Hả cái gì? Bốn đại thần ở đây mệt mỏi như cẩu còn ông thì thoải mái đứng đó nói mát?”

“Dạ dạ,tiểu tiên lập tức đến giúp.” Thổ địa công nghĩ đơn giản thôi,chỉ cần ông dùng tiên lực tùy tiện chỉ,muốn bao nhiêu củi thì có bấy nhiêu.

“Đúng rồi,không cho phép dùng tiên lực.”

“Cái gì?” Thổ địa công suýt nữa ngã xuống.

“Nói nhảm,bốn đại thần dùng thể lực cực khổ đồn củi,ai cho ông dùng tiên lực hả?”

“Không dám,không dám.Tiểu tiên nào dám không nghe lệnh chứ.”

Thổ địa công đáng thương không thể làm gì khác hơn cầm lấy cây riều,mắt ngấn nước kéo một thân già khòm,bắt đầu theo đại thần cực khổ đồn củi.....

.....

Chở đầy cả xe củi,Diệp Tiểu Sam cùng Vân Du hai cha con thật vui vẻ đi đến trấn trên.

“Phụ thân,người xem,chỉ một buổi sáng con đã chặt được một xe gỗ,có phải con rất giỏi phải không?”

“Rất giỏi! Du Nhi khỏe nhất!” Diệp Tiểu Sam khuôn mặt tươi cười dịu dàng khích lệ con trai bảo bối của mình.”Du Nhi,hôm nay con nhất định rất mệt đúng không.”

Nụ cười hạnh phúc của phụ thân làm Vân Du ấm cả lòng,cực khổ cả ngày nhất thời hóa thành khói mây.”Không mệt,một chút cũng không mệt,thể lực của ta rất tốt.”

“Phụ thân không tin.”

“Phụ thân không tin? Phận làm nhi tử không thể làm gì khác hơn đành để tối nay con cho phụ thân nếm thử thể lực con tốt cỡ nào ha ha.” Vân Du cười tà một tiếng.

“Du Nhi!” Diệp Tiểu Sam đỏ bừng cả mặt.”Ở bên ngoài không nên nói vậy.”

“A,ý phụ thân ở nhà có thể nói đúng không?” Vân Du ranh mãnh chớp mắt mấy cái.

“Du Nhi thật xấu! Không được khi dễ phụ thân nữa.”

“Nhưng phụ thân rõ ràng cũng rất thích con khi dễ người mà.”

“Nói nhảm! Ta nào có?”

“Còn nói không có,rõ ràng chính phụ thân khóc lóc nói thích lắm,thích lắm,còn xin con vào sâu thêm một chút,dùng lực khi dễ người mà!”

Lời nói thẳng thẳng của nhi tử thoảng cái đánh thức trí nhớ Diệp Tiểu Sam.

Hình ảnh hoang đường *** loạn mấy ngày qua không ngừng hiện lên trong đầu,hắn mắc cỡ thiếu chút nữa đào một cái lỗ chui xuống.

Vân Du thấy phụ thân mặt đỏ như lửa,sóng mắt lưu chuyển đều là sắc xuân,máu nóng vọt lên,hắn không thể trực tiếp áp đảo phụ thân ở trên đường cái,để hắn nằm dưới người y *** đang rên rỉ nức nở.

Đang lúc hai người “liếc mắt đưa tình”,trên đường lớn đột nhiên xông ra vô số quan binh,bao vây quanh người bọn họ——

“Chính là tên đó! Chính là tên đó đấy!” Một người nam tử trung niên đột nhiên xông lên trước chỉ vào Vân Du,vui vẻ hét to!

“Ông xác định?”

“Dĩ nhiên xác định! Tên lường gạt này dù có nghiền xương thành tro,ta cũng nhận ra!”

“Đúng,chính là tên lường gạt này,không sai! Ta cũng có thể làm chứng!” Một nữ tử trung niên ăn mặc phục trang đẹp đẽ,cũng chỉ vào Vân Du mắng to!

“Các người làm gì?” Diệp Tiểu Sam thấy người tới không có ý tốt,liền tranh thủ kéo nhi tử ra phía sau.

Vân Du thấy thế không khỏi cười khổ.

Phụ thân sao vẫn xem hắn như đứa trẻ ba tuổi?

Đang ở Vân Du muốn che trước mặt phụ thân,thủ lĩnh dẫn đội quan binh lên tiếng”Tốt,có ai không! Mau bắt lại tên cuồng đồ lớn mặt này cho ta!”

“Dạ!”

Mắt thấy quan binh đi tới bắt con mình,Diệp Tiểu Sam gấp đến độ hét lên”Muốn bắt người cũng phải có tội? Du Nhi đã phạm tội gì?”

“Hừ,hắn giả mạo Tĩnh vương gia,lừa gạt quần áo của cửa tiệm chúng ta!”

“Đúng,hắn giả mạo Tĩnh vương gia,còn lừa gạt người đầu bảng Uyển Xuân Các của chúng ta!”

“Du Nhi? Con đi Uyển Xuân Các?” Diệp Tiểu Sam cả người chấn động,không dám tin nhìn nhi tử.

“Ack..... có đi có đi,nhưng con không có làm gì hết,thật đó!” Vân Du ra vẻ vô tội.

Y đích thật chuyện gì cũng không làm mà.

Y đem tinh lực tràn đầy để lại cho phụ thân hết,một giọt”nước phù sa” cũng không tưới cho ruộng người ngoài.

“Thối lắm! Cái đồ giả mạo người mà không làm gì,Diễm Diễm nhà chúng ta sao khóc đến ruột gan đứt từng khúc,thiếu chút nữa đi nhảy lầu?” Bà chủ tức giận nói.

“Ta chỉ tò mò đến Uyển Chuyển Các tham quan một chút,sau đó rời đi.Nàng thích khóc thì khóc,thích nhảy thì cứ nhảy,chuyện đó liên quan gì đến ta?” Vân Du không nhịn được phát tay áo nói.

“Người còn mạnh miệng cường từ đoạt lý!Hu hu..... Diễm Diễm thật đáng thương,sao lại xui xẻo gặp cái tên lường gạt này! Quan gia,ngài nhất định phải nhốt tên lường gạt này vào đại lao,làm chủ cho những người dân vô tội như chúng ta!” Lão bảo khóc lóc

“Hiểu lắm,ta nghĩ chuyện này nhất định hiểu lắm! Các người hãy nghe ta nói ——”

Diệp Tiểu Sam muốn giải thích lại bị quan gia cắt đứt!

“Đừng dài dòng!Có gì muốn giải thích thì nói với Tĩnh vương gia!Ngài ấy vô cùng tức giận có người cam đảm dám mạo danh ngài ấy,nên quyết định tự mình thẩm vấn.”

“Trời ạ!” Diệp Tiểu Sam nghe thiếu chút nữa mềm chân.

Tĩnh vương gia uy chấn thiên hạ,"Chiến thần" trên sa trường giết vô số kẻ địch,lại muốn tự mình thăm vãn Du Nhi,chuyện này e rằng không thể giữ nổi mạng nhi tử?

"Các người cứ bắt ta đi!Tất cả đều là chủ ý của ta.Các người đừng bắt Du Nhi!" Diệp Tiểu Sam nắm lấy bàn tay quan gia,liều mạng cầu xin!

"Hừ,người vốn cũng là đồng phạm,mang đi hết!"

15. Chương 8-1

Bốn phía đều là tường đá chắc chắn,trong địa lao tối như mực chỉ có ánh trăng lờ mờ từ cửa sổ chiếu vào.....

Diệp Tiểu Sam ngồi trên đồng rơm rạ ôm chặt lấy nhi tử,không ngừng lẩm bẩm"Du Nhi đừng sợ,phụ thân ở đây,phụ thân ở đây....."

Vân Du nghe thiếu chút nữa bật cười.

Đừng nói đây chỉ là một địa lao bình thường cho dù có là thiên lao tường đồng vách sắt y cũng có thể gọi Phúc Đức lão đầu cứu bọn họ ra ngoài.

Chẳng qua có thể rúc vào trong ngực phụ thân,cảm thụ nhận tình yêu sâu đậm của người đó dành cho mình,Vân Du đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Dứt khoát không nỡ nóng ra ngoài,cùng phụ thân thân mật trên mặt đất trong địa lao hẳn rất kích thích.

Bất quá muốn thuyết phục phụ thân xấu hổ chịu nghe theo,xem ra phải dùng chút tâm tư.....

"Phụ thân....."

"Du Nhi,có chuyện gì?"

"Con sợ rằng..... sợ rằng mình sống không được bao lâu....." Vân Du dùng nghẹn ngào nói.

"Không được nói nhảm!" Diệp Tiểu Sam thấp giọng quát lớn."Phụ thân dù có táng gia bại sản cũng đưa tiền cho bọn họ,tuyệt đối không để Du Nhi bị kết tội."

Diệp Tiểu Sam đã sớm quyết định,nếu như bán đi tất cả gia sản vẫn không đủ trả nợ,y sẽ bán mình làm nô,tóm lại tuyệt không để tâm can bảo bối của y có chút nguy hiểm.

"Nhưng..... Nhưng lần này không phải trả tiền là xong,phụ thân không nghe những quan binh kia nói,Tĩnh vương gia rất tức giận có người giả mạo tặc danh của hắn,cho nên hắn..... hắn nhất định sẽ chém đầu ta!"

Diệp Tiểu Sam vừa nghe đến hai chữ "Chém đầu" thiếu chút nữa bất tỉnh!

"Muốn chém thì cứ để bọn họ chém đầu phụ thân! Du Nhi là tâm can bảo bối của phụ thân,phụ thân dù có chết cũng tuyệt không để cho người khác đụng vào một cọng tóc của con!"

"Hu hu..... Phụ thân..... con biết người rất yêu con..... nhưng họa do con gây ra,sao có thể để người thay con đền mạng?Có thể nơi đây là đêm cuối cùng của con,đáng tiếc con có tâm nguyện đến chết cũng không thực hiện được....." Vân Du khóc lã chã,về mặt tiếc nuối vạn phần.

Diệp Tiểu Sam nghe vậy tim cũng muốn vỡ."Hu hu..... Du mà,con cứ nói với phụ thân,phụ thân nhất định sẽ nghĩ cách giúp con thực hiện."

"Có thật không? Phụ thân,người đối với con thật tốt."

"Phụ thân vì con,chuyện gì cũng nguyện ý làm....."

Hai người dưới ánh trăng nhu hòa,thâm tình nhìn nhau.

Mặc dù đang trong địa lao tối đen,trong lòng lại vô cùng vui vẻ.

"Du Nhi,con nói đi,có tâm nguyện gì cứ việc nói với phụ thân,dù có vào nơi nước sôi lửa bỏng,ta chết cũng không chối từ!" "Con sao nỡ để phụ thân chết,bất quá chỉ là....." Vân Du ghé vào lỗ tai hắn lẩm bẩm nói mấy câu.

“Cái gì?” Diệp Tiểu Sam nghe thiếu chút nữa đã hôn mê.

Chuyện mất mặt thế bảo hấn làm sao làm nha?

“Không được..... Du Nhi,phụ thân thật không được.....”

“Thôi,con biết mình đã làm khó phụ thân..... cứ để con chết không nhắm mắt đi!” Vân Du mắt ngấn nước nhìn ngoài cửa sổ,về mặt đau đến không muốn sống.

“Hu hu..... Du Nhi,con đừng như thế! Phụ thân..... Phụ thân làm là được.....”

Nhi tử là máu thịt trong lòng hấn,hấn sao nỡ để y khổ sở,vội vàng làm theo tâm nguyện y,cởi ra quần áo của mình.....

Diệp Tiểu Sam nửa nằm trên mặt đất,trước mặt nhi tử hấn yêu thương,mở rộng ra thân thể của mình!

Hấn vươn ra hai tay,chia ra vuốt ve hai vú của mình.....

“Hừ ừ.....” Thường xuyên bị nhi tử mút vú.

Truyền đến khoái cảm kịch liệt,Diệp Tiểu Sam không nhận được phát ra rên rỉ.

Vân Du kích động nuốt một ngụm nước bọt,hắn không được nhào tới đem núm vú từ nhỏ mút đến lớn hung hăng nuốt vào trong bụng!

Nhưng hương diễm còn ở phần sau,y không nên sốt ruột quá.

“Tiếp tục.”

“Du Nhi.....”

“Tiếp tục!”

Diệp Tiểu Sam nước mắt đã đảo quanh viền mắt,ngượng ngùng vươn ra bàn tay run rẩy không ngừng,cầm cây thịt mềm nhũn bắt đầu khuấy động.

“A a..... Du Nhi..... đừng nhìn..... xin con đừng nhìn..... Ô ưm.....” Ở trước mặt nhi tử thủ *** thật sự quá mất thể diện,Diệp Tiểu Sam vừa cố nén khoái cảm vừa nức nở cầu xin.

“Phụ thân *** đáng thế sao con không được nhìn? Chuẩn bị nhanh một chút,con muốn nhìn phụ thân bắn ra! Giống như mỗi con thao người đến chết đi sống lại, đem tất cả tinh thủy bắn ra!”

“Đừng nói nữa! A a —— Du Nhi —— phụ thân muốn..... muốn..... A a ——”

Diệp Tiểu Sam nghe nhi tử hình dung hưng phấn gần như phát điên,ngón tay thất khống nhanh chóng dao động!

Máu trong người thoáng cái vọt tới dưới bụng,ngọc hành ngay lập tức run lên,tinh thủy màu trắng dững mảnh phun vọt ra——

“A a ——”

Diệp Tiểu Sam đạt cao trào thất thần kêu to,không đầy một lát xụi lơ nằm trên mặt đất.....

Vân Du thấy máu nóng cuộn cuộn,côn thịt như thiết còn nun đỏ vừa nóng lại vừa cứng.

“Phụ thân thật giỏi,tiếp tục.”

Diệp Tiểu Sam nghe được lời nhi tử,không nhận được khóc lên “Hu hu..... Du Nhi,tha cho phụ thân đi.....”

“Phụ thân không phải nói vì con chuyện gì cũng nguyện ý làm sao? Thì ra phụ thân chỉ thuận miệng nói thôi.”

“Không! Phụ thân nói thật mà!”

Vì sợ nhi tử cho rằng hấn nói dối Diệp Tiểu Sam cố nén ngượng ngùng đưa tay đi tới giữa hai chân,vuốt ra một ngón tay chạm vào cục huyết.....

“A ——” Diệp Tiểu Sam không nhịn được run rẩy, hốc mắt đã ửng đỏ, không có dũng khí tiến thêm một bước.”Hu hu..... Du Nhi, đúng vào không lọt.....”

“Phụ thân ngọc quá, bôi chút tinh thủy y của người không phải được rồi sao, nhanh lên!”

“Hu hu..... Du Nhi..... mắt mặt quá.....”

“Nghe lời, nhanh đi!”

Diệp Tiểu Sam cắn chặt răng, bắt đầu đem tinh thủy y vừa bắn ra bôi lên miệng các huyết của mình, đầu ngón tay hơi dùng sức quả nhiên thuận lợi đâm vào ——

“Hừ ừ ——”

“Rất tốt, dùng sức trều động!”

Ngay khi dục vọng quen thuộc sâu trong cơ thể điên cuồng vọt đến, nhục huyết đã quen bị nhi tử thao, giờ đây khát khao xoắn chặt ngón tay hắc, nhưng còn kêu gào —— chưa đủ! Chưa đủ!

“Hmm a..... Du Nhi..... Bảo bối của ta.....”

Diệp Tiểu Sam hai chân mở rộng thêm, khát vọng được mạnh mẽ theo, làm hắc không còn mắt cở ở trước mặt nhi tử nhanh đâm vào mộng mình.

Vạt áo lỏng lẻo chảy xuống đầu vai lộ ra xương quai xanh mê người, hai đóa hoa anh đào màu hồng đậm đáng yêu vì lạnh mà run rẩy, ngọc hành xinh đẹp phía dưới ***g lỏng đứng thẳng, các huyết từng vô số lần cắn nuốt còn thịt của y bị thọc mật dịch chảy ra bốn phía.....

Hình ảnh *** đang đến cực điểm, may đã ngủ với nhiều tiên nữ Bách Hoa đại thần cũng thiếu chút nữa phun máu mũi!

“Ô..... không chịu nổi..... Du Nhi..... Du Nhi..... phụ thân muốn..... muốn.....” Diệp Tiểu Sam dưới ánh nhìn nóng bỏng của nhi tử, sâu trong các huyết giống như có ngàn vạn con kiến đang bò, ngứa đến hắc sắp điên rồi!

“Muốn thế nào?” Vân Du mặc dù hận không thể nhào tới thao chết phụ thân y yêu mến, nhưng vì nghe được lời y muốn, vẫn cố nén vọng động!”Lớn tiếng nói, phụ thân, người muốn gì?”

“Ô..... Phụ thân muốn con! Phụ thân muốn đại nhục bồng của Du Nhi!”

Vân Du rốt cục như ý nguyện nghe được “lời yêu thương” phụ thân nói, hưng phấn đến độ sắp nổ tung!

“Phụ thân *** đang, vậy người còn chờ cái gì?” Vân Du móc ra cự bồng cứng rắn của mình.”Tự mình cỡi!”

Mặc dù lần đầu tiên nếm thử loại tư thế này, nhưng nam nhân đã ngứa sắp chết cũng không quản thẹn hay không thẹn bò lên trên người nhi tử ——

Đẩy ra khe môn của mình, Diệp Tiểu Sam đem còn thịt để nóng hổi ngay các huyết của mình, rồi nhanh ngồi xuống!”A a ——”

Khoái cảm phóng thẳng lên não khiến hai người đồng thời thất thanh kêu to!

Nhục kiếm hung mãnh đâm trúng chỗ sâu, Diệp Tiểu Sam thoải mái đến muốn ngất đi, hai tay ôm cổ nhi tử, phát cuồng không ngừng lắc vòng eo của mình, lúc lên lúc xuống dùng huyết *** phía sau khuấy động đại nhục bồng nam nhân.....

“A a..... Du Nhi..... Du Nhi đại nhục bồng..... sướng chết phụ thân.....” Diệp Tiểu Sam bị khoái cảm mất hồn mải mơn lý trí, trong miệng không ngừng nói ra lời *** đang mà bình thường tuyệt đối không nói.

“Vù vù..... Phụ thân..... Bảo bối của ta..... Yêu chết hoa các phóng đang của người, cắn chặt thêm một chút!”

“A a —— Du Nhi! Phụ thân còn muốn..... dùng sức..... dùng sức thao phụ thân, thao chết ta——”

Ba —— ba ——

Trong địa lao tối đen chỉ có thanh âm thân thể đụng nhau,Diệp Tiểu Sam cười trên người nhi tử,hai mắt thất thần,khỏe miệng nhỏ xuống từng dòng chỉ bạc,giống như điên cuồng hưởng thụ khoái cảm dục tiên dục tử.....

“A a —— sướng chết ta! Phụ thân,ta muốn bắn! Ta muốn bắn vào hoa cúc *** đặng của người!”

“A a —— cho ta,Du Nhi,tất cả đều cho ta! Phụ thân muốn điên rồi ——”

Đang lúc hai người kích động như điên,sắp đạt đến cao trào——

Rầm——

Cửa lao đột nhiên bị đá mạnh mà văng ra——

“Tiểu Sam,mau đi với huynh!”

Diệp Tiểu Sam nghe có người gọi mình,quay đầu nhìn,thiếu chút nữa bất tỉnh tại chỗ!

Mẹ của ta ơi! Đại ca,đại ca sao lại tới đây?

Xong..... Bị nhìn thấy..... Tất cả đều bị nhìn thấy.....

Nghĩ đến đại nhục bỗng nhi tử còn cảm trong thỉ thỉ của mình,Diệp Tiểu Sam thật muốn chết tâm.

Bạch Vô Ly thấy thể hai mắt cũng tròn tròn,kinh ngạc nói không ra lời.

Tiểu Sam..... đã cùng con hần làm rồi?

Ngược lại Vân Du thấy xú nam nhân y ghét nhất,chẳng những không kinh ngạc còn đắc ý cười gian,đột nhiên nắm chặt vòng eo phụ thân nhấn xuống phía dưới, còn mình đem côn thịt cứng ngắc dùng sức đỉnh đầu ——

“——” Diệp Tiểu Sam bị nhi tử đột nhiên công kích,hai mắt trắng dã phát tiết tại chỗ!

Chất lỏng màu trắng bắn tóe lên bụng dưới hai người.....

Tràng đạo co giật mút chặt cự bông của y,Vân Du phát ra tiếng rên rỉ hưng phấn cũng theo phụ thân bắn tinh!

Bạch Vô Ly thấy vậy mặt hồng tai đỏ ở trong lòng thì mắng to cái tên yêu quái sắc dâm ngập trời,dám lấy ân báo oán ngay cả phụ thân mình cũng ăn!

Đáng tiếc bây giờ không phải là thời điểm tính sổ,chờ bọn họ thoát khỏi đại lao này,sau đó làm thịt sắc phôi này cũng không muộn!

“Hu hu..... Thối Du Nhi!Tại sao con có thể.....” Diệp Tiểu Sam xấu hổ và giận dữ muốn chết thật muốn đánh nhi tử.

Nghĩ đến đại ca kết bái đang ở cách đây mấy bước,y còn không biết xấu hổ đạt tới cao trào,Diệp Tiểu Sam thật muốn chết quá đi.

“Phụ thân,người còn lộn xộn nữa,nhi tử lại muốn cứng rắn nha.” Vân Du cười xấu xa,ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nói.Diệp Tiểu Sam bị dọa sợ đến không dám cử động.

Bạch Vô Ly thật sự chịu không được bộ dạng hai người “kéo dài màn ân ái”,lo lắng nói “Các người còn cò xát cái gì nữa? Đi mau!”

“Có cần ta tiễn các người một đoạn?”

Một giọng nói cực kỳ dễ nghe như tiếng trời đột nhiên phá vỡ bầu trời đêm ——

.....

16. Chương 8-2

Bạch Vô Ly nghe giọng nói kia cả người chấn động như bị Định Thân Thuật làm đứng im, không nhúc nhích ngay người.

Vân Du nhìn thấy sắc mặt hoảng sợ của hắn giống y chang lần trước, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Nhưng hiện tại cũng không phải thời điểm truy điểm nguồn gốc, nghe được có người xa lạ tới hắn vội vàng giúp phụ thân lần nữa mặc chỉnh tề.

“Đi mau, người không phải tới cứu chúng ta sao? Còn sững sờ ở chỗ này làm gì?” Vân Du ôm ngang phụ thân đi tới phía phía cửa.

Diệp Tiểu Sam từ đầu tới đuôi đều cúi đầu, mặc cỡ không dám ngẩng đầu nhìn đại ca của mình một lần.

Bạch Vô Ly thấy tình thế lui không thể lui, không thể làm gì khác hơn kiên trì xoay người sang chỗ khác, đem theo người chậm rãi đi đến ——

Vừa thấy người đứng trên cầu thang, đôi mắt Vân Du thoáng cái sáng ngời!

Woa, không ngờ phạm trần cũng có giai nhân tuyệt sắc?

Chỉ thấy người đó mi mục như vẽ, làn da trắng như tuyết, một thân cảm y màu trắng nổi bật lên mái tóc đen như rền sắt đến eo, bông bênh như tiên.....

“Mỹ nhân, đúng là đại mỹ nhân!” Tuy từng gặp qua vô số tiên nữ nhưng lúc này Vân Du cũng phát ra tiếng khen ngợi.

Diệp Tiểu Sam nghe được nhi tử lên tiếng ca ngợi, trong người không khỏi ghen tỵ, thoáng cái ngẩng đầu nhìn lên ——

Woa! Giờ đến phiên Diệp Tiểu Sam tròn tròn mắt.

Mỹ nhân..... Thật là một đại mỹ nhân a!

Gương mặt tuấn mỹ khác với phong lưu tiêu sái của Du Nhi, nam tử đẹp theo nét nữ nhân, con người trong trẻo lạnh lùng như ánh trăng mang theo ý thơ mộng lung khiến người khác vừa gặp đã yêu.....

“Đã lâu không gặp.....” Mỹ nhân nương đôi môi duyên dáng mỉm cười, ánh mắt mê ly nhìn Bạch Vô Ly, nhẹ giọng gọi “Sư phụ.....”

Diệp Tiểu Sam và Vân Du đồng thời thét lên! “Sư phụ?”

Đại ca là sư phụ của đại mỹ nhân này sao?

Chỉ thấy Bạch Vô Ly không nói lời nào, người mất hồn kinh ngạc nhìn mỹ nhân tuyệt sắc trước mắt.

Mỹ nam tử thân hình khê chuyển động, Diệp Tiểu Sam còn chưa kịp nhìn rõ, hắn đã giống như mị ảnh chuyển đến trước mắt Bạch Vô Ly.

“Sư phụ thật nghịch ngợm, tại sao đi một chút lại ở đây nhiều ngày thế?” Mỹ nam tử dịu dàng cười, đột nhiên vươn ra một ngón tay nâng cao cằm hắn, dùng giọng nói mê đảo chúng sanh hỏi “Đồ nhi nhớ sư phụ đến muốn chết.”

Thoáng cái sắc mặt hắn đại biến, Bạch Vô Ly hất ra bàn tay đường đột của y, lạnh lùng nói “Người nhận lầm người rồi!”

“Nhận lầm người? Ha ha.....” Mỹ nam tử cười lớn hơn, một đôi mắt như ánh sao làm say lòng người nhìn thẳng vào hắn, đột nhiên tay nhanh như chớp néo ở khe móng hắn, giọng nói mập mờ “Sư phụ, thuật dịch dung của người có lẽ Thiên Hạ Vô Song, luôn khẩu âm cũng có thể thay đổi, nhưng xúc cảm của cái móng này..... Đồ nhi làm sao có thể nhận nhầm?”

“Người.. cái tên nghiệt đồ này! Ta giết ngươi!” Bạch Vô Ly mặt đỏ tới mang tai rống giận, nhưng ngay sau đó hướng hắn đánh ra mấy chục chưởng!

“Sư phụ,hạ thủ lưu tình, ha ha.....”

Tiếng cười động lòng người quanh quẩn trong nhà lao,mỹ nam tử quơ ống tay áo,thân hình phiêu dật như tựa như tiên nữ lại như ảo mộng,đẹp đến làm cho người không nỡ dời đi tầm mắt.

Vân Du thiếu chút nữa không có vỗ tay khen hay!

Bất luận Bạch Vô Ly xuất chiêu thế nào,dường như ngay cả góc áo mỹ nhân cũng không dính nổi.....

“Ha ha,cười chết người chưa,công phu thế này mà cũng muốn làm sư phụ người ta sao?” Vân Du ở bên cạnh chê cười.

“Du Nhi!Không được nói!” Diệp Tiểu Sam vội vàng ngăn cản.

“Vốn chính là vậy mà,trên thế giới này nào có sư phụ đánh không lại đồ đệ?”

Bạch Vô Ly giống như bị đâm phải chỗ đau,trong mắt chợt lóe ánh sáng lạnh,đột nhiên ngưng tụ nội lực đánh ra một chiêu im tiếng——

Mộ Dung Tường mặt liền biến sắc —— biết sư phụ thật sự nổi giận rồi,vội vàng thu hồi nét đùa giỡn,dùng ngay đòn đào thuật độc môn ——Ầm! Tường đá bị đánh thủng một lỗ to,khiến cả địa lao ầm ầm rung động!

Không nghĩ tới một chiêu im lặng kia thế nhưng ẩn chứa nội lực lôi đình vạn quân!

“Sư phụ..... Người cảm hận không muốn nhìn thấy đồ nhi thế sao?” Mộ Dung Tường dùng vẻ mặt thương tâm nhìn hấn.

Bạch Vô Ly không hề cảm động,chỉ lạnh lùng cười “Người hại vi sư thậm đến thế,ta chỉ hận kiếp này không thể vĩnh viễn không thấy người!”

Mộ Dung Tường sắc mặt trắng nhợt,lộ vẻ sầu thảm cười nói “Sư phụ..... Nếu cả đời này không gặp được người,đồ nhi tình nguyện lập tức chết ở trước mặt người!”

Bạch Vô Ly nghe vậy không những không xúc động ngược lại cười ha ha,cười đến nước mắt cũng chảy ra “Ha ha..... Người cho rằng ta vẫn là người ngốc như trước kia sao? Người đường đường là Tĩnh vương gia uy chấn thiên hạ,muốn cái gì thì có thứ đó,làm sao dễ dàng bỏ mọi thứ để chết đây?”

Hấn là Tĩnh vương gia?

Người dong ruổi trên chiến trường,”Chiến thần” giết địch vô số lại là đại mỹ nhân này sao?

Diệp Tiểu Sam và Vân Du nghe vậy không khỏi kinh ngạc dò xét tướng mạo y!

“Ta không phải là Tĩnh vương gia! Ở trước mặt sư phụ,ta vĩnh viễn là đồ nhi bảo bối người yêu thương nhất.”

Bảo bối đồ nhi? Người ép sư phụ nhảy vách đá mà còn dám nói mình là đồ nhi bảo bối!”

“Ta không có! Ta không có! Ta không có ép sư phụ!”

Mộ Dung Tường giống như điên cuồng lắc đầu kêu to,vung vẩy tóc đen lóe sáng trong nháy mắt biến thành một đầu chỉ bạc!

Hình ảnh quỷ dị khiến Diệp Tiểu Sam hoảng sợ thiếu chút nữa thất thanh hét chói tai,vội vàng trốn vào trong ngực nhi tử!

“Tường nhi!” Bạch Vô Ly thấy thế sắc mặt đại biến,nhanh như chớp đi tới trước mặt đồ nhi,đưa tay ôm y vào trong ngực!

“Tường nhi,sao ngươi lại phát bệnh rồi? Chết tiệt...đại ca hoảng để không tìm giải được cho ngươi sao?”

“Nếu như..... nếu như không thấy được sư phụ..... ta..... ta cần giải được kia làm gì?” Mộ Dung Tường ở trong ngực sư phụ,ngẩn ngơ nhìn hấn, hơi thở mong manh nói.

Đôi môi Bạch Vô Ly run rẩy nói không ra lời.

“Sư phụ..... Ôm ta trở về phòng đi,có được không? Ta lạnh quá.....”

Nghiệt duyên giữa hai người không phải nhất thời nửa khắc là có thể nói rõ, Bạch Vô Ly thấy sắc mặt y lộ vẻ sầu thảm, trong lòng đại loạn luôn miệng đáp ứng, “Được được, sư phụ ôm người trở về phòng.”

Mộ Dung Tường yên tĩnh giống như con mèo nhỏ, bị sư phụ ôm ngang lấy.

Bạch Vô Ly giọng nói mang theo áy náy “Tiểu Sam, xin lỗi đã làm đệ sợ. Các người về trước đi, hôm nào đại ca mới giải thích rõ ràng với đệ.”

“Chúng ta có thể nghênh ngang ra khỏi đại lao sao?”

Bạch Vô Ly đau khổ cười “Hắn đã ép ta hiện thân, đương nhiên sẽ không làm khó các người. Bảo trọng.”

Nói xong, Bạch Vô Ly cũng không nói thêm nữa, dùng khinh công tuyệt thế ôm Mộ Dung Tường nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng.....

“Ha ha, đảo đi đảo lại, thì ra cái tên đại ca không dùng được chỉ là con ba ba a.”

“Đại ca tại sao là con ba ba?”

“Phụ thân ngốc quá, Tình vương gia là đang dùng chiêu ‘bắt con ba ba trong hũ’!”

17. Chương 9-1

Nhờ ban tặng “Hoa cúc bảo điển”, Hoa Cúc thần miếu gần đây làm ăn vô cùng tốt.

“Khách tới hành hương” đã sắp đột phá ba nghìn chỗ quan trọng!

“Ha ha, chúc mừng đại thần, chúc mừng đại thần, xem ra đại thần gần được trở về thiên giới rồi ah!” Thổ địa công vội vàng chạy tới chúc mừng “Đại thần trở lại thiên giới đừng quên ở trước mặt thiên hậu giúp tiểu tiên nói tốt vài câu ah.”

“Ha ha, chỉ là việc nhỏ, bốn đại thần sẽ xem xét.”

“Cám ơn đại thần, cám ơn đại thần.” Chỉ cần một câu nói của người được thiên hậu sủng ái còn hơn phải qua vô số khảo hạch thần tiên!

Hai người nói vô cùng cao hứng, chỉ có Tuyết Cầu vẻ mặt như đưa đám.

“Tuyết Cầu, người sao vậy?” Vân Du không hiểu lên tiếng hỏi.

“Hu hu..... Tuyết cầu đợi ba trăm năm, thật vất vả mới đợi được chủ nhân thương yêu, không nghĩ chủ nhân lại nhanh rời đi thế..... hu hu..... Sau này nhìn không được chủ nhân, Tuyết Cầu nhất định sẽ rất khổ sở, rất khổ sở, khổ sở đến ăn không ngon.....”

“Phốc, người vốn đâu có ăn cơm a. Người không phải chỉ ăn củ cải đồ thôi sao?” Vân Du chọc chọc vào cái bụng tròn vo của hắn. “Hu hu..... Chủ nhân đừng giấu cợt Tuyết Cầu nữa, Tuyết Cầu sẽ rất nhớ, rất nhớ ngài!” Tuyết Cầu dùng bàn tay nhỏ mập mập xoa đôi mắt hồng hồng.

“Tuyết Cầu ngốc, sau này chủ nhân không phải không trở lại. Ta sẽ dẫn phụ thân hạ phàm tới thăm người.” Vân Du cười cười xoa xoa đầu của hắn.

“Cái gì? Đại thần muốn đưa người phàm lên thiên giới?” Thổ địa công nghe vậy hoảng sợ! “Đại thần, trăm triệu không thể làm thế! Như vậy là không tuân theo Thiên Quy!”

“Bốn đại thần mặc kệ Thiên Quy gì đó! Ta muốn dẫn phụ thân trở về!”

“Nhưng đại thần, nếu như thiên hậu biết.....”

“Đừng dài dòng, ra lệnh ông hiện tại lập tức biến mất, bốn đại thần không muốn gặp lại ông!”

“Dạ, dạ, tiểu tiên sẽ lui ra!” Thổ địa công căn bản không có cách quản đại thần hay tùy hứng, chỉ có thể biết điều im lặng, lập tức biến mất.

“Đại thần, Thiên giới hình dáng ra sao? Ngài có thể kể cho Tuyết Cầu nghe một chút không?”

Tuyết Cầu là thổ tinh chỉ có trăm năm đạo hạnh,căn bản không có tư cách lên Thiên giới,vì vậy nó hết sức tò mò.

“Sau này một mình ngươi lên nhìn sẽ biết thôi.”

“Tuyết Cầu không biết năm nào tháng nào mới có thể tu luyện thành tiên đây.....” Tuyết Cầu ủ rũ nói: “Chắc cũng phải tốn mấy ngàn năm đi.....”

“Muốn thành tiên đương nhiên không dễ! Nhưng chỉ lên tới Thiên giới xem một chút cũng không phải chuyện lớn,bổn đại thần khai sẽ nói với thổ địa công một tiếng,để ông ta sau này có tham dự tiệc thì len lén dẫn ngươi lên chơi một chút là được chứ gì.”

“Woa! Thật tốt quá! Cám ơn chủ nhân!”

Đang ở thân thể tròn vo Tuyết Cầu hưng phấn đến lộn nhào,ngoài cửa đột nhiên chạy vào một người ——

“Hả,mưa lớn thế này cũng có người đến hành hương sao?” Tuyết Cầu tò mò hỏi.

Chỉ thấy người tới lấy xuống nón và áo toi,lộ ra một gương mặt nho nhỏ.

“Phụ thân!” Vân Du kinh ngạc thiếu chút nữa té xuống bảo tọa hoa cúc,ngạc nhiên nói!”Phụ thân sao lại đến đây?”

“Hả?Hắn chính là phụ thân chủ nhân sao? Nhưng sao lại thấy quen mắt thế?” Tuyết Cầu gãi gãi đầu,lắc lư cơ thể béo lùn chắc nịch suy nghĩ một chút”A! Tuyết Cầu nghĩ ra rồi! Hắn đã tới tiệm mua kỳ thư! Hơn nữa còn ‘ trúng thưởng ’! Hắc hắc,không biết đối tượng có được cúc hoa của phụ thân chủ nhân là ai?”

“Hi hi,nghe tiếp chẳng phải sẽ biết sao.....” Vân Du cười thần bí.

Chỉ thấy Diệp Tiểu Sam thành kính quỳ xuống cầu khẩn”Hoa cúc đại thần tại thượng,tín nam Diệp Tiểu Sam hiện có một chuyện muốn nhờ ngài,nếu như được ngài giúp đỡ ta chắc chắn mỗi ngày đến đây dâng hương,dùng hoa tươi nhất đẹp nhất cúng bái đại thần.”

Nói xong,Diệp Tiểu Sam cung kính cúi người xá ba lạy.

Kể từ ngày đó thấy”Hoa cúc bảo điển”sau lại biết “Hoa cúc thần miếu” vô cùng linh nghiệm,Diệp Tiểu Sam luôn muốn tìm cơ hội tới thăm viếng.

May”Ông trời tốt bụng” hôm nay cho đỡ trận mưa lớn,y thừa dịp nhi tử ngủ say len lén chạy ra ngoài.Y nghĩ thầm,mưa lớn thế này chắc chắn sẽ không có khách hành hương.Quả nhiên khi đến nơi cả ngôi miếu chỉ có mình y.

Ở trong lòng âm thầm vui sướng,bây giờ mới lớn mật chấp tay trước ngực,thành tâm thành ý nói”Hoa cúc đại thần,xin phù hộ ta cùng với Du Nhi đời đời kiếp kiếp yêu nhau ở bên cạnh nhau,vô luận gặp phải bất kỳ sóng gió,cũng toàn tâm toàn ý vĩnh viễn không chia lìa.”

Vân Du nghe cảm động vạn phần,hận không thể bay tới,ôm chặc lấy phụ thân đáng yêu của mình!

Đứng bên cạnh Tuyết Cầu nghe được kinh ngạc không thôi,hai đôi mắt đỏ mở thật to!

“Woa,không nghĩ tới đối tượng của hắn lại là chủ nhân! Chủ nhân,người thật lợi hại,ngay cả tiểu cúc hoa khô héo kia người cũng ăn được? Sở thích của chủ nhân thật đặc biệt!”

“Ngươi nói cái gì? Cút sang một bên cho bổn đại thần!” Vân Du một cước đá bay cái mông mập của hắn!

“Hu hu..... Chủ nhân thật vô tình nga!” Tuyết Cầu xoa xoa tiểu thí thí phủ đầy lông của nó.

“Sau này ngươi còn dám nói năng không lễ phép với phụ thân ta,chủ nhân sẽ cho ngươi biết sao mới là thật sự vô tình!” Vân Du xoa tay hăm he,lạnh lùng cười “Hiện tại lập tức biến mất cho ta,nếu không chủ nhân sẽ nhổ hết lông thổ của ngươi!”

“Woa,chủ nhân đừng làm thế mà! Tuyết Cầu không dám nói lung tung nữa! Ta sẽ đi,lập tức đi liền” Tuyết Cầu lập tức chuồn mất.Hu hu..... Xem ra chủ nhân thật rất thương phụ thân hắn đây.

Sau này Tuyết Cầu ta nhất định phải nịnh bợ nịnh bợ nhiều hơn nữa với tiểu cục hoa bình thường đến không thể bình thường hơn nữa!

Vân Du sao khi đập bay tiểu mập thỏ, liền nhanh chóng chuyển hướng. Hi hi, hiện tại Hoa Cúc thần miếu chỉ còn lại ta và phụ thân.

Vân Du xấu xa cười, rồi chuyển sang trầm giọng nói "Diệp Tiểu Sam!"

Hả? Tượng thần..... Tượng thần có thể nói sao?

Diệp Tiểu Sam rõ ràng nghe được thanh âm từ tượng thần vọng lại.

Chẳng lẽ có người ở đây giả thần giả quỷ?

Diệp Tiểu Sam sợ bị người ta đùa giỡn, vội vàng đứng dậy chạy đến phía sau tượng thần xem xét.

Không có một bóng người!

"Hả? Rốt cuộc vừa rồi ai gọi ta đây?" Diệp Tiểu Sam không hiểu nổi gãi gãi đầu.

"Ngay cả giọng bốn đại thần cũng không nhận được sao?"

Đại thần? Chẳng lẽ Hoa cúc đại thần thật sự hiển linh rồi?

Diệp Tiểu Sam vội vàng vội vàng quỳ xuống, rung giọng nói "Hoa cúc đại thần tại thượng, xin thứ cho tiểu nhân thất lễ."

"Ừ, chuyện người ban nãy cầu bốn đại thần đã nghe rõ."

"Cám ơn đại thần, cảm ơn đại thần."

"Ừm, muốn đạt được mong muốn của người cũng không khó. Nhưng người cần phải cố gắng hơn mới được."

"Đại thần, tiểu nhân muốn hỏi phải cố gắng thế nào?"

"Dùng tư thế cơ thể để thỏa mãn hần."

"Hả? Nhưng mà....." Nhưng lần trước Du Nhi muốn hần làm hình dạng cầu nhi đi tiểu.....

"Nhưng mà cái gì? Chẳng lẽ người không chịu?"

"Không, không, ta chịu, ta chịu."

"Còn nữa, địa phương nào cũng phải chịu theo hần."

"Hả? Nhưng mà....." Nhưng lần trước Du Nhi muốn đưa hần đến hẻm nhỏ tối đen.....

"Lại nhưng mà? Như vậy không được, không đủ thành ý."

"Không, không, tiểu nhân có thành ý, vô cùng có thành ý, xin đại thần đừng hiểu lầm. Sau này ta nhất định sẽ toàn lực phối hợp!"

"Ừm, rất tốt, kế tiếp chính là vấn đề mấy lần."

"Mấy lần không thành vấn đề, chúng ta một ngày làm cũng rất nhiều lần." Chuyện này Diệp Tiểu Sam phải tính lại.

"Nói nhảm, ngày hôm qua lúc muốn làm lần thứ sáu, người không phải cự tuyệt?"

"Hả? Làm sao ngài biết?"

"Khụ khụ, ta là hoa cúc đại thần, dĩ nhiên cái gì cũng biết!"

"Dạ dạ, đại thần anh minh, đại thần anh minh!"

"Rất tốt, biết điều làm theo lời bốn đại thần. Bảo đảm hần yêu chết người!"

"Dạ, nhất định, nhất định! Cảm ơn đại thần cảm ơn đại thần!"

Diệp Tiểu Sam ngàn ơn vạn ơn, phần chần rời đi.

Chỉ để lại ở trong bóng tối hoa cúc đại thần cười đến lăn lộn trên mặt đất.....

.....

Trên một ngày,nhân gian một năm.

Thiên hậu từ thọ yến trở về,ngủ mê suốt một ngày một đêm.

Đợi đến nàng mệt mỏi tỉnh lại mới phát hiện đứa cháu yêu thương nhất đã bị Thiên đế phái xuống phạm trần một năm,thiếu chút nữa giận ngắt xủ!”Tử lão đầu! Ông..... Thật to gan! Thừa dịp lão nương không có ở đây bày mưu hãm hại Du Nhi?”

“A a! Lão bà,nàng đừng tức giận! Bỏ đi đây chỉ vì muốn tốt cho Du Nhi!” Thiên đế đáng thương bị phạt quỳ gối,lỗ tai bị lão bà nhéo thiếu chút rách ra.

“Muốn tốt sao? Ta thấy ông hồ đồ rồi! Du Nhi từ nhỏ đã được ta nâng trong lòng bàn tay,không nỡ để hắn chịu chút cực khổ,ông bây giờ lại cách chức đầy hắn xuống phạm trần,hơn nữa còn mất đi tiên lực? Ông bảo hắn sống thế nào? Hu hu..... Du Nhi tội nghiệp của ta!Hiện tại nhất định trải qua cuộc sống không bằng chết !”

Thiên đế nghĩ thầm,nghe được thổ địa công báo cáo tên tiểu tử thú vị Vân Du còn chịu đòn củi kiếm tiền,còn giặt quần áo,nấu đồ ăn nghe qua quả thật rất thảm!

Nhưng chính là muốn để hắn thảm thế đấy!

Nếu không thảm,ông cần gì mạo hiểm bị lão bà đại nhân trừng phạt,cách chức đầy y đến phạm trần làm gì?

Để cho tên tiểu tử thú vị lớn lối làm cu li,còn của không được các nữ tử,ha ha,sống chết ta!

Tuy trên mặt lại làm như rất áy náy,nhưng thật sự Thiên đế trong lòng đang vui vẻ không thôi!

“Đừng tưởng rằng lão nương không biết lòng dạ xấu xa của tử lão đầu ông,ông có phải đang rất hả hê?” Thiên hậu cười lạnh,nú lấy lỗ tai khác của ông!

“A a a! Oan quá! Lão bà đại nhân!Ta làm gì mà hả hê chứ? Bỏ đi đã sớm phái người đón Du Nhi về rồi mà!”

“Thật sao? Du Nhi có thể trở về rồi?” Thiên Hậu đương nhiên biết rõ Thiên Quy,phạm thần tiên bị giáng chức hạ phạm chưa hoàn thành sứ mạng thì không cách nào trở về Thiên giới,cho dù y có là cháu ruột của Thiên Hậu cũng không được phá lệ.

“Thật! Thật mà! Ta nào dám lừa gạt lão bà a,đừng nhéo lỗ tai ta nữa! Du Nhi đã hoàn thành sứ mạng ở phạm trần đương nhiên có thể trở về Thiên giới.”

“Chuyện quan trọng thế sao ông không không nói sớm với ta?” Thiên hậu vung lên tay áo phượng,buông lỏng lỗ tai đồ ửng của Thiên đế,nhìn cũng không nhìn lão công đáng thương một lần,vui vẻ chạy vội tới trước bàn trang điểm”Tử Ngọc,mau vào!”

“Dạ” Thị nữ bên cạnh thiên hậu Tử Ngọc tiên tử từ ngoài cửa chạy nhanh vào.”Thiên hậu nương nương có gì cần dặn?”

“Mau,mau giúp bổn hậu búi tóc mấy ngày trước người mới phát minh ý..nhanh lên.”

“Tuân lệnh.” Mặc dù không rõ vì sao Thiên hậu vẽ mặt vốn lửa giận ngập trời đột nhiên chuyển sang tươi cười,nhưng Tử Ngọc tiên tử biết lúc này không phải thời điểm lắm mồm chỉ có thể cầm lấy nhanh chóng giúp Thiên hậu búi mái tóc đen xinh đẹp.

“Lão bà,nàng thay trang phục xinh đẹp như vậy muốn đi đâu a?” Thiên đế mặt mày xám xịt bò khỏi mặt đất.

“Nói nhảm! Đương nhiên đi đón Du Nhi hạ phạm trở lại!”

“Cái gì?” Thiên đế và Tử Ngọc tiên tử đồng thời thét lên!

Từ trước đến giờ chỉ có tiểu tiên nhỏ bé hành lễ với Thiên đế cùng Thiên Hậu,hôm nay người cao cao tại thượng này lại quỳ trước mặt thiên hậu?

Đây là chuyện lớn ah!

“Lão bà,nàng ngàn vạn đừng vọng động!”

“Đừng dài dòng!Bổn hậu muốn đích thân đi xem cuộc sống phàm trần của Du Nhi,nếu hấn chịu một chút tổn thương nào,bổn hậu trở lại sẽ tính sổ với ông.Tử Ngọc,chúng ta đi!”

.....

18. Chương 9-2

Giữa trưa

Vân Du cùng phụ thân chặt xong củi đang ngồi dưới tán cây đại thụ hóng gió.

Diệp Tiểu Sam cầm lấy khăn mặt lau mồ hôi cho con trai lại bị y đoạt đi!

“Để con,phụ thân cũng có rất nhiều mồ hôi này.”

Vân Du cầm lấy khăn mặt,cẩn thận lau khuôn mặt đầy mồ hôi của phụ thân.

Trông mắt nhi tử nhu tình như nước lại như rượu nguyên chất làm người ta say,Diệp Tiểu Sam chìm đắm trong sóng mắt mê người khó tự kiềm chế.....

“Hừm..... mồ hôi của phụ thân thơm quá.” Vân Du đem khăn tay thấm mồ hôi đưa tới trước mũi người nữ,đôi mắt cầu hôn quyến rũ theo dõi hấn.

Diệp Tiểu Sam mặt nóng thư bị thiêu đốt.

Rõ ràng chuyện hơn nữa cũng đã làm với nhi tử,nhưng chỉ cần một cái liếc mắt của y vẫn làm hấn thẹn thùng.

“Du Nhi thật xấu.....”

“Hả,con đã làm gì?” Vân Du còn đang giả bộ ngu.”Phụ thân,mặt người tại sao đỏ thề? A,con biết rồi,phụ thân có phải nhớ lại buổi trưa giặt áo ngoài bờ sông..... Bị con.....”

“Du Nhi đừng nói mà!” Diệp Tiểu Sam vội vàng che miệng y,khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ hơn nữa.

Hơ..... chuyện mất mặt thế kia,Du Nhi sao có thể nói ra miệng.

Nghĩ đến lúc hấn giặt quần áo đến một nửa đã bị nhi tử ôm đặt lên phía trên tảng đá,thao đến chết đi sống lại.

Hai người làm đến tờ mờ tối,kết quả y phục đã bị nước cuốn đi,hại hai người cuồng hoan xong còn phải dọc theo bờ sông tìm y phục,thật mắc cỡ chết người!

“Ha ha,chuyện vui thế sao không để con nói tiếp?” Vân Du nhớ tới bộ dáng hai người chặt vật tìm quần áo thì ôm bụng cười to.

“Du Nhi!” Diệp Tiểu Sam giận giữ trừng mắt nhìn con trai”Không thềm nghe con nói nữa,phụ thân muốn tiếp tục đồn cũi.”

“Phụ thân nghỉ ngơi thêm chút đi,cứ để con làm được rồi.”

“Không,chúng ta cùng làm.Như vậy sẽ nhanh hơn nhiều.”

Sau khi chặt xong củi,buổi chiều hai người còn mang củi đưa đến cho khách trong trấn.

Trong lúc Vân Du cầm lấy rìu ra sức,đột nhiên bầu trời trên đỉnh đầu hấn lóe ra ánh sáng chiếu khắp bốn phía,vang lên từng đợt tiên nhạc.....

Diệp Tiểu Sam trợn mắt hốc mồm ngẩng đầu nhìn dị tượng trên trời.

Vân Du thấy thế trong lòng lo lắng,mơ hồ biết sắp xảy ra việc gì.

Chẳng lẽ là thiên binh thiên tướng tới đón y trở về Thiên giới?

Không đúng,Phúc Đức lão đầu không có nói với y hôm nay.Y còn chưa nói rõ mọi chuyện với phụ thân nha.

Vân Du còn đang nghi ngờ,từ phía trên có một đám mây chậm rãi hạ xuống,đứng trên đám mây lại là thiên hậu vãn tóc cao ung ung cùng cùng Tử Ngọc tiên tử.....

Vân Du kinh hãi! Di mẫu thiên hậu sao tự mình hạ phàm rồi?

“Du Nhi!” Thiên hậu vừa nhìn thấy đứa cháu nàng thương yêu nhất,vành mắt cũng đỏ,vươn ra hai tay nói “Mau tới đây!”

“Di mẫu!” Vân Du vội vàng bỏ xuống rìu,đi ra chào đón.”Sao di mẫu lại tới đây?”

“Di mẫu tự mình đến đón con.” Thiên hậu nắm lấy tay y “A,tay sao khô thế này?”

Thấy bàn tay cháu yêu vừa dài vừa cứng rắn,không khỏi đau lòng xen lẫn tức giận!

Đều do lão đầu thiên đế kia làm hại! Lão nương về nhất định phải bắt ông ta quỳ tiếp!

“Hu hu..... cháu yêu của dì,con nhất định chịu nhiều cực khổ rồi.”

“Không có,cháu không có chịu khổ gì hết.Đã có phụ thân săn sóc cháu.”

“Phụ thân?”

“Chính là hần.” Vân Du kéo bàn tay phụ thân đã ngây như phồng,kéo đến trước mắt di mẫu,cười khanh khách nói “Di mẫu,đây là phụ thân từ ngày con hạ phàm vẫn luôn cẩn thận chăm sóc con.Lúc hần nhất được con,con còn là đứa bé,may nhờ có phụ thân không ngại cực nhọc nuôi con trưởng thành.”

“Cái gì? Lúc con hạ phàm còn là em bé sao?”

“Đúng vậy.” Vân Du thần sắc buồn bã gật đầu.”Khi đó con trôi giữa sông,nếu không phải phụ thân đã cứu con,thiếu chút nữa con đã bị chìm chết.....”

Hì hì,dượng ah,là dượng bắt nhân với con trước,đừng trách con bất nghĩa.

Thiên hậu nghe thấy lớn giọng mắng”Lão nương trở về nhất định lột da tử lão đầu kia!”

Thấy “phụ thân” người ta sắc mặt kinh ngạc,thiên Hậu mới hiểu mình đã lỡ lời,nét mặt nhanh chóng chuyển sang nghiêm chỉnh,bày ra tư thái đoan trang cao quý.

Vân Du cười thầm đến đau bụng,quay đầu nhìn sang Diệp Tiểu Sam nói”Phụ thân,thật xin lỗi,vì sợ phạm Thiên Quy nên lúc trước con mới không tiết lộ thân phận của mình.Thật ra con tên là Bách Hoa đại thần.Đây là di mẫu của con,chính là thiên hậu trên Thiên giới đấy.”

“Bách hoa đại thần? Thiên Hậu nương nương?” Diệp Tiểu Sam giống như nghe được chuyện thần thoại,ngây ngô lặp lại lần nữa lời nhi tử vừa nói.

Thì ra Du Nhi của y không phải yêu quái mà là thần tiên.Hơn nữa còn không phải thần tiên bình thường,mà là cháu của Thiên Hậu chí tôn vô thượng!

“Ồ,người tên là gì?” Thiên Hậu nghe nói y ở phàm trần dốc hết sức mình chăm sóc Du Nhi,lập tức bỏ đi thái độ kêu ngạo,sắc mặt ôn hoà hỏi.

“Ta..... Ta tên là Diệp Tiểu Sam.....”

“Một năm qua đã phiền người chăm sóc Du Nhi rồi.Người thành gia lập nghiệp chưa?”

“Chưa..... chưa ạ.....”

“Như thế rất tốt,vì đáp tạ ân tình cho người,bổn hậu thưởng người kim Ngân tài bảo cả đời xài cũng xài không hết,ngoài ra còn giúp người lấy thê tử xinh đẹp,sinh được nhi tử mập mạp,sống sung sướng cả đời.”

Vân Du nghe hoảng sợ, đưa tay kéo phụ thân vào trong ngực! "Không cho lấy thê tử! Không cho sinh con nít! Phụ thân là của ta!"

"Du Nhi?" Thiên hậu đứng là lần đầu tiên thấy cháu mình có tham muốn giữ lấy rõ ràng như thế.

"Di mẫu, người tới đón ta hồi thiên giới sao?"

" Dĩ nhiên."

"Ta muốn đưa theo phụ thân cùng nhau trở về."

"Cái gì?" Không chỉ thiên hậu kinh hoảng, ngay cả Tử Ngọc tiên tử cũng vô cùng kinh ngạc.

"Du Nhi, cháu điên rồi sao? Chẳng lẽ cháu không biết Thiên Đình có quy định không cho phạm nhân lên trời?" Thiên hậu không vui hỏi.

Với lại chuyện đưa người phạm lên thiên giới tuyệt đối không đơn giản.

Trừ phi vị thần tiên đó nguyện ý dâng ra hai nghìn năm tiên lực, nếu không dù người phạm thoát được truy bắt thiên binh thiên tướng, ở thiên giới một cái canh giờ cũng sống không nổi.

"Cháu dĩ nhiên biết Thiên Quy. Nhưng cháu chỉ muốn sống cùng phụ thân nhưng chuyện khác đều không để ý. Cho dù dâng tất cả tiên lực cháu cũng cam tâm tình nguyện."

Vân Du giữa tay phụ thân trong lòng bàn tay vuốt vuốt, bốn mắt chạm nhau, thâm tình vô hạn.

Giữa hai người như đang ở trong ở thế giới riêng của mình, người ngoài không cách chen vào.

Thiên hậu nhìn sắc mặt bọn họ thăm đoán, trong lòng phút chốc trầm xuống.

Sống chung? Chẳng lẽ Du Nhi động phạm tâm với nam nhân đáng mạo tầm thượng này rồi?

Không thể nào, tuyệt đối không thể!

Lấy tướng mạo cùng thân phận của Du Nhi, muốn tiên nữ mỹ nhân nào mà không có, sao lại coi trọng một tên phạm nhân?

"Du Nhi, đừng giở tính trẻ con, hãy cùng di mẫu trở về Thiên giới. Ta đã hạ lệnh chuẩn bị tiệc rượu long trọng, có rượu và các tiên nữ mà con thích nhất, bảo đảm con sẽ nhanh quên tất cả việc phạm nhân."

"Không! Ta vĩnh viễn không quên phụ thân! Không có y, ta tuyệt không rời đi!"

"Láo xược!"

Thấy Thiên Hậu giận dữ, đứng phía sau Tử Ngọc tiên tử sợ sự việc diễn biến đến khó thể thu dọn, nên vội vàng tiến đến, ở bên tai nàng thấp giọng nói "Thiên hậu xin bớt giận, Vân Du công tử chỉ nhất thời hồ đồ, không bằng trước dụ y trở về thiên giới, còn những chuyện khác từ từ hãy nói."

Tử Ngọc tức trí đa mưu, thiên hậu từ trước đến giờ đều nghe nàng góp ý, lúc này nghe vậy lập tức hạ giọng, dịu dàng cười nói "Du Nhi, dĩ chỉ quá kích động thôi. Cháu muốn đưa người phạm trở về cũng không phải không được, nhưng phải trở lại thiên đình phục mệnh với thiên đế, sau đó bàn đến chuyện hiện tại như thế mới phù hợp với thiên quy."

"Đúng vậy, Vân Du công tử, người cũng đâu muốn chọc giận thiên đế lại chịu trách phạt, với lại giờ mà đưa Diệp công tử lên thiên giới, không phải sẽ bị chúng tiên chèn ép nghị luận sao." Tử Ngọc tiên tử dịu giọng khuyên nhủ.

Vân Du nghĩ lại thấy cũng đúng. Lỡ như vì tính khư khư cố chấp của y hại phụ thân sau này khó đặt chân lên Thiên giới, vậy thật buồn muốn chết!

Thiên hậu gật đầu nói "Tử Ngọc nói đúng lắm, Du Nhi, con trước hết cùng bốn hậu trở về thiên giới, chờ chuyện an bài thỏa đáng mới quay lại đón Diệp công tử sao."

Diệp Tiểu Sam sợ Du Nhi chọc giận thiên đế bị trách phạt, nên cũng gấp gáp nói "Du Nhi, con nghe lời đi, trước về cùng thiên hậu. Phụ thân ở đây chờ con trở lại."

“Phụ thân.....” Vân Du thật sự không nỡ rời khỏi người y yêu “Nhưng một mình người ở đây,con thật sự không yên lòng.”

“Đồ ngốc,phụ thân trước kia không phải cũng ở một mình mười mấy năm sao,đương nhiên tự nhiên biết lo cho mình,con đừng lo lắng.”

Vân Du biết không cùng thiên hậu trở về thì không được,đành phải cầm thật chặt tay phụ thân,dịu dàng nói”Phụ thân,con đi rất nhanh sẽ trở lại.Người nhất định phải chờ.”

Sắp phải biệt ly,trong lòng đầy không nỡ xen lẫn chua xót,Diệp Tiểu Sam cũng cầm ngược lại nhi tử,nức nở nói “Đi đi,Du Nhi,sớm ngày trở lại,đừng quên phụ thân đang đợi con.”

“Phụ thân ngốc,con sao có thể quên mất?” Vân Du không ngừng xoa gương mặt nhỏ nhắn của hân “Tin tưởng con,con rất nhanh,rất nhanh trở lại đây.”

“Ừm,ta tin! Ta tin!” Diệp Tiểu Sam gật đầu thật mạnh.

Nhìn hai người không muốn chia ly,thiên hậu đã mất hết kiên nhẫn,Tử Ngọc tiên tử sợ thiên hậu lại giận,vội vàng lên tiếng nói “Công tử,Thiên Hậu nương nương không nên ở lâu phạm trần,chúng ta phải trở về thôi.”

“Khoan đã,ta còn có một việc.” Vân Du thần sắc bỗng nhiên nghiêm chỉnh,trầm giọng gọi”Thổ địa công,Tuyệt Cầu,các người ra đây mau

Thổ địa công cùng Tuyệt Cầu nghe gọi,lập tức hiện thân trước mắt.

Thổ địa công vừa nhìn thấy thiên hậu tự mình hạ phạm,sợ đến lập tức kéo Tuyệt cầu quỳ xuống,rung giọng nói”Tham kiến Thiên Hậu nương nương!”

“Ừm, bình thân.” Thiên Hậu nhìn lướt qua.

Woa,người này chính là Thiên hậu sao,thoạt nhìn thật là uy phong ah! Tuyệt Cầu không biết sống chết lên lên giương mắt nhìn.

Vân Du nghiêm mặt nói “Thổ địa công,Tuyệt Cầu,bổn đại thần hiện tại phải trở về Thiên giới phục mệnh,trong lúc ta không có ở đây các người phải chiếu cố phụ thân ta,nếu xảy ra điều gì không may,bổn đại thần tuyệt không tha cho các người!”

Thổ địa công cùng Tuyệt Cầu tới bây giờ chưa từng thấy qua đại thần nghiêm túc,vội vàng gật đầu như bằm tỏi”Dạ, dạ, đại thần yên tâm!”

Diệp Tiểu Sam nghe trong lòng cảm động vạn phần,hốc mắt đỏ lên,không nhịn được nhào vào trong ngực y,nức nở nói”Du Nhi,Du Nhi,con cũng phải chăm sóc mình.”

Vân Du không nói lời nào,chỉ siết chặt phụ thân vào người,hân không được hòa hân vào trong máu thịt của mình như vậy hai người sẽ không bị buộc chia lìa.

Nhưng thời khắc ly biệt cuối cùng đã tới.

Vân Du bước lên tường vân đứng cùng Thiên Hậu.

Nước mắt hai người cũng không nén được rơi xuống.

Nhìn nhau qua làn nước mắt,lòng đầy áp không nỡ.

Phụ thân,chờ con trở lại.

Phụ thân chờ con,mãi mãi chờ con.

Im lặng hứa hẹn lẫn nhau qua ánh mắt.

Tường vân dần dần bay đi,bóng dáng nhi tử càng lúc càng mờ hồ,Diệp Tiểu Sam trong lòng đau khổ vô cùng,không nhịn được đuổi theo như điên”Du Nhi! Du Nhi! Con phải nhanh trở lại!”

Nhanh trở lại! Xin con hãy nhanh trở lại!

Không có con,phụ thân chẳng khác gì mất đi trái tim.....

Tiếng khóc thét buồn bã tiêu tán trong luồng gió cô đơn.....

Chỉ một cái chớp mắt,người mà Diệp Tiểu Sam yêu hơn tánh mạng đã biến mất trên bầu trời bao la xanh thẳm.....

19. Chương 10-1

Thiên cung hôm nay tràn ngập không khí vui mừng.

Bởi vì Bách Hoa đại thần Vân Du công tử bình an trở về thiên giới,thiên hậu nương nương trong lòng cực kỳ vui mừng nên mở tiệc ăn mừng!

Các lộ thần tiên cũng đến chúc mừng,các tiên nữ xinh đẹp lại càng không thiếu,tất cả đều đến đông đủ.

“Công tử,để chúng ta mời người một chén.”

“Đúng vậy ah công tử,một ngày không thấy như cách ba thu, tỷ muội chúng ta cứ như đã chết!”

“Không có công tử ở đây,tỷ muội chúng ta không cảm thấy hứng thú!”

Một đồng tiên nữ lúc trước thường cùng Bách Hoa đại thần tầm hoan tác nhạc mãnh liệt vút mị nhãn bao quanh người Vân Du.Vân Du không nhận được ở trong lòng vô cùng thất vọng.

Thật không biết bốn đại thần lúc trước sao lại chọn đám dung chi tục phần ngũ cùng cho được? Thật nhìn thế nào cũng không có chút hứng thú.

Vẫn là phụ thân *** đáng khả ái của y tốt nhất,chỉ cần nhìn hắc khê mỉm cười đã có thể khiến bốn đại thần huyết mạch phun trào,hưng phấn không biết trời đất,Đông Nam Tây Bắc.

Haizzz,không biết phụ thân hiện tại thế nào? Một mình có ăn cơm ngũ ngon không?

Không có y bên người phụ thân nhất định rất cô đơn.

Y cũng vậy rất cô đơn.

Mới rời khỏi phụ thân mà đã thấy trong người trống rỗng tịch mịch đến sắp điên rồi! Vân Du từ lúc chào đời tới nay lần đầu biết cái gì gọi là tư vị tương tư.

Tư vị này có kho kho sở muốn chết,lại có khi lại ngọt ngào đến lòng người cũng say.

Nếu không phải sợ chọc giận di mẫu và thiên đế,bốn đại thần đã sớm vỡ mộng nhanh chân hạ phàm!

Đáng chết,tiệc rượu nhảm chán này rốt cuộc khi nào mới kết thúc a?

A a a! Không được,ta chịu không nổi rồi!

Vân Du sắp bị các tiên nữ líu ríu bên cạnh làm điên rồi,vội vàng vọt tới trước mặt thiên hậu “Di mẫu,không được rồi,cháu phải đi.”

“Đi? Đây là bữa tiệc rượu tổ chức cho cháu,cháu muốn đi nơi nào?”

“Di mẫu,con đã hứa với phụ thân sau khi trở lại phục mệnh với thiên đế sẽ lập tức trở về đón hắc khê,hiện tại cháu đã làm xong mọi việc đương nhiên muốn lập tức hạ phàm.”

Thiên hậu cố ý an bài những mỹ nhân đẹp nhất lại không giữ được đứa cháu yêu,trong lòng không khỏi căm hận.

Đáng ghét,tên người phạm chết tiệt kia đã cho Du Nhi uống bùa mê thuốc lú gì?

Lại làm nó mê muội như vậy?

Hừ,nàng tuyệt đối sẽ không cho phép Du Nhi của nàng cùng con cóc muốn ăn thịt thiên nga ở chung một chỗ!

Thiên hậu âm thầm cười lạnh,đem nồng đậm Túy tiên khí rót vào trong rượu,mặt không biến sắc cười nói “Được,được rồi,di mẫu biết con đang vội,di mẫu và cháu cạ nhau ba chén, coi là đi giúp người thực tiễn.”

“Cám ơn di mẫu,vẫn là Di mẫu thương ta.”

Khóe môi Thiên Hậu vung lên độ cong,Vân Du không nghi ngờ,mặt mày hớn hở ngửa đầu uống cạn——

Lúc này Bách Hoa đại thần vẫn chưa biết,bắt đầu từ lúc uống cạn chén rượu,thiếu chút nữa làm cho hấn và phụ thân hấn yêu thương từ đó thiên thân vĩnh cách.....

.....

Bảo tuyết bay tán loạn.....

Bạch Mạn Sơn phủ một lớp tuyết trắng xóa,hàn phong thấu xương.

Kể từ khi nhi tử rời đi,mỗi một ngày mặc kệ gió mưa Diệp Tiểu Sam đều ra bờ sông nhặt được “Cúc Thái Lang”,trong lòng tràn đầy hy vọng chờ đợi.

Du Nhi,con ở Thiên giới vẫn tốt chứ?

Con hứa với phụ thân sẽ nhanh trở lại,tại sao vẫn chưa trở lại?

Phụ thân rất nhớ con,rất nhớ con.....

Không có con,phụ thân không thấy vui vẻ.....

Diệp Tiểu Sam thân thể đã không còn như lúc trước.

Cơ thể y vốn gầy yếu cộng thêm ngày qua ngày không có tin tức nhi tử,y lo lắng đến cơm nuốt không trôi,tối ngủ không ngon,gầy gò tiều tụy đến không chịu nổi.

“Phụ thân chủ nhân,sao ngài lại đến đây nữa?” Tuyết Cầu phòng má,thở phì phì nhảy vào trong lòng ngực hấn “Vết thương của ngài còn chưa khỏe,hôm nay gió tuyết lại lớn,ngài sẽ bị bệnh cho coi!”

Diệp Tiểu Sam đưa thay sờ sờ cái đầu tròn vo,cười khổ “Thật xin lỗi,Tuyết Cầu,để người lo lắng rồi.”

“Cũng đã ba năm,phụ thân chủ nhân mỗi ngày đều tới bờ sông,Tuyết Cầu biết người rất nhớ chủ nhân,ta cũng vậy rất nhớ hấn nhưng ta thật nhiều mỡ nhiều nên không sao,còn phụ thân chủ nhân không được,ngài thật sự quá gầy,ta sợ thân thể của ngài chịu không nổi.....”

Tuyết Cầu thấy dáng vẻ tiều tụy của phụ thân chủ nhân,khổ sở đến hai con người như muốn nhỏ ra huyết.

Ba năm này,hấn mỗi ngày đều đến làm bạn phụ thân chủ nhân,dần dần vô cùng thích nam nhân bình thường này,hấn là một người vô cùng thiện lương và tốt đẹp.

Phụ thân chủ nhân cũng rất thương hấn,thường tự mình tìm cho hấn một củ cải đỏ vừa lớn vừa mập,thật là một người rất tốt rất tốt rất tốt luôn ah!

“Tuyết Cầu,ta khổng chế không được mình.Ta thường nằm mơ mình ra bờ sông nhặt được Du Nhi.Ta yêu Chúc Thái Lang..... chỉ sợ cả đời không quên ngày nhặt được y.....”

“Hu hu..... phụ thân chủ nhân thật si tình!Nếu chủ nhân dám quên ngài,Tuyết Cầu sẽ không nhận hấn làm chủ nhân nữa!”

Tuyết Cầu biết lẽ như chủ nhân không trở lại,phụ thân chủ nhân nhất định sống không nổi.

“Tuyết Cầu..... Thật ra thì ta rất sợ.....” Diệp Tiểu Sam nhìn lên bầu trời xa xăm,thần sắc buồn bã “Du Nhi là thần tiên trên trời,mà ta..... ta chỉ là một người bình thường đến không thể bình thường nữa.Sau khi trở lại Thiên giới,Du Nhi nhất định sống rất sung sướng..... Có lẽ,có lẽ hấn đã sớm quên mất ta.....”

Cảm giác có giọt lệ nóng nhỏ xuống mặt mình,Tuyết Cầu đột nhiên cảm thấy tim thổ của hấn đau quá,đau quá,không nhịn được lên tiếng khóc lớn!”Hu hu..... chủ nhân tại sao không trở lại,hại phụ thân chủ nhân khóc khổ sở,chủ nhân là người xấu! Tuyết Cầu ghét người!Ghét người!”

“Tuyết Cầu không thể ghét chủ nhân của người nha.Du Nhi là đứa bé ngoan,y thật sự là một đứa bé ngoan.....”
Diệp Tiểu Sam lau khô nước mắt,triều mến vuốt bộ lông của Tuyết Cầu.”Tuyết Cầu,nếu một ngày người yêu một người,người sẽ hiểu rõ,khi người yêu một người người chỉ hy vọng người đó được hạnh phúc. Chỉ cần hấn có thể hạnh phúc,người sẽ vô oán vô hối.....”

Tuyết Cầu sững sờ giữa trời đông giá rét nhìn phụ thân chủ nhân khóe miệng mỉm cười.

“Tuyết Cầu không hiểu, chẳng lẽ chủ nhân không trở lại. Phụ thân chủ nhân vẫn chờ đợi sao?”

“Đúng vậy, vẫn đợi, đời đời kiếp kiếp vẫn đợi.....”

“Hu hu..... phụ thân chủ nhân thật là ngốc.....”

“Đừng khóc, Tuyết Cầu, thổ địa công không phải đang tìm người sao? Mau đi đi, đừng nán lại vì ta.”

“Phụ thân chủ nhân.....”

“Còn không mau đi. Ta không thích đứa bé đi trễ.” Diệp Tiểu Sam giả bộ dáng vẻ tức giận.

“Được được, phụ thân chủ nhân đừng nóng giận, Tuyết Cầu đi ngay đây.” Tuyết Cầu trước khi đi không quên dặn dò thêm một câu “Đừng về quá muộn nga, phong tuyết lát nữa sẽ càng lúc càng lớn đấy.”

“Ta sẽ chú ý.”

Đợi Tuyết Cầu đi xa Diệp Tiểu Sam kiên trì thêm một hồi, cho đến phong tuyết càng lúc càng lớn mới miễn cưỡng đi về nhà mình.

“Hả, đây là cái gì?” Diệp Tiểu Sam thấy cửa bị bảo tuyết bao trùm một thứ to lớn.

Chẳng lẽ Du Nhi sao? Y trong lòng cuồn cuộn, vội vàng chạy tiến dùng hai tay liều mạng đào móc.

Sau khi bới ra được lớp tuyết bên ngoài, bên trong xuất hiện rõ một đứa bé được vải bao lại!

“Hài tử? Là Du Nhi..... Là Du Nhi của ta!” Diệp Tiểu Sam trong lòng mừng như điên, ôm đứa bé chặt vào ngực “Phụ thân rốt cục đợi được con về, bảo bối của ta!”

Nhưng vui sướng chỉ kéo dài ít phút, bên cạnh đột nhiên chuyển động, từ trong đồng tuyết từ từ lộ ra một nữ nhân xinh đẹp!

“Đại gia xin thương xót, cứu nhi tử của ta.....” Nữ tử sinh đẹp yếu ớt khẩn cầu.

Diệp Tiểu Sam nghe vậy lòng nguội đi một nửa “Hắn..... Hắn là con của cô nương?”

“Đúng vậy, đại gia, tiểu nữ tử mang theo nhi tử muốn sang thôn bên cạnh núi tìm phụ thân, khi đi qua nơi đây thể lực chống đỡ hết nổi ngã xuống đất, may đại gia phát hiện chúng ta, nếu không chúng ta đã chôn mạng ở nơi này.” Nữ nhân đầm đìa đáng yêu nói.

Diệp Tiểu Sam mặc dù trong lòng khổ sở đứa bé này không phải Du Nhi, nhưng nhân mạng quan trọng, y có lòng tốt mời hai mẹ con vào nhà nghỉ ngơi.

“Bảo tuyết chắc sẽ còn rơi tiếp, các người cứ an tâm ở đây chờ an toàn rồi mới lên đường.”

“Như vậy thật làm phiền ngài quá.”

“Không sao. Các người cứ ngủ bên trong phòng. Ta ngủ bên ngoài cũng được.”

“Ta sao không biết xấu hổ mà làm thế?”

“Đừng khách khí, bất quá chỉ thuận tiện mà thôi.”

“Ai ya, đại gia người nhìn xem quần áo đứa bé đã ướt đầm, không biết ngài có quần áo để cho nó thay không?”

“Có, có, cô nương chờ một chút, đây là quần áo lúc ta còn bé, để ta mặc cho hắn.....” Đứa bé này làm y nhớ đến Cúc Thái Lang. Diệp Tiểu Sam trên mặt mang theo nụ cười thương yêu, cẩn thận giúp đứa bé thay quần áo.

Diệp Tiểu Sam thiện lương không biết mẹ con kia là do thiên hậu phái đến.

Sự tốt bụng của hắn đã khiến mình rơi vào một cái bẫy khổng lồ.....

.....

20. Chương 10-2

Đến khi Vân Du tỉnh lại mới phát hiện mình say ngủ suốt ba ngày ba đêm

Không đúng,bổn đại thần vốn có tử lượng cao,chỉ uống vài chén sao có thể say chứ?

Đáng ghét!Tất cả nhất định do Thiên Hậu giở trò quỷ!

Một ngày trên thiên giới bằng một năm dưới trần,vậy phụ thân không phải đợi y ba năm rồi sao?

Trời ạ,phụ thân nhất định rất lo lắng!

Không được,y phải nhanh chóng trở về,không có phụ thân y sắp điên rồi!

Vân Du không còn lòng dạ đi chất vấn di mẫu,y chỉ một lòng muốn nhanh trở lại bên cạnh người mình yêu.

Chỉ có xác định người yêu mà bình yên vô sự y mới có thể an tâm.

Vân Du trong lòng nóng như lửa đốt,vừa mới động thân đã nghe thanh âm ngoài cửa truyền đến”Thiên Hậu nương nương giá lâm ——” Hừ, tối thật vừa lúc.

Vân Du tức giận nói “Di mẫu,có phải di mẫu đã dùng Túy tiên khí với ta?”

“Đúng.”

Vân Du nghe liền sững sốt.Hắn vốn cho rằng di mẫu sẽ phủ nhận.”Tại sao?”

“Tại sao? Vì để cháu biết rõ chân tướng sự việc.”

“Chân tướng?” Vân Du nheo mắt không hiểu hỏi “Chân tướng gì?”

Thiên Hậu dịu dàng cười “Lòng người rốt cuộc có như con nói không. Tử Ngọc,đưa lên đây.”

“Dạ” Tử Ngọc tiên tử cầm đến một ngọc bàn.

“Đây là cái gì?”

“Thấu Phàm Ngọc.Có thể giúp cháu nhìn thấy người cháu muốn gặp ở phàm trần.”

Vân Du nghe vậy mừng rỡ!”Đúng rồi,cháu sao lại quên di mẫu có bảo bối này Mau, mau đưa cho cháu——”

Bóng người trông rất sống động,thoáng cái xuất hiện rõ trên mặt gương bóng loáng——

“Phụ thân!” Vân Du gặp được người yêu trong lòng mừng như điên,sau lại phát hiện có gì không đúng “Đứa bé y ôm trong ngực là ai?Người phụ nữ bên cạnh hắn là ai?”

“Du Nhi,con cho rằng di mẫu sao lại cho con say ba ngày ba đêm? Mục đích giúp con nhận rõ lòng người.”

“Lòng người?”

“Không sai,lòng người là thứ dễ thay đổi nhất.Người nam nhân kia ở cùng cháu một năm đã yêu cháu,hôm nay cháu rời đi ba năm,hắn dĩ nhiên sẽ yêu người khác. Cháu nhìn đi,hắn đã sớm có thê tử và nhi tử của mình,còn cháu hắn chắc đã quên từ lâu!”

“Không..... cháu không tin! Cháu không tin! Nhất định do di mẫu dùng tiên thuật lừa gạt!”

“Du Nhi,cháu cũng biết rõ Thấu Phàm Ngọc không thể làm giả.”

Thấu Phàm Ngọc quả thật không thể chiếu ra cảnh tượng giả tạo.Nhưng muốn Vân Du tin tưởng điều chính mắt hắn thấy trăm triệu lần không thể!

“Không..... Phụ thân sẽ không quên cháu! Phụ thân sẽ không quên cháu!Hắn đã hứa chờ cháu trở về!”

“Du Nhi!Cháu quá ngây thơ rồi.Người phàm sẽ không bao giờ giữ lời hứa.Cháu còn tưởng rằng hắn gốc đến nỗi chịu chờ cháu trở lại sao? Đúng,hắn đã đợi cháu một năm.Nhưng một năm sau hắn liền thay lòng đổi dạ.Cầm kim Ngân tài bảo do thổ địa công cho,rồi đi tìm thê tử sinh nhi tử! Du Nhi,chân tướng đã bày ra trước mắt, cháu còn muốn lừa mình dối người đến bao giờ?”

Chân tướng?

Vân Du tim như bị băng tuyết ngàn năm bao phủ,lại như bị ngọn lửa hừng hực vạn năm Địa Ngục đốt cháy!

Nhìn đứa bé mặt quần áo cũ của y,còn phụ thân thì dịu dàng ôm đứa bé,dịu dàng nhìn nó mỉm cười.

Phụ thân đối với đứa bé như “Cúc Thái Lang” năm xưa.

Thì ra chân tướng chính là đó.....

Hắn chỉ muốn có đứa bé..... Bất kể là ai cũng được.....

Thứ hắn muốn căn bản không phải ta.

Vân Du đem Thấu Ngọc phàm giới lên cao,hung hăng quăng mạnh trên mặt đất!

Đứng bên cạnh Tử Ngọc tiên tử không đành lòng nhìn,không nịn được bỏ đi.....

Nàng phảng phất thấy thứ bề trên mặt đất không phải là Thấu Ngọc phàm, mà là tim của Vân Du công tử.....

.....

“Như thế nào? Như thế nào? Ông có nhìn thấy chủ nhân không?”

Tuyết Cầu vừa nhìn thấy thổ địa công liền khẩn cấp phóng đến phía trước!

“Hiazzz,thấy thì thấy rồi.....”

“A a a! Ông nhìn thấy chủ nhân sao? Thật tốt quá! Thật tốt quá!Phụ thân chủ nhân được cứu rồi!” Tuyết Cầu kích động đến nước mắt đảo quanh đôi mắt đỏ!

“Hiazzz,người cũng đừng vui vẻ sớm quá.....” Thổ địa công lắc đầu thở dài.”Hắn thoát nhìn là chính y,nhưng đã không phải là y lúc ở phàm trần.”

Tuyết Cầu không hiểu nghiêng đầu sang một bên “Thổ địa công công,ông đang nói gì vậy? Cái gì y là y,y cũng không phải là y? Tuyết Cầu chỉ muốn biết,ông nhìn thấy chủ nhân,chủ nhân có nói với ông lúc nào quay lại đón người kia không?”

“Bách hoa đại thần nói y sẽ không trở về!”

“Cái gì? Không trở về?” Tuyết Cầu nghe thiếu chút hôn mê bất tỉnh!”Không thể nào! Ông nhất định già rồi tai cũng lãng rồi!”

Thổ địa công giận đến dựng râu trợn mắt!”Người chỉ là thằng nhóc! Đang hươu nói vượn gì nha?”

“Ta mặc kệ!Ông nói nhanh đi! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Hiazzz,ta nhận được tin đến Thiên Đình mời hội nghị,mấy lần tìm cơ hội bá kiến Bách Hoa đại thần,nhưng y không chịu gặp ta.Sau lại trong một bữa tiệc rượu nhìn thấy y,bên cạnh y vây quanh một đồng tiên nữ,tả ủng hữu bảo hưởng hết diễm phúc.Ta thật vất vả tìm được cơ hội nói với y hai câu,chẳng qua chỉ vừa nhắc đến Diệp công tử y liền giận tím mặt,mắng lão đầu tử ta tối mày tối mặt! Còn ra lệnh cho ta tự mình nói với Diệp công tử, y vĩnh viễn không muốn gặp lại hắn!”

Tuyết Cầu nghe tin giống như bị sét đánh trúng,lập tức gào khóc!”Hu hu..... Chủ nhân là đại phối ngẫu không có lương tâm!Y sao có thể không trở lại ah! Y không trở lại phụ thân chủ nhân sống thế nào a? Sáu năm!Phụ thân chủ nhân đã đợi hắn suốt sáu năm! Chủ nhân không thể ác thế! Oa oa.....”

Thổ địa công sao không biết Diệp Tiểu Sam đang ở tình trạng đèn cạn dầu,ông đã tìm cho hắn rất nhiều loại thuốc quý nhưng không có hiệu quả,duy nhất có thể làm là ủng hộ y tiếp tục sống,hy vọng có thể gặp lại Vân Du công tử.

Lỡ như ngay cả hi vọng duy nhất cũng bị tước đoạt thì.....

Haizz,lão nhân đáng thương này còn phải tự mình nói với hắn tin tức xấu.....

Kiếp số đúng là kiếp số, người đồn củi này nếu không gặp được “Cúc Thái Lang”, nói không chừng sẽ sống rất thoải mái.

Bách Hoa đại thần kia quả nhiên thích tổn thương người!

Không biết chân tướng thổ địa công trong lòng không ngừng chửi cái tên phong lưu không có lương tâm.

“Tuyết Cầu, ta thấy một khi Diệp công tử biết đại thần sẽ không trở về, nhất định sống không nổi. Người nhanh đi tìm đại ca kết bái với Diệp công tử, có lẽ hắn có thể khuyên hắn tiếp tục sống.”

“Hu hu..... Nhưng đại ca của hắn theo đồ đệ mình..... mấy năm trước còn trở lại thăm, hai năm qua bận rộn đánh giặc đã lâu không đến. Hu hu..... phụ thân chủ nhân thật đáng thương..... ngay cả thân nhân bên cạnh cũng không có.....”

“Đần thỏ! Khóc cái gì? Bọn họ là người phạm, ngàn dặm bên ba dĩ nhiên khó tìm, hắn không thể tới, còn người có thể đưa hắn tới đem tiên khí của ta, lập tức đưa hắn đến gặp Diệp công tử, đi nhanh về nhanh không được chậm trễ!”

“A a a! Thổ địa công công là người tốt!” Tuyết Cầu thấy thổ địa công ngay cả quái tượng quan trọng của mình cũng lấy ra, cảm động đến nhào tới hôn lên mặt ông ta dính toàn nước miếng!

“Tốt lắm, tốt lắm, con thỏ nhỏ đáng chết kia, còn không mau đi!”

“Tuân lệnh!”

21. Chương 11-1

Gió thu xào xạc.

Diệp Tiểu Sam nằm trên giường nhìn lá rụng tác tác ngoài cửa sổ.

Cũng biết đây là mùa thu cuối cùng trong đời mình.

Hắn từ trong miệng thổ địa công biết được quyết định của Du Nhi.

Hắn không trách y.

Hắn sao có thể trách y?

Du Nhi không có sai.

Du Nhi là Bách Hoa đại thần. Y vốn thuộc người trên thiên giới.

Thay vì ở phạm trần sống bên một ông lão đã hết nửa đời không thú vị, không bằng ở thiên giới tìm tiên nữ quyến rũ xinh đẹp sống một cuộc đời hạnh phúc.

Chỉ cần con hạnh phúc là đủ rồi, bảo bối của ta.

Phụ thân chỉ cần con hạnh phúc là đủ.....

Diệp Tiểu Sam trong lòng vô oán vô hối.

Hắn thật rất yêu thương Du Nhi.

Cũng từng được Du Nhi vô cùng yêu thương.

Cả đời này nhiều đó đã đủ.

Chẳng qua y còn một nguyện vọng muốn hoàn thành.

Diệp Tiểu Sam yếu ớt thở dốc, nhìn thổ địa công bên cạnh hỏi “Đại ca..... Đại ca còn chưa tới sao?”

“Tới! Tới mà! Tuyết Cầu đang đưa hắn đến!”

Tuyết Cầu không phụ lòng rót cục đưa được Bạch Vô Ly đến.

“Tiểu Sam!” Bạch Vô Ly hai mắt nhắm lệ nhào tới bên giường, cầm bàn tay gầy gò xương.

“Đại ca!” Diệp Tiểu Sam hai mắt sáng ngời, không biết lấy đâu ra sức ngồi dậy.

Mọi người trong lòng khổ sở, biết đây là hồi quang phản chiếu.

“Tiểu Sam! Đệ..... đệ sao lại..... ngốc như vậy.....” Bạch Vô Ly thấy đệ đệ vốn hoạt bát khỏe mạnh hôm nay đầu tóc đã biến thành hoa râm, bộ dạng mỏng manh, không khỏi đau lòng nói không thành tiếng.

Tiểu Sam còn rất trẻ! Sao lại để mình biến thành dáng vẻ hiện tại!

Hắn từng nhiều lần muốn đưa theo tiểu Sam cùng hắn đi vân du tứ hải.

Nhưng tiểu Sam không chịu.

Hắn kiên trì ở chỗ này chờ cái tên khốn kiếp vĩnh viễn không trở lại!

Diệp Tiểu Sam cười cười vỗ vỗ tay của hắn “Đại ca, đừng động vào đệ, huynh gần đây khỏe không?”

Bạch Vô Ly lặng lẽ lau đi nước mắt, cười cười nói “Rất tốt. Đệ đừng lo lắng.”

“Thật tốt quá. Đồ đệ huynh đâu? Y cũng tốt chứ?”

“Y a.....” Bạch Vô Ly cười khổ “Y là Tĩnh vương gia uy chấn thiên hạ, có thể không khỏe sao?”

Diệp Tiểu Sam biết đại ca mặc dù ngoài miệng không thừa nhận, trong lòng thật ra rất quan tâm đồ đệ mình.” Đại ca, thật xin lỗi, nghe nói biên quan quân tình khẩn trương, đệ còn tìm huynh đến.....”

“Không, không, đừng nói thế. Là đại ca không tốt, hai năm qua bận rộn chuyện của mình nên không có thời gian đến thăm đệ.”

“Đánh giấc là quốc gia đại sự, đại ca đừng để chuyện nhỏ của đệ ở trong lòng.” Diệp Tiểu Sam cười nhạt “Có thể trước khi chết gặp được đại ca lần cuối, thật sự là quá tốt.”

Bạch Vô Ly nghe ngực quặn đau, không nhận được mắng to “Đệ nói nhảm gì đó? Tiểu Sam mới chừng ba mươi tuổi, là một thanh niên khỏe mạnh, gì mà chết ở đây? Đại ca đưa đệ đến hoàng cung tìm ngự y, nhất định có thể cứu mạng của đệ!”

Diệp Tiểu Sam nghe vậy lắc đầu “Đại ca, đệ không thể đi. Chờ sau khi đệ chết, huynh hãy chôn đệ bên cạnh ngôi nhà này, lỡ như có ngày Du Nhi trở lại, đệ có thể nhìn y một lần.....”

Tuyệt Cầu nghe đến đó cũng nhận không được nữa bị thương khóc lớn! “Hu hu..... Phụ thân chủ nhân, người đừng đợi tên khốn kia nữa! Ta hận chết hắn! Ta không bao giờ ... xem hắn là chủ nhân của ta nữa! Hu hu.....”

“Đúng, chờ cái gì chờ? Dù đệ có chờ đến chết, tên khốn kia cũng không trở lại!” Bạch Vô Ly tức giận mắng to “Không bằng tiểu Sam tự mình đến Thiên giới tìm hắn!”

“Thiên giới?” Diệp Tiểu Sam nghe cả người chấn động! Khẩn trương cầm bàn tay đại ca “Đại ca..... huynh..... huynh có cách đưa ta đến Thiên giới?”

“Không phải huynh có cách mà là Tĩnh vương gia. Đây, cầm đi, vật này có thể đưa đệ đến Thiên giới.” Bạch Vô Ly cởi xuống bao quần áo sau lưng đưa cho tiểu Sam.

Diệp Tiểu Sam kích động không biết làm gì.

Nghĩ đến có cơ hội lên Thiên giới nhìn thấy người mình yêu hơn tánh mạng, hai tay cũng run rẩy.

Mất một khoảng thời gian, bao quần áo rốt cục được mở ra.

Diệp Tiểu Sam một lấy ra một thứ trong bao quần áo, thổ địa công sắc mặt lập tức đại biến!

“Thiên Vũ y? Người..... Làm sao người có vật này?”

“Không phải là của ta. Ta cũng không biết đồ địa lấy được từ đâu. Nói nhảm, vật này đáng lý ông phải hiểu rõ hơn người phạm tội ta chứ, ông nhanh giải thích làm sao sử dụng chiếc nào này với tiểu Sam đi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Tuyệt Cầu cũng rất muốn biết.” Tuyệt Cầu mở to đôi mắt tỏ vẻ ái mộ, bộ dáng như đứa bé thích điều mới lạ.

Thổ địa công vuốt vuốt râu bạc, chậm rãi nói "Tương truyền vài ngàn năm trước, Thiên đế hạ phàm từng được một vị tướng quân chăm sóc, đến khi Thiên đế rời khỏi phàm trần đã ban cho vị đó một thiên vũ y rực rỡ. Mặc nó vào, có thể phá lệ để người phàm bay lên thiên giới, nhưng chỉ có sáu canh giờ."

"Sáu canh giờ? Ít như vậy sao!" Tuyết Cầu phẫn hận không thôi mắng "Thiên đế không khỏi quá hẹp hòi đi!"

"Không, không, có thể lên Tiên giới đối người phàm đã là ban ân rất lớn."

"Thổ địa công nói đúng, sáu canh giờ đã rất nhiều. Chỉ cần có thể giúp ta lên thiên giới nhìn thấy Du Nhi lần cuối, ta không còn cần gì nữa....."

Bạch Vô Ly hỏi tiếp "Nếu như qua sáu canh giờ không kịp trở về thì sao?"

"Hiazz....." Thổ địa công nhú lại đôi lông mày trắng "Thiên Vũ Y chỉ có tiên lực sáu canh giờ, lỡ như mất đi tiên lực bảo vệ, người phàm sẽ hồn phi phách tán, ngay cả Thiên đế cũng cứu không nổi!"

"Cái gì? Nghiêm trọng thế sao? Không được, ta không thể để tiểu Sam đi mạo hiểm!" Bạch Vô Ly nghe liền hoảng hốt, đưa tay muốn đoạt lại Thiên Vũ Y.

"Không!" Diệp Tiểu Sam kích động khóc lớn, ôm Thiên Vũ Y chặt vào trong ngực! "Hu hu..... Đại ca, đệ muốn đi! Đệ nhất định phải đi! Cho dù chết đệ cũng muốn gặp mặt Du Nhi lần cuối..... hu hu..... xin huynh..... hãy để cho đệ đi....."

"Được được rồi, đừng khóc, tiểu Sam đừng khóc nữa, đại ca để huynh đi." Bạch Vô Ly thật sự hết cách với đệ đệ vừa ngốc vừa si tình, biết không để y đi ở phàm trần cũng có con đường chết, không thể làm gì khác hơn khổ sở gật đầu "Vậy để thổ địa công hộ tống đệ đi đi."

"Sợ rằng không được ah....." Thổ địa công khó xử vuốt râu dài "Không được Thiên Đình gọi, tiểu tiên như chúng ta không được tự ý lên thiên đình."

"Yên tâm đi! Tất cả cứ để ta lo!" Tuyết Cầu đột nhiên nhảy ra ngoài, dùng sức vỗ vỗ bộ ngực đầy lông của mình!

"Người?" Bạch Vô Ly cùng thổ địa công cùng đem ánh mắt phóng về phía hân!

"Đúng vậy! Chính là Tuyết Cầu ta đấy! Ta có thể núp trong tay áo Thiên Vũ Y, theo phụ thân chủ nhân đến Thiên giới. Ta Tuyết Cầu dầu gì cũng có mấy trăm năm tiên lực, tuyệt đối có thể giúp đỡ tìm tên khốn chủ nhân kia!"

"Nghe hình như cũng rất có lý....." Không có cá "Thỏ" cũng tốt, Bạch Vô Ly cảm thấy đây là cách tốt nhất lúc này "Tiểu Sam, đệ cảm thấy thế nào?"

"Ừ, nếu như có Tuyết Cầu đi theo, đương nhiên rất tốt."

"Được rồi, vậy hãy để Tuyết Cầu cùng tiểu Sam lên Thiên giới đi."

"Yên tâm đi, Tuyết Cầu thề nhất định sẽ bảo vệ phụ thân chủ nhân! Hơn nữa khi nhìn thấy tên khốn chủ nhân kia, ta nhất định sẽ dùng răng thỏ nhỏ đáng yêu của ta cắn mạnh lên móng y hai cái! Lại dùng chân thỏ nhỏ trắng nõn của ta hung hăng đạp lên gương mặt tuần tú của y, để xem sau này y dùng cái gì để lừa gạt người!"

"Woah! Tuyết Cầu thật khỏe nha!"

Bạch Vô Ly và thổ địa công liêu mạng vỗ tay hoan hô!

Cái đuôi của tiểu bàn thỏ đặc ý vươn lên cao.....

.....

Bách hoa Thần cung, hoa mỹ tuyệt luân, gần với thiên cung Thiên đế và Thiên Hậu đang ở.

Nhưng ngày này, mấy tiên nữ hay đổ kỵ thiếu chút nữa phá tan cung điện xinh đẹp.

"Vân Du công tử là của ta!"

“Hắn mà coi trọng nha đầu thấp hèn như ngươi sao? Ta phi!”

“Vậy còn ngươi là gì? Bất quá chỉ là lão yêu tinh mà thôi!”

“Ngươi nói cái gì? Ta sẽ giết nha đầu chết tiệt kia!”

“Đúng,giết nàng đi!”

Mấy người này mặc dù là tiên nữ trên trời nhưng một khi đoạt nam nhân cũng không khác gì nữ nhân phàm chân,tiếp theo lại vung tay.

Bất quá chỉ khác nữ nhân phàm trần cầm thái đao,còn tiên nữ cầm chính là tiên khí thôi.

Một đám tiên nữ đánh đến hừng hực khí thế,còn “Bách hoa đại thần” Vân Du công tử quần áo xốc xếch nằm nghiêng trên giường,không thèm quan tâm chỉ lo uống rượu của mình

Tiên nữ Lăng Tụ hầu hạ y nhiều năm khuyên nhủ”Công tử,ngài đừng uống nữa,ngài cũng đã uống ba ngày ba đêm rồi.Thần diên trên đây dù có tử lực mạnh không dám uống thế này..... Ngay cả công tử có tiên lực hộ thể vẫn rất khó chịu.”

“Đừng dài dòng!” Vân Du vung lên tay áo,nhìn cũng không nhìn mặt nàng.”Dem rượu đến cho bốn đại thần!”

“Công tử,ngài thật không thể uống nữa.....”

“Ngươi không đi? Không đi thì rút khỏi Bách hoa Thần cung!” Vân Du gầm lên giận dữ,một cước đá bể bình hoa Bảo Ngọc do Thiên Hậu ngự tứ!

Lăng Tụ hầu hạ Bách Hoa đại thần nhiều năm,thật chưa thấy qua chủ nhân dụ dằng đa tình mắng qua nàng,thần sắc nghiêm nghị khiến nàng sợ đến nước mắt giàn giụa,bỏ chạy khỏi cung!

Vân Du tức giận hừ một tiếng,quay lại trên giường tiếp tục uống rượu.

Bỗng nhiên có một tiểu tiên tử mặt tròn vo bộ dạng buồn cười chạy đến trước mặt y,hai tay chống nạnh,trợn mắt nhìn.

Vân Du say đến hồ đồ,giương mắt nhìn cảm giác như đã từng quen biết.

Kỳ quái,mình gặp tiểu bàn tử này ở đâu ta?

Đang ở Bách Hoa đại thần còn chưa kịp suy nghĩ ——

Bốp! Gương mặt tuần tú đã trúng một cước!

“Đá chết cái tên phụ lòng này! Đá chết tên dùng gương mặt lừa gạt người!”

Tiểu bàn tử còn muốn tiếp tục đá nữa,lại bị Vân Du lửa giận ngập trời túm lấy quăng ngã xuống đất,hung hăng dẫm lên!”Giỏi cho nữ nhân xảo quyết đánh đá kia! Ngươi là ai? Mau xưng tên với bốn đại thần!”

“Hừ,ta mới không phải nữ nhân xảo quyết,ta là Tuyết Cầu tiểu bạch thỏ khả ái nhất!”

Vân Du nghe vậy sững sốt,chậm rãi thu hồi chân”Tuyết Cầu? Ngươi là Tuyết Cầu sao?”

“Chứ ngươi tưởng là ai!” Tiểu bàn tử thoáng cái nhảy dựng lên,biến trở lại bộ dáng thỏ!

Vân Du sững sờ nhìn Tuyết Cầu một lúc lâu,đột nhiên lạnh lùng xoay người sang chỗ khác”Đi ra ngoài! Rút ra ngoài cho ta!”

Y không thể chịu được những thứ khiến y nhớ lại chuyện liên quan đến phàm trần.

Y muốn quên!Quên hết tất cả!

22. Chương 11-2

Tuyết Cầu nghe giận đến con người đồ bưng!”Hừ,đi thì đi!Cái tên nam nhân không có lương tâm phụ lòng kia,người cho rằng Tuyết Cầu ta đến thăm người sao? Nếu không phải phụ thân chủ nhân cầu xin ta tới tìm người,đánh chết ta cũng không đến!”

Phụ thân chủ nhân?Hắn nói chính là “Người kia”?

Chất chứa oán hận nhiều ngày trong nháy mắt bộc phát!”Tiện nhân kia gọi người đến đây làm gì? Có phải muốn thêm kim ngân tài bảo,để lấy thêm nhiều lão bà,sinh thêm nhiều nhi tử hơn không?”

“Không cho người vũ nhục hắn!” Tuyết Cầu giận đến nhào tới cắn móng y!

“Đủ rồi! Con thô kia!” Vân Du hét lớn một tiếng “Nói mau,hắn rốt cuộc bảo người đến tìm ta làm gì?”

Tuyết Cầu bị chủ nhân thống mạ ủy khuất khóc hu hu “Hu hu..... Chủ nhân là người xấu! Khốn kiếp! Khốn kiếp! Nhưng phụ thân chủ nhân vẫn muốn gặp người..... Thở địa công còn có đại ca hắn đều mắng hắn là đồ ngốc,nhưng phụ thân chủ nhân vẫn đợi người,vẫn đợi người,đợi sáu năm..... vẫn đợi người.....”

Vân Du nghe vậy toàn thân rung mạnh”Người..... Người nói nhảm, hắn rõ ràng..... rõ ràng lấy thê tử sinh con! Sao có thể vẫn đợi ta?”

“Ta thấy người mới là người lấy vợ sinh con mới đúng! Người không nên thay lòng đổi dạ rồi đổ lỗi tại hắn!”
Tuyết Cầu thở phì phì chỉ vào lỗ mũi hắn mắng to!

“Người câm mồm! Ta không có..... Ta không có!”

“Hu hu..... Thôi,nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng! Tuyết Cầu dập đầu xin người,xin người nhanh đi tìm chủ nhân phụ thân,xin người! Nếu không sẽ không kịp” Tuyết Cầu quỳ trên mặt đất,đem đầu nhỏ tròn vo đập đầu đến kêu bộp bộp.

“Cái gì không còn kịp nữa? Người đang nói gì?” Vân Du nhìn tuyết cầu thần sắc bi thương,trong lòng đột nhiên cảm thấy có chuyện không ổn!

Tuyết Cầu che mắt,oa oa khóc lớn!”Phụ thân chủ nhân hắn..... hắn sắp chết! Hi vọng trước khi chết là có thể gặp mặt người lần cuối!”

Vân Du nghe vậy trước mắt tối sầm,thân thể thoáng cái ngã mạnh trên giường ——

“Hắn sắp chết.....hắn sắp chết.....?”

Người y yêu đến muốn điên,hận cũng đến muốn điên, đã sắp chết?

Vân Du giống như mất hồn ngồi im.

Tim y trống rỗng.

Tim không được vui vẻ cũng tim không được bi thương.

Y thậm chí thấy tim mình không còn đập nữa.

Có lẽ thời điểm biết phụ thân vứt bỏ mình,tim y đã sớm chết.....

Tuyết Cầu nhìn sắc mặt chủ nhân trắng bệch,bộ dạng thất hồn lạc phách,vừa tức giận vừa đau lòng,nhảy lên hô!”Chủ nhân!Người tỉnh táo nhanh lại đi! Thời gian không còn nhiều mau đi với ta,phụ thân chủ nhân đang ở bên ngoài chờ người đấy!”

“Phụ thân ở bên ngoài chờ ta?”

Tuyết Cầu nhìn chủ nhân bình thường thông minh giảo hoạt hôm nay lại giống con vẹt,không ngừng lặp lại lời hắn,gấp gáp đến độ gợn chân!”Đúng,đúng, mau đi theo ta!Hắn mặc Thiên Vũ Y chỉ có thể ở Thiên giới đợi sáu canh giờ,vì tìm ra Bách Hoa Thần cung chúng ta đã lãng phí rất nhiều thời gian,không đi nữa sẽ không kịp! Chẳng lẽ người muốn hắn hồn phi phách tán?”

Hồn phi phách tán?

Vân Du đột nhiên thức tỉnh! Lạnh lùng nói “Mau dẫn ta đi!”

Bách hoa đại thần dùng tiên thuật,chớp mắt một cái đã đến trong sơn động phía sau cung điện!

Diệp Tiểu Sam người mặc y phục rực rỡ,yếu ớt nhắm mắt lại,ngồi tựa vào vách núi.

Đây là hơi thở cuối cùng,đến Thiên giới hơi thở càng thêm mong manh.....

Vân Du chậm rãi quỳ xuống trước mặt hắn,không dám tin nhìn người trước mắt.....

Phụ thân..... Phụ thân..... sao lại tiêu tụy thế này.....

Nhìn mái tóc hoa râm,hai má hóp sâu,thân thể gầy thấy xương,Vân Du tim như muốn vỡ ra.....

Diệp Tiểu Sam cho dù đã vô cùng yếu ớt vẫn cảm nhận được hơi thở quen thuộc,tinh thần rung lên,lập tức mở hai mắt ra —— bốn mắt nhìn nhau,đường như đã có mấy đời.

Diệp Tiểu Sam ngẩn ngơ nhìn người hắn nhớ thương hai mắt ngay cả chớp cũng không dám chớp.

Nước mắt đã không tự chủ chảy xuống.....

Vân Du tim bị giọt nước mắt nóng hổi đốt đến hóa thành tro,đau đến không thể nói,rơi nước mắt.

Diệp Tiểu Sam vươn ra hai tay run rẩy,nhẹ nhàng mà vuốt ve khuôn mặt y,dịu dàng nói”Du Nhi ngoan,phụ thân thương,phụ thân thương.”

Giọng nói vẫn giống như trước kia,Vân Du cũng nhận không được khổ sở tim như bị đao cắt,ôm chặt thân thể gầy yếu vào ngực,khóc rống thành tiếng!

“Phụ thân! Là ta hại người! Là ta hại người!”

Y đã làm gì? Y đã làm gì?

Không hiểu tình cảm,không hiểu tín nhiệm,tự cho mình bị phản bội,lại không chịu gặp mặt hỏi rõ. Chỉ biết cả ngày sa ngã phóng túng tầm hoan,hại phụ thân y ngày ngày chịu khổ tại trần gian.....

“Hu hu..... Phụ thân..... Ta hận chết bản thân! Phụ thân giết ta đi! Giết ta đi!”

“Đừng khóc,Du Nhi đừng khóc” Diệp Tiểu Sam yêu y tận xương sao nỡ để y chịu khổ,đau lòng lau đi nước mắt y,nức nở nói “Phụ thân thương con còn không kịp,sao nỡ giết con? Du Nhi không có sai,là phụ thân ích kỷ,không nên muốn đem con cột vào bên cạnh.Hôm nay con chịu đến gặp phụ thân lần cuối,ta đã hài lòng.Du Nhi yên tâm,sau khi phụ thân rời khỏi Thiên giới,vĩnh viễn sẽ không đến quấy rầy con.”

“Phụ thân nói những gì đó? Ta sẽ không để người rời đi! Mãi mãi cũng không để người rời khỏi ta! Ta yêu người,ta yêu người đến sắp điên rồi! Phụ thân,ta yêu người,xin người đừng rời khỏi ta!”

Nhi tử ôm hắn thật chặt.

Diệp Tiểu Sam nhắm mắt lại,lẳng lặng cảm thụ hơi thở cùng nhịp tim của người yêu.

Đủ rồi,đủ rồi.

Hắn Diệp Tiểu Sam trước khi chết đã có thể nghe lời yêu thương của nhi tử.....

Kiếp này đã không có tiếp tục bất cứ tiếc nuối nào.

“Du Nhi..... Phụ thân rất vui,kiếp này có thể gặp được con..... cảm ơn con..... Phụ thân rất yêu con,đời kiếp kiếp vĩnh viễn yêu con.....”

Diệp Tiểu Sam mỉm cười,trút một hơi cuối cùng.

Thiên Vũ Y trên người đã hóa thành mây khói,mang theo hồn phách Diệp Tiểu Sam chậm rãi phiêu tán.....

“Đừng mà,phụ thân ——”

Mắt thấy phụ thân yêu mến hồn phi phách tán,Vân Du tim như tê liệt,bi thương cùng cực,Oa phun ra một ngụm tiên huyết!

Đứng ngay cửa sơn động Tuyết Cầu thấy thế sợ đến oa oa khóc lớn!

Hắn biết thiên thần đều có tiên lực hộ thể,nếu không phải đau khổ đến cực điểm tuyết sẽ không nôn ra máu tươi,không khỏi khóc hu hu chạy nhanh tới!

“Hu hu..... Chủ nhân,người đừng nôn ra máu nữa! Người là đại thần,không phải có rất nhiều rất nhiều tiên lực sao? Mau nghĩ biện pháp cứu phụ thân chủ nhân đi ah!”

Vân Du đột nhiên chấn động!

Y vội vàng đem thân thể lạnh ngắt của phụ thân tựa vào trên vách núi đá,dùng hết lực bình phục đau đớn trong lòng,ngồi xếp bằng đối mặt y.

Hắn vận dụng tâm pháp tiên gia ngưng tụ tiên lực của mình,chỉ chốc lát sau toàn thân bốc ra tiên khí màu trắng,đỉnh đầu từ từ xuất hiện một viên cầu lớn bằng nắm tay tản ra mùi thơm bách hoa,là nội đan của tiên nhân——

Tuyết Cầu thấy vậy một đôi mắt đỏ suýt rớt ra.

“Phân!”

Theo ngón tay Vân Du,nội đan chia ra làm hai,một nửa không có vào đỉnh đầu Vân Du,một nửa khác bay về phía trái tìm Diệp Tiểu Sam,tia sáng rực rỡ thoáng cái biến mất trong cơ thể hắn——

23. Chương 12: Vĩ Thanh

Mặt trời nhô lên cao.

Vạn dặm không mây.

Gió xuân từ từ thổi qua,trên con suối nhỏ của Bạch Mậu trần trôi tới một đóa hoa cúc màu vàng khổng lồ,bên trong mơ hồ truyền đến tiếng cười nói vui vẻ....

“Ha ha,phụ thân cuối cùng cũng mập chút ít,sờ thoải mái hơn nhiều!”

Bách hoa đại thần Vân Du công tử thỏa mãn vuốt ve nam tử trần như nhộng nằm trong ngực mình.

“Hừ,Du Nhi đem phụ thân nuôi như Tuyết Cầu,một ngày ăn sáu bữa,không mập mới là lạ!” Diệp Tiểu Sam bắt mãn hít đầu mũi.”Ha ha,Tuyết Cầu sao có thể so với phụ thân? Mong phụ thân co dãn hơn nhiều!”

“Du Nhi!”

Diệp Tiểu Sam giả vờ giận trừng mắt nhìn nhi tử,thật ra trong lòng tràn đầy ngọt ngào xen lẫn cảm động.

Nói lại khi đó hắn hồn phi phách tán,sau đó nhờ Du Nhi phân ra một nửa nội đan cho hắn mới miễn cưỡng thu lại được hồn phách.Sau đó vì ổn định nguyên thần và dương khí của hắn,không tiếc đưa hắn đến”Thiên Bảo tiên sơn” tìm “Cổ Nguyên Thạch”.

Nghe Tuyết Cầu nói bảo vệ Thiên Bảo tiên sơn là Ngạo Tiểu Thần Quân từng bị Du Nhi đoạt vị hôn thê,trong lòng oán hận cố ý gây khó khăn cho y,còn bắt y đường đường là Bách Hoa đại thần quỳ trước mặt hắn cầu tình,nếu không sẽ cùng đấu với y đến chết mới thôi!

Du Nhi sợ trì hoãn thời gian cứu trị nguyên thần của phụ thân,không nói hai lời liền quỳ xuống trước mặt Ngạo Tiểu Thần Quân!Hành động này chấn động cả Thiên giới,cơ hồ tất cả thần tiên đều chạy tới Thiên Bảo Tiên sơn xem kịch vui.

Tuyết Cầu nói,hôm đó Thiên Hậu nương nương nhìn thiếu chút nữa ngã đi,lên tiếng gọi y đứng dậy mà không thèm để ý bà,hại Thiên hậu nương nương vô cùng thương tâm.

Sau khi giữ được tính mạng hắn,Du Nhi liền đưa hắn hạ phàm trở lại Bạch Mậu sơn,chăm sóc hắn đến bây giờ.....”Du Nhi,ngoan,nghe lời của phụ thân,trở về thăm di mẫu của con đi,nàng hiện tại nhất định rất nhớ con.”

“Không!Di Mẫu bày hể hãm hại,thiếu chút nữa khiến chúng ta mãi mãi xa cách,ta vĩnh viễn không tha thứ nàng!”

“Du Nhi,không thể như vậy.Thiên Hậu nương nương đã nuôi con từ nhỏ đến lớn,yêu con cưng chiều con,những chuyện người đó làm cũng vì muốn tốt cho con.Mặc dù chuyện này bà ấy làm có hơi quá đáng nhưng không đến nỗi con phải đoạn tuyệt quan hệ. Du Nhi mà không tha thứ nàng,phụ thân sẽ rất thương tâm.”

Thấy phụ thân yêu mến khổ sở nhủ chặt chân mày,Vân Du trong lòng mềm nhũn,vội vàng ôm chặt hẳn nhẹ giọng an ủi”Được được,ta tha thứ nàng,sau này chúng ta cùng nhau trở về thăm nàng là được.”

“Du Nhi thật tốt!” Diệp Tiểu Sam vui vẻ ôm lấy mặt y hôn lên!

“Chắc chắc,phụ thân không có mặc y phục quả nhiên hào phóng hơn nhiều.”

Diệp Tiểu Sam nghe xấu hổ không thôi,vội la lên “Du Nhi hư quá,còn không mau trả lại y phục cho phụ thân,lỡ như bị người khác thấy thì sao hả?”

Thật ra Vân Du sao có thể để người khác nhìn lén cảnh xuân của phụ thân chứ,trước đó y đã dùng huyền thân thuật làm tàng hình cả đóa hoa cúc.

Nhưng y thích trêu nhẹo người yêu vì thế xấu xa cười,sỗ sàng nói nhỏ bên tai phụ thân”Sợ bị người khác thấy sao?Vậy lát nữa phụ thân phát tao nhớ nhỏ giọng chút nha.....”

Diệp Tiểu Sam mặt oánh một tiếng,thiếu chút nữa bị thiêu cháy!”Ta..... Ta không biết.....”

“Không sao? Phụ thân nói sẽ không phát tao hay nói sẽ không lớn tiếng gọi?”

“Đều..... sẽ không!”

“Ai ya,nhất định nhi tử quá lâu chưa ‘ thương yêu’ phụ thân,làm phụ thân quên mất dáng vẻ phóng đảng của mình.” Ngón tay tà ác của Vân Du địa kéo ra cự bồng của mình “Phụ thân phóng đảng,còn không mau tới liếm..... liếm ướt,nhi tử mới có thể thăng tiến vài cái miệng nhỏ của người,hết lòng ‘ hiếu kính ’người chứ!”

Diệp Tiểu Sam chỉ nhìn côn thit nhi tử một lần mà xuân tâm nhộn nhạo,cả người mềm yếu,cúc huyết sâu trong móng tự động phân bố ra xuân thủy.

Hắn như mê mẫn cầm cây thit cực nóng kia,đem *** dịch từ đỉnh lỗ nhỏ rỉ ra liếm sạch sẽ,tiếp theo một đường liếm xuống rớt cuộc hạ ôm trọn âm nang nặng trĩch.....

Vân Du thoải mái khàn giọng gào lên “Phụ thân hút ta!Mau dùng miệng của người hút đại nhục bồng của ta!”

Diệp Tiểu Sam nhìn nhi tử hưng phấn như điên,kích động quên cả thẹn thùng,nghe lời đem côn thit mang đến cho hắn bao nhiêu vui vẻ hút sâu vào!

“A a a —— khoái chết ta!”

Vân Du cong người lên,nắm chặt lấy tóc phụ thân,bắt đầu thao vào cái miệng nhỏ hắn!

Mặc dù có chút không thích ứng nhưng Diệp Tiểu Sam vẫn cố gắng mở to cổ họng nghênh đón cự bồng của nhi tử—— giống như tiên khí y cũng bị phụ thân hút vào,Vân Du quả thực yêu chết nam nhân phía dưới không nhận được bắn ra ngoài!”A a —— phụ thân,dùng miệng mút thêm nữa!”

Vân Du bắn tinh thủy bào trong miệng hắn,sau đó rút ra bắn tung tóe trên gương mặt khả ái——

Diệp Tiểu Sam thần hồn điên đảo nuốt dịch thể nhi tử,cảm thấy cổ họng và mặt hắn đều nóng rực.....

Thấy phụ thân hai mắt ướt át,khoé miệng cùng trên mặt đều là tinh thủy trắng lóa của mình,luồng hơi nóng trong người Vân Du bỗng dừng vọt tới bụng dưới,rồi lập tức dâng lên!

“A! Phụ thân yêu tinh đáng chết này! Nhi tử nhất định chết trên người của phụ thân a!”

Quét xuống dịch thể trên mặt phụ thân bôi lên cúc huyết cùng với côn thit của mình,Vân Du hận không được lập tức đâm vào trong thân thể phụ thân,nhưng động tác vẫn kiên nhẫn bôi trơn.

“Hừ ừ..... Du Nhi..... Bảo bối của ta..... Mau..... Phụ thân ngứa chết..... Cho ta..... Mau cho ta..... Ta muốn người.....”

Ngón tay ngọc ngậy trong cúc huyết khiến sâu trong cúc huyết Diệp Tiểu Sam quả thực ngứa ngáy khó nhin.

Vân Du nghe phụ thân rên rỉ,rốt cuộc không nhin được nữa đem cự bồng xung huyết đâm thẳng——

“A a a ——”

Khoái cảm mất hồn cuốn lấy toàn bộ trái tim!

Sau khi Vân Du cùng Diệp Tiểu Sam trải qua nhiều lần chia cách,sống chết trước mắt,rốt cục lần nữa hợp lại làm một!

Lệ nóng kích tình không nhin được chảy xuống,hai người điên cuồng ôm hôn,trao đổi yêu thương vô bờ bến.....

Truyền thuyết về người đồn củi và Cúc Thái Lang vĩnh viễn truyền lưu trong nhân gian.....

24. Chương 13: Phiên Ngoại —— Bách Hoa Thần Thủy

Nói về việc kể từ khi Diệp Tiểu Sam được nửa viên nội đan của Bách hoa đại thần,tiên lực bất ngờ tăng thêm hai nghìn năm,cũng không còn là người đồn củi bình thường năm đó.

Gần đây hắn thường xuyên cùng nhi tử yêu thương chạy đi chạy lại hai đầu giữa trên trời và nhân gian,đúng là bận bịu chết đi được.

Nhưng gần đây hắn có một phiền não không thể mở miệng nói với ai.....

Trong tấm cung của Bách Hoa đại thần,tiểu Sam đang mở rộng hai chân bị nhi tử hung hăng xô xuyên ——

“A a..... Du Nhi..... con muốn giết phụ thân sao..... không được..... Trở lại rồi làm tiếp được không..... Chúng ta sắp bị trễ rồi.....”

Sắc Du Nhi này rõ ràng từ tối hôm qua đã làm đến sáng,làm đến hắn ngất mấy lần,hiện tại sao lại phát tình nữa rồi?

Nhi tử hắn thật sự quá sắc rồi!

Thật vất vả mới được Thiên Hậu nương nương chấp nhận cho Du Nhi và hắn sống chung,tối nay còn đặc biệt tổ chức tiệc ăn cho hắn,muốn giới thiệu hắn với các lộ thần tiên biết,hỏi xem hắn sao thể đến trễ chứ?

“Vù vù..... đều là lỗi của phụ thân..... ai bảo người trêu chọc ta....” Vân Du chuyển động thất lưng thở hổn hển,sắc khoái đem cự bồng của mình xuyên qua hoa nguyệt chặt trất.....”

“Hu hu..... phụ thân nào có chọc con..... Du Nhi nói nhảm!”

“Còn nói không có? Ta rõ ràng thấy phụ thân đang đùa tiểu cúc hoa của mình!”

“Hu hu..... Đó không phải là chơi! Ta đang rửa nó! Nếu không..... nếu không sẽ có mùi.....” Diệp Tiểu Sam vừa nghĩ tới “Mùi vị” nồng nặc kia,mắc cỡ đến mặt đỏ rần!

“Mùi? Hì,phụ thân nói đến mùi hoa đúng không! Bách Hoa đại thần ta đây ngửi mùi hoa đó cũng mê mẩn ah!”

“Ồ..... Du Nhi,đừng nói nữa!”

Thì ra từ lúc cơ thể Diệp Tiểu Sam hấp thu nội đan của Bách hoa đại thần,sau đó bắt đầu có thể chất kỳ lạ.

Mỗi lần Du Nhi xuất tinh trong cúc huyết hắn,*** dịch vừa chảy vào tiểu cúc hoa,hỗn hợp cả hai sẽ cho ra mùi hoa nồng nặc,cho dù là hoa trên trời so ra cũng kém mùi thơm tuyệt mỹ này.

Diệp Tiểu Sam thân là một đại nam nhân, bây giờ trên người lúc nào cũng thoang thoảng mùi hoa. Mỗi lần ngửi thấy mùi hoa ngào ngạt trên người quả thực mắc cỡ chết người! Vốn muốn bảo Du Nhi không nên xuất bên trong nhưng hết lần này tới lần khác nhi tử hấn yêu muốn chết đem dịch thể phun vào trên vách trằng tạo ra khoái cảm tuyệt mỹ!

Hiazz, Diệp Tiểu Sam sợ người ta cho rằng hấn *** đang!

“Du Nhi..... hôm nay không được..... xin con đấy..... hôm khác xuất vào bên trong phụ thân.....”

“Phụ thân thật không được sao?” Vân Du xấu xa cười, đột nhiên tăng nhanh luật động bắt đầu cuồng sát mãnh liệt rút ra!

“Y a a a ——”

Nhi tử đem phân thân thô to đâm sâu vào trong cục huyết, Diệp Tiểu Sam bị thao đến mất lý trí, a a bật ra rên rỉ, hoàn toàn quên đi chống cự chỉ biết mở rộng thân thể, để người nam nhân mình yêu kịch liệt giày xéo!

“A a —— khoái chết ta!”

Vân Du biết thời gian không còn nhiều, hung mãnh đâm thêm vào cái mới hài lòng bắn vào mông phụ thân——

“A a —— bắn —— mông co rút lại, đại nhục bồng bắn cho người đây ——”

“A a —— bảo bối của ta ——”

Diệp Tiểu Sam lớn tiếng hét chói tai, bị nhi tử phun dịch nóng cả người run rẩy, ngọc hành phía dưới đã sớm tiết tinh rồi mù..... Diệp Tiểu Sam đáng thương cả người xụi lơ nằm trên giường, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích nổi.

Vui vẻ hôn một cái lên khoe môi phụ thân một cái, mới đi tới giữa chân hấn.

Nhẹ nhàng đẩy ra khe mông mượt mà, hỗn hợp tinh đặc cùng *** dịch tiểu hoa cục từ cửa huyết không ngừng chảy ra, mùi thơm khó thể hình dung phút chốc tràn ngập cả phòng.....

“A a..... rất phóng đảng..... Phụ thân thật là ...con mẹ nó đúng là yêu tinh..... thật hận không thể đem đại nhục bồng của ta từ sáng đến tối đều cắm trong mông của người, vĩnh viễn cũng không rút ra!”

Rõ ràng là mùi thơm tao nhã say lòng người, mỗi lần Vân Du ngửi thấy mùi thơm này đều thần hồn điên đảo, *** sôi trào, nếu không phải chút nữa đến thiên cung tham gia tiệc rượu, y đã sớm nhào tới cùng phụ đại chiến ba trăm hiệp ah!

A, dứt khoát đi nơi khác tái chiến tiếp! Vân Du bỗng nhiên lóe lên một suy nghĩ.

Diệp Tiểu Sam còn đang trong trạng thái mất hồn, nên không nhìn thấy trên mặt nhi tử xuất hiện nụ cười tà ***.

Vân Du dùng tiên thuật làm “Nước hoa ” vừa mới chảy ra giữa đùi lần nữa quay ngược lại, đồng thời lấy ra một cái nút lọ tàng hình nhét vào tiểu hoa cục nhỏ của phụ thân.....

.....

“Phụ thân, mau dậy đi, chúng ta đã đến.”

“Hừ ừ..... đừng mà.....”

Vân Du nhìn thấy phụ thân giống như con mèo nhỏ cọ cọ làm nũng trong ngực y, không khỏi yêu thương hôn lên môi hấn..... Diệp Tiểu Sam hôn say sưa, thở gấp không ngừng.

“Phụ thân, nếu không tỉnh, ta sẽ ở trước mặt Thiên Đế và Thiên Hậu nhào vào người nha!”

Lời của con khiến Diệp Tiểu Sam sợ đến lập tức tỉnh táo!

Từ đám mây ngũ sắc của Bách Hoa đại thần nhìn xuống dưới, mới biết được bọn họ đã tới cửa Thiên cung.

“Du Nhi! Sao không sớm đánh thức phụ thân?”

“Hi hi,phụ thân ngủ ngon quá con không nỡ gọi người.”

Diệp Tiểu Sam trợn mắt nhìn nhi tử nghịch ngợm”Tin mới lạ,con căn bản thích chọc ghẹo phụ thân.”

Vân Du le lưỡi,bộ dạng thích thú.

“Thối Du Nhi,không thèm nghe con nói nữa,chúng ta mau vào đi,tới trễ thật có lỗi với thịnh tình của Thiên Hậu.” Diệp Tiểu Sam cũng không muốn để lại ấn tượng xấu trước mặt Thiên đế.

“Được,được chúng ta đi vào.”

Vân Du nắm tay Diệp Tiểu Sam từ đám mây ngũ sắc bay xuống.

Còn các lộ thần tiên đã đến Thiên Cung từ sớm,tò mò nhìn chằm chằm vào Diệp Tiểu Sam.

“A,y chính là người đồn củi chấn động Thiên giới trong truyền thuyết sao.”

“Đúng đúng,chính hắc,chính hắc đó! Bách hoa đại thần phong lưu kiêu căng vì người phạm kia mà chạy đến Thiên Bảo tiên sơn,còn chịu quỳ trước mặt Ngao Tiểu Thần Quân nữa cơ!”

“Đúng,ta cũng có đi xem!Ta cũng có đi xem!Cảnh đó đúng là kinh thiên động địa quỷ thần khiếp ah!”

“Không sai,không sai,đừng nói đến những tiên nữ khóc bù lu bù loa,ngay cả lão đầu tử ta cũng thiếu chút khóc rống rơi nước mắt đấy!”

“Không nghĩ một người đồn củi đáng mạo tầm thường có thể bắt được tim của đệ nhất mỹ nam tử trên tiên giới,thật không biết y giỏi hơn người khác chỗ nào?”

“Đúng vậy,thật sự khiến người suy nghĩ trăm đường cũng không hiểu nổi!”

Vân Du không quan tâm chúng thần tiên bàn luận rối rít,thoải mái kéo tay phụ thân đi tới trước mặt Thiên Đế và Thiên Hậu,khom người nói”Tham kiến dượng, di mẫu.”

Diệp Tiểu Sam cũng máy móc hành lễ theo”Tham kiến Thiên đế,Thiên Hậu.”

“Ha ha,tốt,tới là tốt rồi.” Thiên hậu tươi cười gật đầu.

Sau khi Thiên Hậu nương nương biết được Diệp Tiểu Sam ở phạm trần không chịu nhận kim ngân tài bảo lấy thê tử sinh con,còn si ngốc đợi Du Nhi sáu năm,thiếu chút nữa mất đi tánh mạng vẫn kiên trì lời hứa ban đầu,trong lòng chỉ mong hạnh phúc vui vẻ còn bản thân mình không chút oán hận.Tình cảm cao thượng thế kia ngay cả thần tiên cũng không nhất định làm được,huống chi là người phạm?

Bắt đầu từ đó bà đã thay đổi cái nhìn với người đồn củi kia,thành tâm thành đón nhận hắc.

“Sam Nhi,người mới tới Thiên giới tất cả đã quen chưa?”

Nhìn nụ cười hiền lành của Thiên Hậu,năm xưa mắt mẹ sớm Diệp Tiểu Sam lúc này nhất thời có loại ngưỡng mộ,trong lòng vô cùng ấm áp,không khỏi thích nói chuyện với bà.

Vân Du nhìn phụ thân mình yêu mến bỏ mặt hắc,Chỉ lo nói chuyện phiếm với di mẫu,hận đến căn răng.

Thiên đế ở bên cạnh nhìn thấy tất cả,nhìn có chút hắc hắc cười không ngừng”Hắc hắc,tiểu tử thú,người hiện tại biết mùi vị bị cướp lão bà rồi chứ?”

Vân Du giận giữ trừng mắt liếc sang ông”Dượng,ta khuyên dượng đừng nên chọc ta.Nếu không ta dùng lại khổ nhục kế rơi hai giọt nước mắt,nói chuyện dượng đây ta xuống phạm trần..... Dượng nói đi đi có tìm dượng tính sổ không?”

Thiên đế nghe thấy âm thầm kêu khổ.

Hu hu..... tiểu tử thú hèn hạ này cũng biết uy hiếp Bổng đế!

Thật không biết người đồn củi tâm địa thiện lương kia sao lại yêu tiểu tử thú này? Thật là thật là không có thiên lý!

Thiên đế ở trong lòng thầm mắng,nhưng trên mặt lập tức xuất ra nụ cười nịnh nọt”Ha ha,dượng chỉ đùa một chút thôi mà,con cần gì tưởng thật nha?”

Vân Du lười quan tâm đến ông, đưa tay kéo kéo ống tay áo phụ thân ám hiệu hần rời đi.

Tại sao, Du Nhi.

Ta muốn cùng phụ thân ở riêng một nơi chỉ có hai chúng ta.

Nhưng phụ thân còn đang nói chuyện với Thiên Hậu.

Mặc kệ, mặc kệ, phụ thân mau đi với ta.

Hai người tâm ý tương thông, chỉ cần dùng ánh mắt im lặng trao đổi.....

Diệp Tiểu Sam nhìn nhi tử dùng ánh mắt tiểu Cửu chớp chớp nhìn hần, lòng ngọt ngào như kẹo.

Đang muốn mở miệng nói lời tạm biệt với Thiên Hậu, không ngờ thấy một thiếu niên khả ái trắng noãn, hai má tròn vo chạy nhanh vào——

“Phụ thân chủ nhân!”

Diệp Tiểu Sam cười ôm lấy hần!”Tuyết Cầu, mấy ngày qua người chạy đi đâu? Sao không thấy bóng dáng?”

“Hu hu..... Phụ thân chủ nhân, cứu mạng a, Tuyết Cầu gặp được một cái cây ác ôn thật ghê tởm thật ghê tởm! Hần khi dễ Tuyết Cầu, người phải làm chủ giúp ta!” Bởi vì có công cứu chủ nên được Thiên Hậu ân tứ thăng chức làm tiểu thổ tiên, Tuyết Cầu ủy khuất khóc lóc kể lể.

“Cái gì? Có chuyện vậy sao?” Vân Du nghe thấy vội vàng đi đến hỏi”Nói, tên đó là ai? Làm sao khi dễ người? Mau nói cho chủ nhân nghe.”

Tuyết Cầu là ân nhân cứu mạng phụ thân hần, hần tuyệt không tha cho người khi dễ Tuyết Cầu!

“Ack..... chuyện này..... Tuyết Cầu ngượng ngùng cúi đầu chơi ngón tay mập mập trắng noãn, lúng túng mãi mà không thành lời.

“Nói mau, không phải là người đã làm gì chuyện xấu gì chọc trúng thần tiên không nên dây vào đúng không?”

“Hu hu..... Tuyết Cầu bắt quá chỉ tò mò đến Bồng Lai sơn du ngoạn một nơi thật rộng lớn mà thôi, đột nhiên thấy một cây nhìn phún phún giống như hành ngon, ta chỉ cắn một cái! Ai biết..... Đó là nhân sâm.....”

“Trời ạ, chẳng lẽ người cắn là Thiên Sâm Quân của Bồng Lai Sơn?” Vân Du kêu to!

“Ô hình như là vậy...đó”

“Thảm rồi, vậy người nhất định bị Thiên Sâm vương truy sát! Đó chính là nguyên thần của hần!”

“Hu hu..... Tuyết Cầu không phải là cố ý, ai bảo hình dạng nó như cây hành làm chi?”

“Ha ha..... Thiên Sâm vương đường đường tu hành mấy ngàn năm lại bị người nói thành hành, Tuyết Cầu, đúng là chỉ có người dám nói!” Vân Du vui sướng cười ha ha!

“Hu hu..... Chủ nhân còn cười người ta! Cái tên bại hoại đó không chịu buông tha ta, còn đem ta..... đem ta.....” Tuyết cầu đột nhiên đỏ mặt ấp úng nói không được”Dù sao Tuyết Cầu bị tên bại hoại đó hại thật thê thảm! Chừng mấy ngày cũng không bỏ qua cho ta! May là ta thông minh bỏ trốn, nếu không chủ nhân và phụ thân chủ nhân sẽ không nhìn thấy Tuyết Cầu nữa rồi!”

“Hài tử đáng thương..... Diệp Tiểu Sam thương tiếc sờ sờ đầu Tuyết Cầu.

“Đúng vậy, Tuyết Cầu thật đáng thương, vẫn là phụ thân chủ nhân thương ta nhất, không giống người khác chỉ biết cười ta. Hu hu.....”

Tuyết Cầu núp trong ngực Diệp Tiểu Sam giả khóc, vẫn không quên làm mặt quỷ trêu chủ nhân!

“Tiểu bàn thổ này chỉ biết gây sóng gió!”

Vân Du hận nghiêng rằng dương nhào tới, Tuyết Cầu thét chói tai chạy thoát!

“A a a cứu mạng a.”

Hai người người đuổi ta chạy đến quên mất tất cả, nhưng Tuyết Cầu không biết là ý trời hay số mạng đã định, đụng đầu vào tên sát tinh trong đời hần!

“Lần này là.” Thiên Sâm Vương cười cười mạnh mẽ ôm lấy Tuyết Cầu.

“A a a! Buông ra!”

Thấy Tuyết Cầu đầu đụng vào ngực Thiên Sâm Vương, Vân Du thiếu chút nữa cười đến cong người.

Ha ha..... Tuyết Cầu ngốc, thiên cung rộng lớn người nơi nào không chạy, hết lần này tới lần khác chạy vào trong ngực kẻ địch!

Rõ ràng Thiên đường có đường người không đi, Địa Ngục không cửa người lại tự động nhảy vào?

“Chủ nhân! Chủ nhân người ngàn vạn đừng thấy chết mà không cứu a!” Tuyết Cầu nước mắt lưng tròng cầu cứu!

“Vân Du công tử, tiểu bản thổ này thiếu chút nữa cắn rụng mệnh căn của ta, Bồn vương phải đưa hần trở về hảo hảo bồi bổ lại tổn thất của ta, chắc là người không phản đối chứ?”

“Không phản đối, chẳng những không phản đối còn vô cùng tán thành! Mang đi, người cứ mang đi đi!” Vân Du nhìn sơ qua đã biết Thiên Sâm vương rất thích Tuyết Cầu nhà bọn họ rồi nên!

“A a a! Chủ nhân người không có nghĩa khí! Phụ thân chủ nhân cứu mạng!”

Tên bại hoại này căn bản không phải nhân sâm gì hết, hần là siêu cấp vô địch đại “Dâm côn” a!

“Tuyết cầu, bảo trọng nha! Chủ nhân sẽ rất nhớ đến người!” Vân Du cười xấu xa phất cái khăn tay.

.....

Đợi đến Vân Du quay trở lại, phát hiện bên cạnh phụ thân chẳng những có Thiên Hậu, Thiên đế, chung quanh còn có cả đồng thần tiên, nhất thời ghen ghét dữ dội!

“Phụ thân, chúng ta đi thôi!” Vân Du kéo hần muốn đi ra ngoài. Hần tuyệt không muốn cùng người khác chia sẻ phụ thân khả ái của mình.

“Không được, Du Nhi, không thể không có lễ phép như vậy.” Nếu Diệp Tiểu Sam cứ thế mà đi, mặt mũi Thiên Hậu biết để ở đâu?

“Phụ thân không đi có phải không?” Hừ, bốn đại thần tự nhiên có cách để người tự đi!

Vân Du trên mặt xuất hiện nụ cười “Ngây thơ”, “Ai ya, phụ thân, khó có dịp mọi người tề tụ đông đủ, người hãy đem nghiên cứu mới nhất của chúng ta “Bách hoa thần thủy” lấy ra đi, để cho mọi người ngửi hương thơm một chút.”

Bách hoa thần thủy gì ở đây? Diệp Tiểu Sam nghe cũng chưa nghe qua tên này, thật không hiểu ra sao.

“Du Nhi, con đang nói gì đó?”

“Ai ya, phụ thân, đừng có giấu chứ. Không phải là cái này sao.” Vân Du một tay ôm eo phụ thân, một tay sờ sờ lên cổ hần.

Vân Du ngẩng xuất ra tiên thuật, lấy ra cái nút lọ vô hình nhét ở hông phụ thân, một “Mùi thơm” hỗn hợp tinh đặc hoa cúc thủy nhất thời chảy ra.

Diệp Tiểu Sam mới cảm thấy hông chợt lạnh, mùi thơm nồng nặc lập tức tràn ngập cả Thiên cung ——
”Woa, thơm quá đi!”

“Trời ạ, thật là quá thơm!”

“Đây chính là ‘bách hoa thần thủy’ sao? Thật sự quá tuyệt vời!”

“Đúng vậy, cho tới bây giờ ta còn chưa ngửi qua mùi thơm làm say lòng người thế này, Diệp công tử xin cho chúng ta một chút thần thủy được không?”

“Ta cũng muốn! Ta cũng muốn! Tặng cho lão bà, nàng nhất định vui đến chết!”

Chúng thần tiên ngươi một câu,ta một câu,nói xong Diệp Tiểu Sam xấu hổ hận không thể đào một cái hầm để chui vào!

Cuối cùng ngay cả Thiên Hậu cũng đi đến hỏi” Bách Hoa Thần Thủy này thật sự là đồ tốt! Du Nhi,không biết nước này dùng gì để làm ra?”

“Dùng ‘ yêu ’ đó di mẫu,ta cùng phụ thân dùng nồng đậm ‘ yêu ’,làm đến trời đất mờ mịt,nhật nguyệt vô quang,dùng hết thiên tân vạn khổ mới làm ra được đó!” Vân Du nói đồng dặc.

“Woa,thật cực khổ các con! Vậy cho bổn hậu một lọ ‘ bách hoa thần thủy ’ được không!”

Diệp Tiểu Sam nghe đến đó,rất cực không nhịn được mũi nhọn từ phía mọi người,che mặt chạy nhanh đi!

“Ai ya,xem ra phụ thân không muốn chia sẻ với mọi người.Thật xin lỗi các vị,bổn đại thần đi trước một bước ” Vân Du gian kế được như ý,cười híp mắt nghênh ngang rời đi.

Chúng thần tiên ghen hòng không thể hỏi thêm “Bách hoa thần thủy” từ đó thành thất truyền,hậu nhân chỉ nghe kỳ danh chứ không ngửi được mùi hương của nó.....

—HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-duoc-cuc-thai-lang>